

Časopis FOTO

Jana Habalová

Teoretická bakalářská práce

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie

Časopis FOTO

Magazine FOTO

TEORETICKÁ BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

JANA HABALOVÁ

Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí práce: prof. PhDr. Vladimír Birgus
Oponent: Doc. Mgr. Josef Moucha

Slezská Univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie

Opava 2018

Abstrakt

Bakalářská práce zachycuje všeobecný přehled vývoje fotografických časopisů v Čechách a podává charakteristiku obecné struktury fotografického časopisu. Podrobně se věnuje historii vzniku časopisu FOTO, jeho vývoji v čase, grafickému designu časopisu a jeho proměnám. Zabývá se také vlastní strukturou časopisu FOTO, periodicitou a cenou, financováním a způsoby distribuce. V práci je prezentován obsah a vizuální vzhled jednotlivých čísel. Přílohu práce tvoří rozhovory s jednotlivými tvůrci i spolupracovníky a kritická hodnocení a názory na úroveň a úlohu časopisu od osobností z oblasti kultury a umění. V současnosti je na časopis FOTO nahlíženo jako na hodnotný umělecký fotografický časopis, který je vhodné uchovat pro další generace, aby nadále posloužil k vytříbení kulturního i uměleckého pohledu celé masy čtenářů i odborníků.

Klíčová slova

fotografický časopis, FOTO, fotografie, umělecká fotografie, česká fotografie, historie fotografických časopisů, struktura fotografického časopisu

Abstract

This bachelor's thesis collects an overview of the development of photography magazines in the Czech Republic and describes the general structure of the photographic magazine. It goes in detail into the origins of FOTO magazine, its development over time, the graphic design of the magazine and its transformations. It also looks into the structure of FOTO magazine, its periodicity and selling price, the financing of the magazine and its distribution. The contents and visual appearance of individual numbers is presented. The supplement of the thesis consists of interviews with individual artists and collaborators and reviews and opinions of the magazine's level and task by different personalities from culture and the arts. FOTO magazine is currently perceived as a valuable artistic and photographic magazine, worthy of preserving for the next generation, so that it can contribute to the cultural and artistic refinement of readers and experts alike.

Key words

photography magazine, FOTO, photography, artistic photography, Czech photography, history of photography magazines, structure of photography magazines

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Akademický rok: **2017/2018**

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení:	**Jana HABALOVÁ**
Osobní číslo:	**F140413**
Studijní program:	**B8204 Filmové, televizní a fotografické umění a nová média**
Studijní obor:	**Tvůrčí fotografie**
Název tématu:	**Časopis FOTO**
Téma anglicky:	**Magazine FOTO**
Zadávající ústav:	**Institut tvůrčí fotografie**

Zásady pro vypracování:

Bakalářská práce s názvem "Časopis FOTO" je souhrnem poznatků o šestiletém vydávání stejnojmenného časopisu. Mapuje práci redaktorů a tvůrců, hodnotí jeho odborné rubriky a upozorňuje na mnohé významné představitele fotografického umění.
Součástí práce jsou reprodukce některých zveřejněných fotografií, rozhovory s redaktory i fotografy o jejich uměleckém životě i tvorbě, která byla v časopise publikována.

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s. r. o., 2012, roč. 1, č. 1 - č. 7. ISSN 1805-3335
Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s. r. o., 2013, roč. 2, č. 8 - č. 16. ISSN 1805-3335
Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s. r. o., 2014, roč. 3, č. 17 - č. 20. ISSN 1805-3335
Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s. r. o., 2015, roč. 4, č. 21 - č. 25. ISSN 1805-3335
Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s. r. o., 2016, roč. 5, č. 26 - č. 29. ISSN 1805-3335
Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s. r. o., 2017, roč. 6, č. 30 - č. 33. ISSN 1805-3335

Vedoucí bakalářské práce: **prof. PhDr. Vladimír BIRGUS**
Institut tvůrčí fotografie

Datum zadání bakalářské práce: **20. června 2018**
Termín odevzdání bakalářské práce: **30. června 2018**

prof. PhDr. Vladimír BIRGUS
vedoucí ústavu

V Opavě 20. června 2018

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem práci vykonala samostatně na základě svých znalostí a s využitím citovaných pramenů, které uvádím v seznamu použité literatury.

Souhlas se zveřejněním

Souhlasím se zveřejněním této práce a s jejím zařazením do Univerzitní knihovny Slezské univerzity v Opavě, do knihovny Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a na internetové stránky Institutu tvůrčí fotografie.

Poděkování

Mé největší poděkování patří Tomáši Hlivovi, šéfredaktorovi Časopisu FOTO, který mi poskytl řadu informací a obrazového materiálu, důležitého pro zpracování mé bakalářské práce.

Ráda bych poděkovala Vladimíru Birgusovi, vedoucímu Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, za odborné vedení bakalářské práce, jeho ochotu a cenné rady.

Dále děkuji jmenovitě Marianu Benešovi, Michalu Čápovi, Martině Grmolenské, Kryštofu Korčovi, Martinovi Kozákovi, Josefu Mouchovi, Davidu Mužíkovi, Richardu Procházkovi, Jindřichu Štreitovi a Petru Vilgusovi. Umožnili mi provést s nimi rozhovor a laskavě odpovídali na mé otázky.

V neposlední řadě chci poděkovat všem mým blízkým, kteří se mnou měli trpělivost a byli pro mě velkou oporou, speciálně mé mamince Jiřině Habalové.

V Opavě, 20. června 2018

Jana Habalová

Obsah

Úvod / 13
Fotografické časopisy obecně / 14
Historie masových médií / **14**
Historie fotografických časopisů v Čechách / **15**
Obecná charakteristika fotografického časopisu / **28**
Časopis FOTO / 30
Časopis DIGIfoto / **30**
Historie časopisu FOTO / **31**
Struktura a forma časopisu FOTO / **38**
Další součásti časopisu FOTO / **40**
Redakce časopisu FOTO / **44**
Obsahy jednotlivých čísel časopisu FOTO / 48

Přílohy
Rozhovory / 190
Recenze časopisu FOTO / 216
Závěr / 223
Citace / 225
Jmenný rejstřík / 226
Seznam použité literatury / 229

Úvod

Bakalářskou práci na téma Časopis FOTO jsem rozdělila na dvě základní části. V kapitole „Fotografické časopisy obecně“ jsem se snažila zachytit historii fotografických časopisů v Čechách. Vytvořila jsem časovou osu vzniku i proměn všech fotografických časopisů v čase a sledovala jejich vývoj a souvislosti s rozvojem fotografických i tiskařských technik. Na základě těchto poznatků jsem pak odhalovala jejich historickou návaznost a vztah k časopisům novějším, důvody a cíle vzniku i další transformace v kontextu celé vyvíjející se společnosti. Kapitola pak pokračuje obecnou charakteristikou struktury a podstatných součástí fotografického časopisu.

Kapitola „Časopis FOTO“ tvoří nejobsáhlejší část práce a detailně se v této kapitole věnuji časopisu FOTO. Na začátek úvodní části o historii časopisu FOTO jsem zařadila krátkou zmínku o časopisu DIGIfoto, abych upozornila na některé okolnosti, které tyto dva časopisy spojují. Dále text pokračuje poznámkami o periodicitě a ceně časopisu FOTO, grafickém designu a jeho vývoji, o financování, o distribuci a prodejních místech.

Struktura časopisu FOTO, stejně jako text o dalších součástech časopisu, obsahuje podrobný rozbor jednotlivých rubrik časopisu FOTO, srovnání jeho původní i současné struktury a grafické podoby. Chtěla bych ve své práci poukázat na nelehkou práci a osobní nasazení lidí spolupracujících na vzniku a dalším vydávání časopisu, a proto jsem část kapitoly o historii časopisu FOTO věnovala právě redaktorům a spolupracovníkům, a stručnému představení formou krátkých medailonků.

Podstatnou část bakalářské práce tvoří kapitola, ve které podrobně analyzuji obsah jednotlivých čísel časopisu, prezentuji jednotlivé obálky, grafický vzhled a výběrově se zmiňuji o některých významných článcích a jejich obsahu. Pro zjednodušení v textu používám v celé práci označení jednotlivých čísel časopisu zkratkou F (jako FOTO) a pořadové číslo časopisu značím číslicí (např. F22 znamená 22. číslo časopisu FOTO).

Informace o historii a chodu časopisu FOTO jsem čerpala převážně z rozhovorů s šéfredaktorem časopisu. Považovala jsem tedy za vhodné rozšířit pohled na časopis využitím názorů některých dalších redaktorů a spolupracovníků časopisu FOTO, proto jsem s nimi provedla rozhovory, které předkládám v příloze své bakalářské práce. Najdete zde rozhovor s Tomášem Hlivou, Josefem Mouchou, Martinou Grmolenskou, Richardem Procházkou, Vladimírem Birgusem, Kryštofem Korčem, Davidem Mužíkem, Michalem Čápem, Jindřichem Štreitem, Petrem Vilgusem, Marianem Benešem a Martinem Kozákem. Dále jsem pro ilustraci a rozšíření celkového pohledu a názoru na časopis FOTO do své práce zařadila citace některých kritických hodnocení.

Fotografické časopisy obecně

Časopis FOTO nebyl zdaleka jediným fotografickým časopisem u nás. Ve své bakalářské práci jsem proto chtěla ucelit informace a popsat historii fotografických časopisů v Rakousko-Uhersku, Československu a následně v České republice. Do textu jsem nezahrnula fotografické publikace a ilustrované časopisy, věnovala jsem se pouze časopisům určeným pro amatérské či profesionální fotografy.

Historie masových médií

Masová média, ať už noviny, časopisy, filmy, rozhlasové a televizní vysílání či internet, představují významnou součást života moderní společnosti. Jejich společenský význam spočívá především v tom, že jsou k dispozici velkému počtu uživatelů. Současná rozvinutá společnost je masovými médii doslova prostoupena. Masová média se stala nejen významným projevem sociální komunikace, důležitým průmyslovým odvětvím, ale i klíčovým sociálním, kulturním a politickým faktorem. Jsou součástí kultury, historie i moderních dějin společnosti. Média nabízí lidem informace a sdělení, o která je z nejrůznějších důvodů zájem. Obecným rysem jednotlivých médií může být příslušnost k určité společenské skupině, společné politické vyznání, shodný životní styl, či společné téma. Takto vytvořené skupiny uživatelů nabývají takových rozměrů, že si pro svoji početnost a anonymitu vysloužily označení masa. Proto se noviny, časopisy, rozhlas, televize a částečně i filmová a knižní produkce označují jako masová média.

Nástup a rozvoj masových médií je zřetelným projevem modernizace, tedy rozvoje a proměn společnosti, která započala v 15. století v různých částech Evropy a probíhá do současnosti. Média se začala rozvíjet s rozšiřováním obchodu, výroby zboží a dovozu nejrůznějších komodit ze vzdálených destinací do Evropy. Média provázela přesun početných skupin ze světa do Evropy, z venkova do měst.

O média se vedly spory a boje ve všech revolucích, možná právě z toho důvodu, že byla jedním z prostředků, do nichž se vkládaly naděje na posílení národního uvědomění. V novodobých dějinách Evropy snad není jediná společenská změna, kde by nebyla masová média nějakým způsobem přítomna.

Když z masových médií vybereme pouze tisk, spadají pod toto označení periodika (pravidelně vycházející noviny a časopisy určené široké veřejnosti), neperiodický tisk (jedinečné a příležitostné tiskoviny) a v neposlední řadě tisk určený úzkému okruhu zájemců, tedy odborné časopisy.

Historie fotografických časopisů v Čechách

Objev fotografie v 1. polovině devatenáctého století a postupné rozšiřování fotografického umění změnily naši vizuální kulturu od základů. Jako všechno ostatní i fotografie prošla řadou změn, než dostala podobu tištěné fotografie tak, jak ji známe z knih, časopisů a novin. Samotné začátky fotografie rychlému rozšíření do tiskových médií nenasvědčovaly, k masové produkci jako takové bylo ještě daleko. Dobový knihtisk nedokázal reprodukovat v jednom tiskovém pochodu fotografický materiál spolu se sazbou na stejném listu papíru. Z toho důvodu se v případě knih fotografické ilustrace vyráběly odděleně, byly prakticky srovnatelné s originály a do knih se následně vlepovaly. U časopisů, u kterých byla obrazová příloha základem, to bylo nepraktické a nákladné. Raná historie časopisové fotografie je s odstupem času vcelku paradoxní. „Fotoreportéři vyjížděli do terénu, aby pořídili aktuální záběry. Pak je předávali řemeslníkům, kteří na jejich základě vyrobili ocelorytiny, xylografie či jiné trvanlivé plochy vyhovující pro kombinaci s knihtiskem. V důsledku toho se časopisy spoléhaly na rytecké techniky ještě celá desetiletí po vynálezu fotografie.“ [1] Teprve později na přelomu 70. a 80. let 19. století technika umožnila mechanicky přeložit původní fotografii do prezentace s rastrem. To bylo dále podkladem pro tiskovou matrici, ze které již nebyl problém tisknout z povrchu stejně jako při knihtisku. Od této chvíle již bylo možné fotografický materiál vytisknout společně se sázeným textem.

19. století

Od samotného objevu fotografie trvalo dlouho, než se začaly v Čechách vydávat první fotografické časopisy. Nejstarší specializovaný časopis pro fotografii vzniklý v Praze, ale vydávaný v Lipsku, byl *Photographisches Journal*. Vydávání tohoto časopisu v němčině zahájil Wilhelm Horn roku 1854 v rámci otevření svého obchodu s fotopotřebami „Skleněný salón“ u Prašné brány v Praze, později Na Příkopě č.p. 969. Časopis byl zdrojem informací o technických novinkách, mezinárodních fotografických výstavách a dalším dění souvisejícím s fotografií – podtitulem časopisu bylo: „Magazín praktických zkušeností, pokroků, poznámek a novinek v oboru fotografie pro fotografy, malíře a kreslíře a přátele tohoto

Obálky časopisu *Photographisches Journal* 1. - 3. číslo

umění" [2]. Wilhelm Horn jako majitel a vydavatel časopisu ukončil jeho vydávání až roku 1865, kdy současně s tím zavřel i svůj obchod i ateliér a vrátil se z Prahy do svého rodiště v České Lípě.

Když pomineme pojednání a články o fotografii v jiných než fotografických časopisech, a fotografické příručky či publikace, které se hojně objevovaly již dříve, další český fotografický časopis byl vydán až 25. února v roce 1890 s názvem *Fotografický věstník.* Byl to první časopis Českého klubu fotografů amatérů a majitelem i vydavatelem časopisu byl Bernard Goldwein. Do roku 1909 časopis redigoval Josef Kafka, autor mnoha turistických průvodců doplněných vlastními fotografiemi. V redakční radě byl mimo jiné i Jindřich Eckert, pokládaný za nejvýznamnější osobnost fotografie v českých zemích 19. století. Vyznamenal se zejména svými místopisnými fotografiemi. V roce 1893 byla v časopise uveřejněna první fotochromotypie, trojbarevná zinkografická deska. V roce 1905 otiskl *Fotografický věstník* článek o třívrstvé barevné fotografii Karla Schinzela, který ve stejném roce podal první patentovou přihlášku popisující „Postup hotovení barevných fotografií". Časopis byl vydáván až do roku 1917.
Roku 1892 byl 9. února založen Club Amateur-Photographen (Klub fotografických amatérů), jenž byl druhým nejstarším sdružením fotoamatérů u nás. Jeho předsedou se stal Karl Müller, který mimo pořádání přednášek, výletů a výstav vydával i zájmový časopis, jeho čísla však nebyla dodnes zachována.

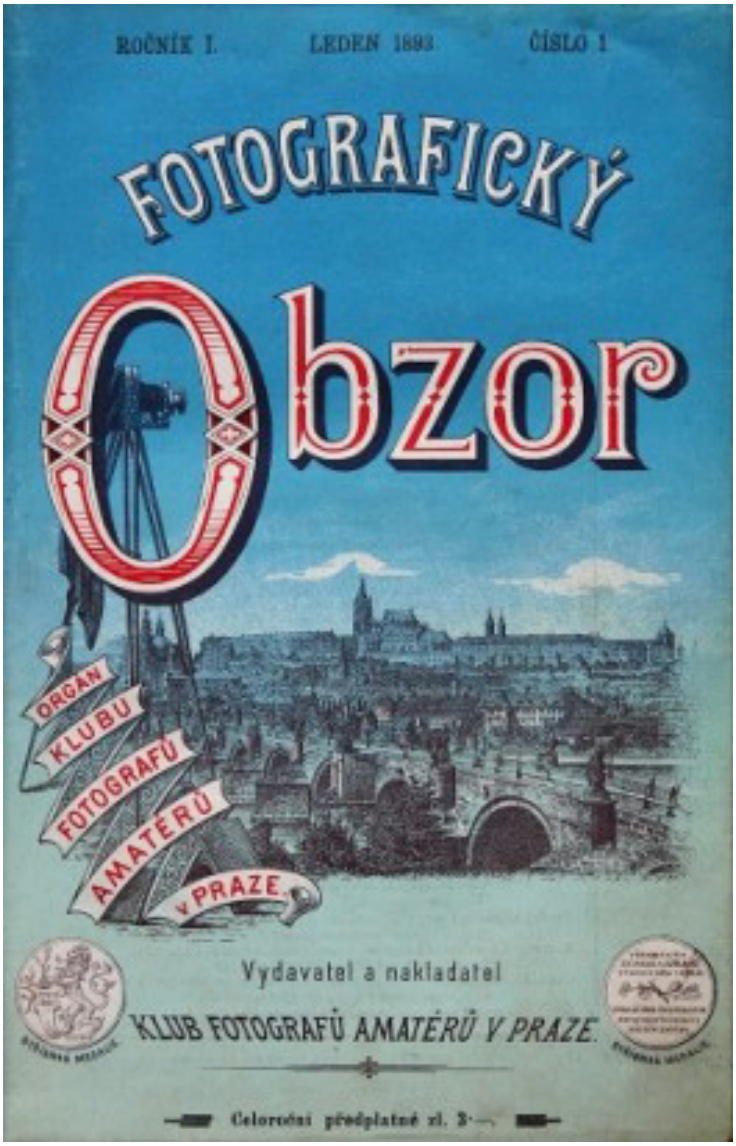
20. století

10. ledna 1893 bylo vydáno první číslo nejvýznamnějšího fotografického časopisu té doby *Fotografický obzor*. V letech 1893 - 1916 a 1922 - 1929 byl majitelem a vydavatelem Klub fotografů amatérů v Praze. Roku 1916 - 1921 byl vydavatelem František Mrskoš, mezi lety 1930-1938 Svaz českých fotografů amatérů a v letech 1939-1944 nakladatelství Politika. Časopis vycházel více než padesát let až do roku 1944, kdy bylo jeho vydávání pozastaveno a nikdy již nebylo obnoveno. Jeho prvním redaktorem byl JUDr. Jaroslav Haasz. Roku 1893 byla ve *Fotografickém obzoru* uveřejněna rozsáhlá studie „Fotografie v barvách", která podávala kvalitní přehled o dosavadních výsledcích v oblasti barevné fotografie, a byla vedena Jakubem Husníkem. Od roku 1896 se na 14 let stal redaktorem významný amatérský fotograf František Dvořák, který byl posléze vystřídán roku 1910 Františkem Mrskošem. Roku 1898 zde byl otištěn první obsáhlý článek o gumotisku, jakožto oblíbené technice ušlechtilých fotografických tisků, a v roce 1902 zde byl otisknut vysoce vyzdvihovaný článek Karla Dvořáka „Význam projekční fotografie pro osvětu lidovou", který byl doplněn diapozitivy z cest Enrique Stanka Vráze.
O rok později byl ve *Fotografickém obzoru* vydán reprodukovaný snímek Karla Dvořáka „Praha stověžatá". Snímek se posléze stal nejznámějším Dvořákovým dílem. Karel Dvořák byl později zvolen starostou Českého klubu fotografů amatérů. 10. července 1907 časopis *Fotografický obzor* poprvé referoval o vynálezu autochromu. O měsíc později podal detailní návod na zhotovení autochromů a později zveřejnil článek o prodeji autochromových desek v pražských obchodech MUC Lüftner. Roku 1911 přispěl do časopisu *Fotografický obzor* svou fotografií aktu i František Drtikol. Od roku 1922 se redaktorem tohoto časopisu stal Augustin Škarda, který byl později po 14 letech vystřídán Přemyslem Koblicem. Téhož roku začal ve fotografickém časopise publikovat na pokračování přední historik Václav Vilém Štech svou teoretickou práci „Estetika fotografie". Snažil se zde zpochybnit uměleckou hodnotu fotografie. Od roku 1939 se redaktorem stal Josef Ehm, který úzce spolupracoval s Jaromírem Funkem, Eugenem Wiškovským a Karlem Jičínským, ne však dlouho. Jaromír Funke byl po určitou dobu spolu s Ehmem redaktorem časopisu, jehož úroveň se výrazně zvýšila, i když bylo avantgardní umění považováno za „Entartete Kunst". Ještě v listopadu 1941 bylo celé číslo *Fotografického obzoru* věnováno avantgardní fotografii. Od roku 1941 časopis začal vést Robert Antonín Šimon. Časopis pod jeho vedením získal jinou fotografickou orientaci, zaměřil se vlastivědným až etnografickým směrem.

Fotografie, která dnes sotva vzbudí pozornost, je na svou dobu průkopnickým příkladem fotoreprodukce v tiskovém médiu. Technologie, které transformovaly fotografii do rastrované matrice a dovolily tak kombinaci fotoreprodukce s knihtiskem, se staly dostupnými v USA a v Německu v letech 1880 - 1881 a ve *Světozoru* se objevily jen o několik málo let později. Trvalo ale ještě poměrně dlouho, než bylo možno tisknout

fotografie na papíře používaném pro časopisecké obálky. [3] První obálka důsledně fotograficky ilustrovaného magazínu *Český svět,* která se objevila 5. října 1904, sice podtrhává roli fotografie v moderní národní kultuře a zobrazuje fotografa v národním kroji, ale technologie té doby ještě nedovolovala dát tomuto poselství formu fotoobálky. Jednalo se o ilustrovaný fotografický čtrnáctideník, který redigoval a ze začátku i vydával Karel Hipman. V prvním ročníku zde bylo vydáno 174 podepsaných fotografií Rudolfa Brunera Dvořáka, zakladatele žurnalistické fotografie a průkopníka fotografické reportáže. Jeho fotografie se v časopise ovšem neobjevily naposledy. V roce 1906 poskytl k publikaci svůj cyklus snímků „Bosenské typy", o rok později uveřejnil 40 fotografií z návštěvy císaře Františka Josefa I. v Čechách. Po vydání dvou ročníků začal časopis *Český svět* od října roku 1906 vycházet jako týdeník. Mnohým fotografům otevřel možnosti ke zveřejnění svých fotografií. Patřil mezi ně například i J. Friedrich, reportážní fotograf, který v roce 1908 poskytl do časopisu své fotografie o práci pražské policie.
Od roku 1920 do roku 1943 svaz fotoobchodníků Československa začal vydávat technický fotografický časopis *Foto: Orgán svazu fotoobchodníků Československa v Praze,* ve kterém publikovali členové České fotografické společnosti, jako například Jaromír Funke nebo Josef Sudek.

Od 20. července roku 1921 se na trhu objevil nový časopis s názvem *Rozhledy fotografa amatéra*, který byl vydáván v redakci Františka Mrskoše. Časopis vycházel do roku 1929, kdy byl sloučen s *Fotografickým obzorem.*
Mezi lety 1924 - 1935 se v Brně vydával nový časopis

Obálka časopisu *Fotografický obzor* 1. ročník 1893

Obálka časopisu *Český Svět* 1. ročník, sešit 2. 1904

v nakladatelství Rudolfa Vejvody *Foto Universum*. Po celou dobu jeho existence byl redigován Milotou Fanderlíkem.
2. listopadu 1926 začal vycházet fotografický týdeník *Pestrý týden* s obrazovou přílohou, kde dominovala fotografie. Jednalo se o nejlepší ilustrovaný časopis za dob Československa a Protektorátu Čechy a Morava. Právě díky časopisu *Pestrý týden* se prosadili dnes již špičkoví fotografové, jako jsou Karel Hájek, Václav Jírů či Ladislav Sitenský. Za dobu vydávání tohoto časopisu (necelých 20 let) vyšlo z pražského Smíchova, kde mělo nakladatelství sídlo, kolem 963 čísel. V roce 1945 na tento časopis volně navázal časopis *Svět v obrazech,* který byl vydáván až do roku 1990.

V roce 1927 vyšlo první číslo měsíčníku *ReD – Revue Devětsil*, který věnoval značnou pozornost fotografii a fotomontáži. Jeho grafikem a editorem byl Karel Teige, člen avantgardní skupiny Devětsil. Mezi lety 1927 a 1931 vyšly dohromady tři ročníky, ve kterých byly do značné míry reflektovány jak umělecké a společenské, tak politické postoje té doby. Zdaleka nezahrnoval pouhou fotografii. Náplň časopisu shrnuje úvodník prvního čísla prvního ročníku, psaného Karlem Teigem:„Rozpětí aktivního interesu našeho listu je dáno asi těmito hesly, kolem nichž bude shromažďovat svůj materiál: poesie, literatura, hudba, tanec, divadlo, music - hall a cirkus, obrazy a sochy, film a foto, estetika, filosofie, psychologie, architektura a urbanismus, technická kultura, hygiena, fysická kultura, průmysl a organisace práce, sociologie, socialismus a třídní boj, události a obrazy ze světa, žurnalismus a zpravodajství, agitace a reklama, typo- a polygrafie, dokumenty a zprávy.“ [4]

V PRAZE DNE 11. ČERVNA 1913.

ČESKÝ SVĚT

RED. K. HIPMAN
ROČNÍK IX.

K VELKÝM ZMĚNÁM NA DRUHÉ PRAŽSKÉ ČESKÉ SCENĚ

Nesłýchané převraty! Žádný Hillar, žádný Štech jun., ani Čelanský, ale ředitel městských úřadů Fuksa. □

ŘEDITEL MĚSTSKÝCH ÚŘADŮ FUKSA ŘEDITELEM MĚSTSKÉHO DIVADLA
Fot. Schumpeter

NAVRÁTIL SE ČESKÝ CESTOVATEL FRIČ DO VLASTI

Páv. snímek Vojty „u Glaubiců"

Z NÁRODNÍHO DIVADLA V PRAZE

SLEČNA LIBĚNKA ODSTRČILOVÁ ČLEN NÁRODNÍHO DIVADLA

Fot. z ateliéru Schumpetrova na Král. Vinohradech, Kramerova ul. 5.

VEDLEJŠÍ POSTAVA SL. L. ODSTRČILOVÉ JAKO DESDEMONA V SCENĚ „OTHELLO"

Fot. atel. Schumpeter, Vinohrady

Z CEST ČESKÉHO CESTOVATELE FRIČE

I.
SLAVNOSTNÍ POMALOVÁNÍ U INDIANŮ KADINEO

II.
MŮJ NÁVRAT Z VNITROZEMÍ MATTO GROSSA

III.
INDIANKY ČAMAKOKO: LOV NA DROBNOU

Obrátili a loudali jsme se. Bujnosov mlčky, bez reptání šel za námi a těžce supal. Jíti nám bylo daleko, a drožky nebylo. Jubilant se potácel únavou, nicméně při vhodné příležitosti projevil veselost svého mravu: — probudil dřímajícího ponocného, pohrozil mu prstem, řekl znamenité: „neupejcej se!" a se smíchem utíkal za námi . . .

— To je hlupák, — zašeptal jsem Bujnosovu. — Jak je tak možno propustiti svoje jubileum?

— Ale což . . . Nedal Pán Bůh člověku rozoumku.

— Však ty, — pomyslil jsem si, — dostaneš zítra od redaktora . . . Ten ti ukáže, co to je nepsati recense. Tobě se pěkně povede za to, že jsem vynechal dnešní práci a zkazil si zítřejší jitro — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Dlouho jsem zápasil v předsíni, než jsem rozsvítil elektriku a probudil sluhu. Bujnosov převrhl a rozbil jakousi „vásu," a jubilant varoval sluhu, aby se nijak neupejcal.

Bylo hrozně nudno a nějak zvláštně ospalo . . . protivno. Uvařili jsme kávu, ale páchla mýdlem, a mimo to jsem si polil likérem kabát. Ruce jsem měl lepkavé, ale bylo líno jíti a umýti se.

Jubilant ihned pak usnul na novém plyšovém divanu. Doufal jsem, že Bujnosov bude následovati jeho příkladu (to by mi bylo aspoň rozvázalo ruce), ale Bujnosov seděl, zvrátil hlavu a mlčky si prohlížel strop.

— Chceš snad spát? — tázal jsem se.

— Chci, ale zdržuji se.

— Proč?

— Což pak jsem hlupákem: pil jsem, pil, a teď náhle usnu — opojení všecko vyprchá. Raději posedím.

I zůstal sedět, nehybný, jako čínský bůžek, jako nádoba, chovající v sobě drahocennou tekutinu, jejíž ani jedna kapka nesmí přijíti na zmar.

— Nu, ale já jdu spat, — suše jsem zavřel.

* * *

Probudili jme se pozdě.

Všichni jsme se navzájem dívali se sotva skrývaným opovržením, nenávistí, odporem.

— Pěkně jsme se včera namázli, — pravil Bujnosov, z něhož už věrojatně vyprchala všecka drahocenná tekutina.

— Teď by bylo dobře osvěžiti se!

Zatvářil jsem se jako laskavý hostitel, poslal jsem pro zákusky a víno. Usedli jsme tři s pomačkanými tvářemi . . .

Jedli jsme lenivě, neochotně, znaveně.

— Jak nechápou, že je nutno ihned vstát, odejíti a neviděti se! Neviděti se aspoň tři dny!! . . .

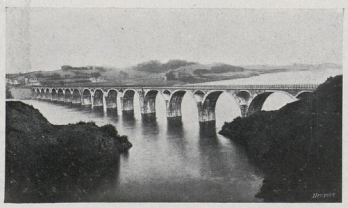
Podle jejich tváří jsem viděl, že si myslí totéž, ale co dělat: víno spájelo nás tři nejnepostižitelnějším, nejodpornějším způsobem . . .

PO SVĚTOVÉM KONGRESU PRO VOLEBNÍ PRÁVO ŽEN V BUDAPEŠTI
Zájezd části účastnic do Trenčansko-Teplických lázní

1. řada z levé strany:
1. Jan Zieglozer, redaktor „Zemského Obzoru" z Prahy.
2. paní Eylersko, redaktorka „Midlefard", Dansko.
3. paní Mansfeld de With, spisovatelka, Utrecht, Holandsko.
4. Mrs. Wizgand California, redaktorka „United Press".
5. paní Berta Engelová, člen ředitelské rady Trenčansko-Teplických lázní.
6. paní Arányi, choť generálního ředitele lázní.
7. Miss Goldana Cook Peoria col Chicago.
8. paní Borchgrewink, Si Lillhamer, Norvežsko.
9. paní Helga Muscheen, choť dělníka, Hamar Wowogen.
10. paní Nagy, choť advokáta v Budapešti, Češka, rodilá z Milevska.
11. paní Block, Kodaň.

2. řada z levé stran:
1. Mansfeld, holandský plukovník, Utrecht, člen Ligy muží pro hlasovací právo žen.
2. dr. Čapek Antonín z Prahy, lázeňský lékař.
3. paní Čapková, choť lékaře.
4. Brožek, redaktor z Prahy, člen Ligy muží pro hlasovací právo žen.
5. Sarah Béla trenčianské Teplice, sekretář.
6. Fri. Paulsen, telegrafistka, Christiania.
7. dr. Arányi, generální ředitel lázní.
8. Mrs Harvey, Portland Oregon.
9. sl. Albertí, správkyně dámského klubu a dámského hotelu, Kodaň.
10. Mrs Perry, London, Picadilly.
11. Miss Dr. Walford, Insko.

K ZASVĚCENÍ T. ZV. MÖHNETHALSPERRE TO JE NEJVĚTŠÍ ÚDOLNÍ PŘEHRADA, VELKOLEPÉ TECHNICKÉ DÍLO

Dílo překonává i americké kusy mistrovské. Je k němu připojeno několik viaduktů. Největší je u Delocke. 720 metrů dlouhý a to odpadá na kamenný most 460 metrů. Zdržuje zavodňovací vodu

Vydavatel a nakladatel K. HIPMAN. - Tiskl ALOIS WIESNER, knihtiskař České Akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění a c. k. české vysoké školy technické. - Štočky z grafického ústavu V. NEUBERT na Smíchově. - Papír z továrny ALBERTA EMMERICHA, vesnata v Praze.

Ukázky stran z časopisu *Český Svět* 9. ročník 1913

Dalším kulturním avantgardním měsíčníkem obohaceným o kvalitní fotografie a vydávaným mezi lety 1929 - 1939 byl časopis *Index*.

Rok 1931 nám přinesl ročenku *Československá fotografie* připravenou redakční radou *Fotografického obzoru* v čele s Augustinem Škardou. *Fotografický zpravodaj*, který byl spíše technickým fotografickým časopisem, byl vedený Karlem Pižlem po celých deset let jeho existence.

V listopadu roku 1933 se v Praze objevil nový čtrnáctideník, časopis *Fotografie*, jehož obrazovou část redigoval Václav Černý a textovou část Karel Hermann. Prodej časopisu byl pozastaven roku 1941, podobně jako prodej časopisu *Fotograf*, vycházející od roku 1935 a redigovaný Jaroslavem Dlohoškou. Exkluzivně jediné číslo časopisu *Telehor* bylo vydáno roku 1936 Františkem Kalivodou v Brně a bylo celé zasvěceno maďarskému malíři a fotografovi Lászlovi Moholy–Nagymu.

Na našem území se v průběhu první poloviny 20. století objevovaly také německé fotografické časopisy vydávané v Čechách. Mezi ně patřil například měsíčník *Das Lichtbild,* který byl vydáván od roku 1925 nakladatelstvím Josefa F. Rimplera, dvouletý měsíčník *Sudetendeutsche Photograph* přinášející především spolkové a živnostenské zprávy, či čtrnáctidenní odborný časopis pro německé fotografy *Der Deutsche Photograph.*

Po okupaci bylo velké množství deníků a časopisů zlikvidováno a jejich vydávání definitivně pozastaveno.
V letech 1941 - 1942 byly pozastaveny časopisy *Fotografický zpravodaj, Fotografie, Fotograf*, *Spoušť, Foto: Orgán svazu fotoobchodníků Československa v Praze* a v roce 1944 bylo nakonec pozastaveno i vydávání nejdéle vycházejícího časopisu *Fotografický obzor*.
Po skončení druhé světové války roku 1945 se pozastavené časopisy se stejnými či novými jmény znovu začaly objevovat na trhu. V roce 1946 se obnovilo vydávání nového časopisu *Fotografie*, o dva roky později však přestal vycházet. Od roku 1947 se znovu objevil již mnoho let vydávaný časopis *Věstník fotografů,* avšak pod novým názvem *Zpravodaj fotografů.* Musel bohužel své vydávání pozastavit již o rok později, v roce 1948.

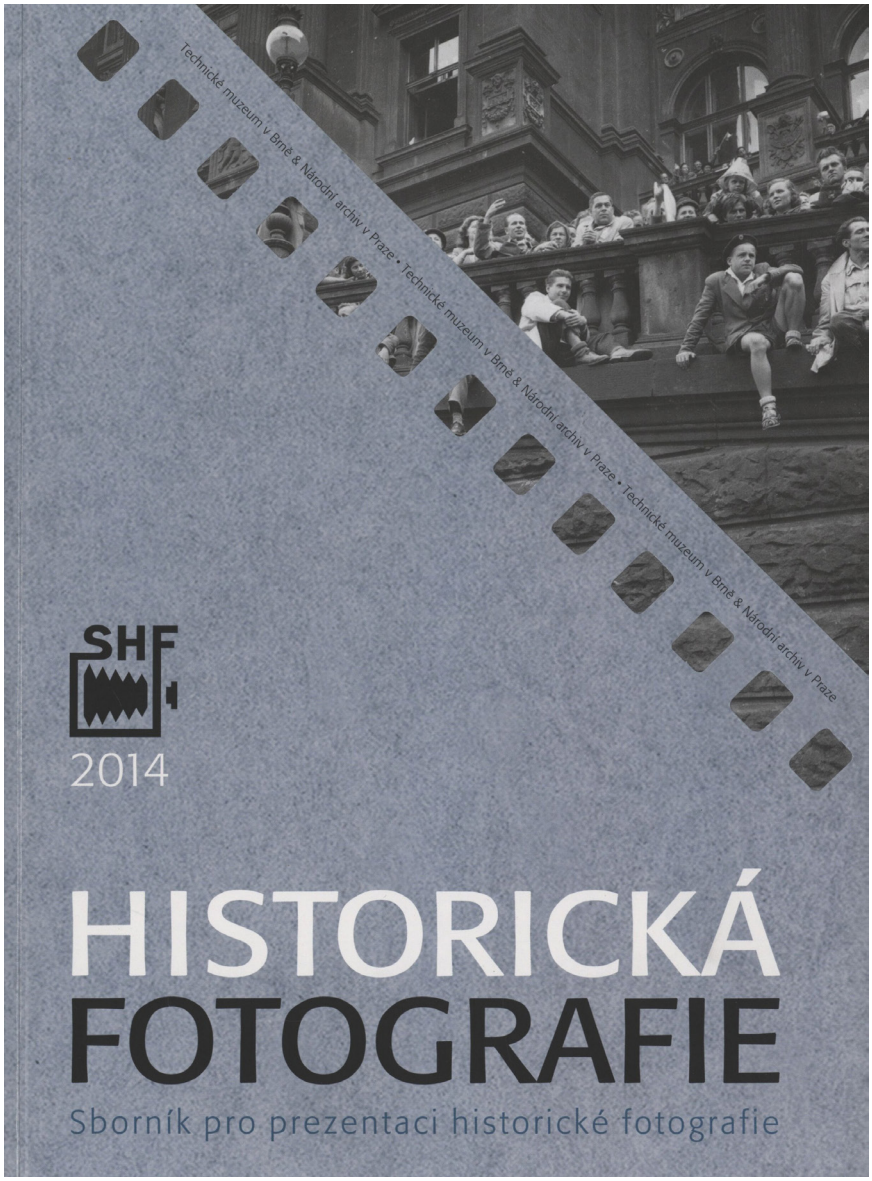
Obnovilo se i vydávání starého časopisu *Fotografický obzor* pod novým názvem *Československá fotografie* a vydrželo až do března roku 1950, kdy byl v červenci časopis nahrazen měsíčníkem *Nová fotografie*. O tři roky později v r. 1953 byl opět zrušen a vrátil se mu jeho původní název *Československá fotografie*, tentokrát pod redakčním vedením Jaroslava Spousty, později jej vedla Alena Šourková a Alena Kučerová a od roku 1974 pak Eva Horská. Roku 1990 se šéfredaktorkou měsíčníku stala Daniela Mrázková, po které časopis roku 2003 převzala Věra Matějů. Časopis *Československá fotografie* byl nejaktivnějším časopisem té doby. Vycházelo v něm mnoho důležitých článků zásluhou autorství známých osobností, jakými byly Jiří Jeníček, František Drtikol, Ludvík Souček, Josef Sudek nebo Jaromír Funke.
V roce 1957 byl vydán sborník *Fotografie 57*, který je pokládán za první číslo čtvrtletníku revue *Fotografie*, vedeného Václavem Jírů a od roku 1972 pak Danielou Mrázkovou. Ta roku 1975 změnila název na *Revue Fotografie*. Protože byl titul založen jako *Fotografie*, psala obě iniciály *Revue Fotografie* velké. V roce 1978, poté co na místo vedoucího redaktora nastoupil Jiří Heger, vrátila se Tisková agentura Orbis k někdejšímu titulu *Fotografie* a vysoká úroveň, kterou časopis získal pod vedením Daniely Mrázkové, záhy upadla. Po roce 1990 působil jako šéfredaktor časopisu krátce Josef Moucha, ale bývalou prestiž už časopis neměl. V roce 1992 zaniklo nakladatelství Orbis a od roku 1993 bylo vydávání čtvrtletníku odkázáno na soukromé iniciativy. První z nakladatelů, Pavel Pechatý, jmenoval vedoucím redaktorem Petra Žáka, působícího zároveň v redakci měsíčníku *Fotografie*, vedeném tehdy Danielou Mrázkovou. V roce 1993 vyšla ještě všechna čtyři čísla *Revue Fotografie*, v roce 1994 se podařilo vydat již jen dvě. Tím role Pavla Pechatého, jako nakladatele *Revue Fotografie,* skončila. Volný titul převzal Petr Mach, ale vydal pouze jediné číslo. Roku 1995 časopis zanikl.

Od roku 1959 se objevovaly časopisy a noviny, které nebyly čistě fotografické, ale přispívaly do nich fotografické ikony. Mezi ně patřil i nový časopis *Mladý svět*, do jehož fotografické části přispívali Leoš Nebor, Miroslav Hucek, Jan Bartůšek a Pavel Dias. Od dubna roku 1992 začal vycházet deník *Prostor* s bohatou reportážní fotografií vedenou Pavlem Štechou, s fotografiemi

Karla Cudlína, Romana Sejkota, Michala Hladíka, Jana Jindry, Jaromíra Čejky a dalších. Jeho vydávání ještě v prosinci téhož roku skončilo. Stejný osud měl téhož roku i *Měsíčník obrazové vlny POST*, vedený agenturou Radost v redakci Petra Lukáše a Pavla Nádvorníka. V roce 1994 vydal Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a Kabinet dějin a teorie fotografie Katedry fotografie FAMU první ročník textového časopisu *Listy o fotografii*. Dohromady byly nakonec vydány tři ročníky, druhý v roce 1998 a třetí v roce 2001 v nákladu 1000 kusů. Vedoucím redaktorem byl Vladimír Birgus ve spolupráci s Tomášem Pospěchem. Časopis pojednával především o historii české a slovenské fotografie u nás i v zahraničí.

V listopadu roku 1995 vyšlo první číslo časopisu *Imago* redigovaného Václavem Mackem. Byl vydáván v angličtině v Bratislavě, za Českou republiku byli redaktory Vladimír Birgus a Josef Moucha. Časopis *Imago* se věnoval tvůrčí, umělecké a výtvarné fotografii ze střední a východní Evropy.

Od roku 1996 se objevuje časopis *Advanced*, v průběhu roku 1999 přejmenovaný na *Advanced Foto & Video.* Jako *FotoVideo* vychází dodnes a jeho šéfredaktorem je Rudolf Stáhlich. Stejného roku se na trhu objevil i časopis *Photo life,* vycházející jako dvouměsíčník pod vedením Jana Karbusického. V roce 2010 došlo k přejmenování časopisu, fungujícího pod stejnou redakcí a vydávaného společností Photolife dodnes, na magazín *Československá fotografie.* Nejenže se po změně názvu nezměnil šéfredaktor, ale ani množství časopisů čísel vydaných za rok. Tištěný dvouměsíčník tak doplňuje on-line magazín na stejnojmenných webových

Obálka časopisu *Historická fotografie* 13. ročník 2014

stránkách, ovšem kvalitativně je nestálý. Často se zde opakují staré články z dříve vydávaného *Photo life.*

21. století

Na úplném začátku 21. století musíme jmenovat časopis, který se začal vydávat v roce 2001 a který mapoval převážně historii fotografie. Časopis *Historická fotografie* je odborné periodikum, jehož spoluvydavatelem je Národní archiv České republiky a Technické muzeum v Brně. Dříve spoluvydavatelem bylo Muzeum východních Čech v Hradci Králové. Časopis vychází jednou ročně a v loňském roce (2017) vydal již svůj 15. ročník.

Některé časopisy vydávané od začátku 21. století vycházejí dodnes. Mezi ně bychom mohli zařadit pololetník *Fotograf,* vydávaný již od roku 2002 v českém i anglickém jazyce, pod vedením Pavla Baňky. Jak se můžeme dočíst na webových stránkách: „Posláním a cílem časopisu *Fotograf* je informovat českou odbornou i širší kulturní veřejnost o dění v oblasti fotografického umění ve světě i doma a především šířit povědomí o české fotografii a soudobé vizuální kultuře v České republice i v zahraničí."[5] *Fotograf* bychom mohli zařadit k časopisům, věnujícím se úžeji vymezené soudobé fotografické tvorbě, především konceptuálně zaměřené, jakými jsou třeba rakouské časopisy *Camera Austria* International nebo *Eikon.* Od roku 2003 se v České republice objevuje další, stále vycházející měsíčník *Digitální foto magazín*, který je českou mutací britského titulu *Digital Camera Magazine* vycházející ve 13 světových jazykových verzích. Je cílený na co nejširší publikum, jak můžeme vidět především podle vysoce různorodých článků.

Mezi lety 2003 – 2011 vycházel takřka nejznámější fotografický časopis té doby, *DIGIfoto*. Časopis nezahrnoval pouhou uměleckou fotografii, ale ve velké míře se zaměřoval i na technickou stránku, tedy fotoaparáty a fotografování jako takové. Zakládajícím šéfredaktorem byl Petr Bubeníček, později se jím stal Petr Lindner, který jím byl až do ukončení vydávání časopisu. Časopis FOTO rozhodně není přímým následovníkem *časopisu DIGIfoto,* ale řada redaktorů, ať už stálých či externích, se objevuje v obou těchto časopisech. Například Vladimír Birgus, Josef Moucha, Marian Beneš, Petr Vilgus i samotný šéfredaktor časopisu FOTO Tomáš Hliva. Oba časopisy však mířily odlišným směrem. Časopis *DIGIfoto* byl více zaměřen na masy, jak svým obsahem, tak nákladem a celkovou strategií. Od ledna 2006 po dobu tří let (do roku 2009) se na trhu vyskytl měsíčník *PhotoArt* vydávaný stejnojmenným nakladatelstvím. Šéfredaktorem tohoto časopisu zaměřeného na uměleckou fotografii byl Pavel Libora. Pro údajně velký zájem v Evropě se časopis od roku 2007 začal překládat do angličtiny, o rok později dokonce i do němčiny. Časopis čtenářům vždy představil několik významných fotografů světa, nechyběly ani rubriky jako fotoškola či fotosoutěž.

Roku 2008 ukončil svou činnost časopis *Fotografie magazín*, navazující na dřívější *Československou fotografii*. Jeho posledním šéfredaktorem byl Richard Guryča. Opět se zde objevovala jak klasická, tak digitální fotografie, medailony českých i zahraničních autorů, recenze výstav a knih, technika, testy fotoaparátů a jejich příslušenství.

Od roku 2010 se začal vydávat tříměsíčník zaměřený na klasickou fotografii *Temnokomorník,* jehož šéfredaktorem byl Karel Rodinal (pseudonym Stanislava Břízy). Netrvalo však dlouho a po 8 číslech v roce 2012 bylo vydávání ukončeno. Za přímého pokračovatele tohoto časopisu bychom mohli považovat *Analog mag*, neziskový fotografický časopis. "Po zániku časopisu *Temnokomorník* se část redakce rozhodla pokračovat ve vydávání časopisu podobného ražení. Časopis *Analog* je neziskový fotografický časopis a jeho hlavním tématem je klasická fotografie. „Budeme uveřejňovat zajímavé články, rozhovory, portfolia a inspirativní fotografie. *Analog* je sice především pro ty z nás, kteří se zajímáme o analogovou fotografii, ale chtěli bychom zdůraznit, že časopis nebude fundamentální. Chceme být klidnou oázou čtení a rozjímání nad fotografiemi." [6] Ve stejném roce, kdy zahájil vydávání časopis FOTO (rok 2012), se na trhu objevil i nový časopis *FOCUS magazine*. Zajímavé na něm je, že nikdy nevyšel v tištěné podobě a je tak dodnes nabízen pouze jako pdf soubor ke stažení na oficiálních stránkách www.focusmagazine.cz. Přestože se na uvedených webových stránkách neustále objevují nové články i v roce 2018, poslední oficiálně vydaný časopis , který je možno stáhnout, je číslo 8 z prosince roku 2014.

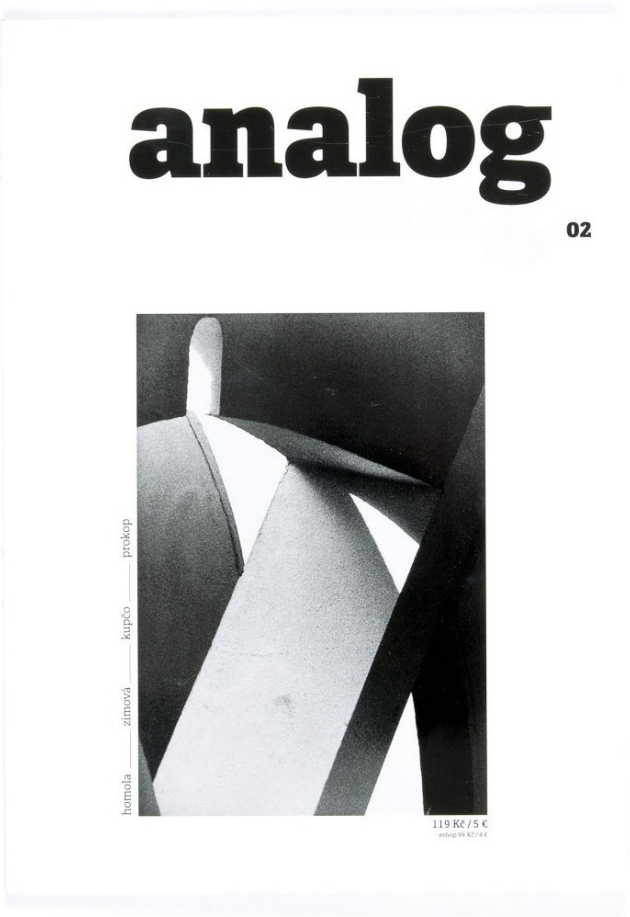

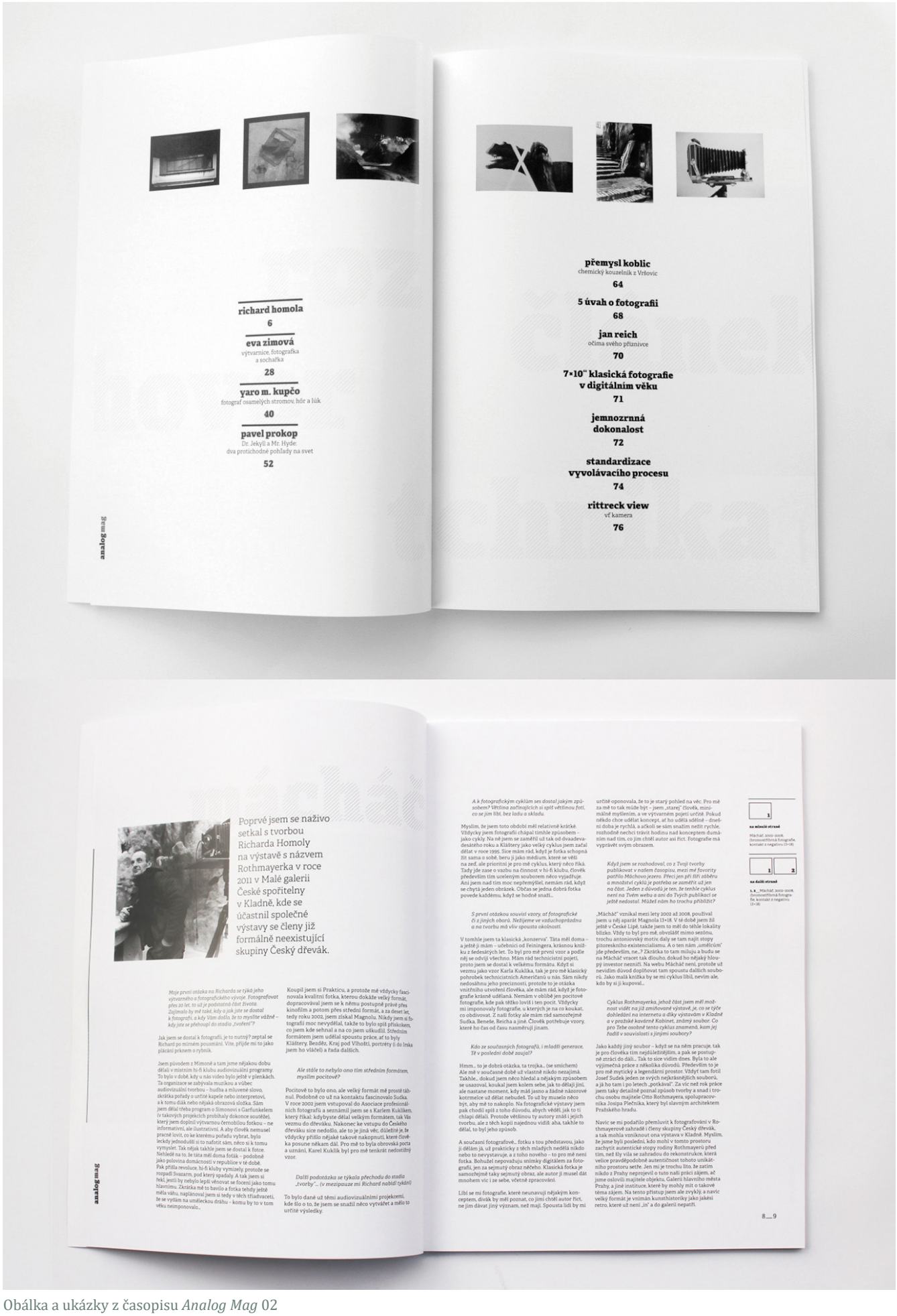

Obálka časopisu *Fotograf* #31 tělo 2018
Obálka časopisu *Foto Video* 06 / 2018
Obálka časopisu *DIGIfoto* 8. ročník 2018
Obálka časopisu *Československá Fotografie* 27/ 2015

Obálka časopisu *Temnokomorník* 05/ 2011

richard homola
6

eva zimová
výtvarnice, fotografka a sochařka
28

yaro m. kupčo
fotograf osamělých stromov, hôr a lúk
40

pavel prokop
Dr. Jekyll a Mr. Hyde
dva protichodné pohľady na svet
52

přemysl koblic
chemický kouzelník z Vršovic
64

5 úvah o fotografii
68

jan reich
očima svého příznivce
70

7×10" klasická fotografie v digitálním věku
71

jemnozrnná dokonalost
72

standardizace vyvolávacího procesu
74

rittreck view
vf kamera
76

Poprvé jsem se naživo setkal s tvorbou Richarda Homoly na výstavě s názvem Rothmayerka v roce 2011 v Malé galerii České spořitelny v Kladně, kde se účastnil společné výstavy se členy již formálně neexistující skupiny Český dřevák.

Moje první otázka na Richarda se týká jeho výtvarného a fotografického vývoje. Fotografuješ přes 30 let, to už je podstatná část života. Zajímalo by mě také, kdy a jak jste se dostal k fotografii, a kdy Vám došlo, že to myslíte vážně – kdy jste se přehoupl do stadia „tvoření"?

Jak jsem se dostal k fotografii, je to nutný? zeptal se Richard po mírném posunání. Vine, přijde mi to jako plácání pryskem o rybník.

Jsem původem z Mimoně a tam jsme nějakou dobu dělali v místním hi-fi klubu audiovizuální programy. To bylo v době, kdy u nás video bylo ještě v plenkách. Ta organizace se zabývala muzikou a vůbec audiovizuální tvorbou – hudba a mluvené slovo, zkrátka pořady o určité kapele nebo interpretovi, a k tomu diák nebo nějaká obrazová složka. Sám jsem dělal třeba program o Simonovi s Garfunkelem (v takových projekcích probíhaly dokonce soutěže), který jsem doplnil výtvarnou černobílou fotkou – ne informativní, ale ilustrativní. A aby člověk nemusel pracně lovit, co ke kterému pořadu vybrat, bylo leckdy jednodušší si to nafotit sám, něco si k tomu vymyslet. Tak nějak takhle jsem se dostal k fotce. Nehledě na to, že táta měl doma foták – podobně jako polovina domácností v republice v té době. Pak přišla revoluce, hi-fi kluby vymizely, protože se rozpadl Svazarm, pod který spadaly. A tak jsem si řekl, jestli by nebylo lepší věnovat se focení jako tomu hlavnímu. Zkrátka mě to bavilo a fotka tehdy ještě měla váhu, například jsem si tedy v těch třiadvaceti, že se vydám na uměleckou dráhu – komu by to v tom věku neimponovalo...

Koupil jsem si Prakticu, a protože mě vždycky fascinovala kvalitní fotka, kterou dokáže velký formát, dopracovával jsem se k němu postupně právě přes kinofilm a potom přes střední formát, a za deset let, tedy roku 2002, jsem získal Magnolu. Nikdy jsem si fotografii moc nevydělal, takže to bylo spíš přískem, co jsem kde sehnal a na co jsem uškudlil. Středním formátem jsem udělal spoustu práce, ať to byly Kláštery, Bezděz, Kraj pod Vlhošti, portréty (i do Irska jsem ho vlákel) a řada dalších.

Ale stále to nebylo ono tím středním formátem, myslím pocitově?

Pocitově to bylo ono, ale velký formát mě prostě táhnul. Podobně co už na kontaktu fascinovalo Sudka. V roce 2002 jsem vstupoval do Asociace profesionálních fotografů a seznámil jsem se s Karlem Kuklíkem, který říkal: kdybyste dělal velkým formátem, tak Vás vezmu do dřeváku. Nakonec ke vstupu do Českého dřeváku sice nedošlo, ale to je jiná věc, důležité je, že vždycky přišlo nějaké takové nakopnutí, které člověka posune někam dál. Pro mě to byla obrovská pocta a uznání, Karel Kuklík byl pro mě tenkrát nedostižný vzor.

Další podotázka se týkala přechodu do stadia „tvorby"... (v mezipauze mi Richard nabídl tykání)

To bylo dané už těmi audiovizuálními projekcemi, kde šlo o to, že jsem se snažil něco vytvářet a mělo to určité výsledky.

A k fotografickým cyklům sis dostal jakým způsobem? Většinou začínajících si spíš většinou fotí, co se jim líbí, bez ladu a skladu.

Myslím, že jsem toto období měl relativně krátké. Vždycky jsem fotografii chápal tímhle způsobem – jako cykly. Na ně jsem se zaměřil už tak od dvaadvacetiletého roku a Kláštery jako velký cyklus jsem začal dělat v roce 1995. Sice mám rád, když je fotka schopná žít sama o sobě, beru ji jako médium, které se věší na zeď, ale prioritní je pro mě cyklus, který něco říká. Tady jde zase o vazbu na činnost v hi-fi klubu, člověk především tím uceleným souborem něco vyjadřuje. Asi jsem nad tím moc nepřemýšlel, nemám rád, když se chytá jeden obrázek. Občas se jedna dobrá fotka povede každému, když se hodně snaží...

S první otázkou souvisí vzory, ať fotografické či z jiných oborů. Nebijeme ve vzduchoprázdnu a na tvorbu má vliv spousta okolností.

V tomhle jsem ta klasická „konzerva". Táta měl doma – a ještě ji mám – učebnici od Feiningera, krásnou knížku z šedesátých let. To byl pro mě první vzor a podle něj se odvíjí všechno. Mám rád technicistní pojetí, proto jsem se dostal k velkému formátu. Když si vezmu jako vzor Karla Kuklíka, tak je pro mě klasický pohrobek technicistních Američanů u nás. Sám nikdy nedosáhnu jeho preciznosti, protože to je otázka vnitřního utvoření člověka, ale mám rád, když je fotografie krásně udělaná. Nemám v oblibě jen poctové fotografie, kde pak těžko loviš i ten pocit. Vždycky mi imponovaly fotografie, u kterých je na co koukat, co objevovat. Z naší fotky ale mám rád samozřejmě Sudka, Beneše, Reicha a jiné. Člověk potřebuje vzory, které ho čas od času nasměrují jinam.

Kdo ze současných fotografů, i mladší generace, Tě v poslední době zaujal?

Hmm... to je dobrá otázka, ta trojka... (se smíchem) Ale mě v současné době už vlastně nikdo nezajímá. Takhle.. dokud jsem něco hledal a nějakým způsobem se usazoval, koukal jsem kolem sebe, jak to dělají jiní, ale nastane moment, kdy máš jasno a žádné názorové kotrmelce už dělat nebudeš. To už by muselo něco být, aby mě to nakoplo. Na fotografické výstavy jsem pak chodil spíš z toho důvodu, abych věděl, jak to ti chlapi dělali. Protože většinou ty autory znáš i jejich tvorbu, ale z těch kopií najednou vidíš: aha, takhle to dělal, to byl jeho způsob.

A současní fotografové.., fotku s tou představou, jako ji dělám já, už prakticky z těch mladých neděl nikdo nebo to nevystavuje, a z toho nového – to pro mě není fotka. Bohužel nepovažuju snímky digitálem za fotografii, jen za sejmutý obraz něčeho. Klasická fotka je samozřejmě taky sejmutý obraz, ale autor ji musel dát mnohem víc i ze sebe, včetně zpracování.

Líbí se mi fotografie, které neunavují nějakým konceptem, dívák by měl poznat, co jimi chtěl autor říct, ne jim dávat jiný význam, než mají. Spousta lidí by mi určitě oponovala, že to je starý pohled na věc. Pro mě za mě to tak může být – jsem „starej" člověk, minimálně myšlením, a ve výtvarném pojetí určitě. Pokud někdo chce udělat koncept, ať ho udělá sdělně – dneška je rychlá, a učit se sám snažím nežít rychle, rozhodně nechci trávit hodinu nad konceptem dumáním nad tím, co jím chtěl autor asi říct. Fotografie má vypravět svým obrazem.

Když jsem se rozhodoval, co z Tvojí tvorby publikovat v našem časopisu, mezi mé favority patřilo Máchovo jezero. Přeci jen při šíři záběru a množství cyklů je potřeba se zaměřit už jen na část. Jeden z důvodů je ten, že tenhle cyklus není na Tvém webu a ani do Tvých publikací se ještě nedostal. Můžeš nám ho trochu přiblížit?

„Máchač" vznikal mezi lety 2003 až 2008, používal jsem u něj aparát Magnola 13×18. V té době jsem žil ještě v České Lípě, takže jsem to měl do těhle lokalit blízko. Vždy to byl pro mě, obvzlášť mimo sezónu, trochu antonioviský motiv, daly se tam najít stopy pitoreskního existencialismu. A o ten nám „umělcům" jde především, ne..? Zkrátka to tam miluju a budu se na Máchač vracet tak dlouho, dokud ho nějaký hloupý investor nezničí. Na webu Máchač není, protože už nevidím důvod doplňovat tam spoustu dalších souborů. Jako malá knížka by se mi cyklus líbil, nevím ale, kdo by si ji kupoval...

Cyklus Rothmayerka, jehož část jsem měl možnost vidět na již zmiňované výstavě, je, co se týče dohledání na internetu a díky výstavám v Kladně a v pražské kavárně Kabinet, známý soubor. Co pro Tebe osobně tento cyklus znamená, kam jej řadíš v souvislosti s jinými soubory?

Jako každý jiný soubor – když se na něm pracuje, tak je pro člověka tím nejdůležitějším, a pak se postupně ztrácí do dálí... Tak to sice vidím dnes. Byla to ale výjimečná práce z několika důvodů. Především to je pro mě mýtický a legendární prostor. Vždyť tam fotil Josef Sudek jeden ze svých nejkrásnějších souborů, a já ho tam i po letech „potkával". Za víc než rok práce jsem taky detailně poznal způsob tvorby a snad i trochu osobu majitele Otto Rothmayera, spolupracovníka Josipa Plečníka, který byl slavným architektem Pražského hradu.

Navíc se mi podařilo přemluvit k fotografování v Rothmayerově zahradě i členy skupiny Český dřevák, a tak mohla vzniknout ona výstava v Kladně. Myslím, že jsme byli poslední, kdo mohl v tomto prostoru zachytit autentické stopy rodiny Rothmayerů před tím, než šly vila se zahradou do rekonstrukce, která velice pravděpodobně autentičnost tohoto unikátního prostoru setře. Jen mi je trochu líto, že zatím nikdo z Prahy neprojevil o tuto naši práci zájem, ač jsme oslovili majitele objektu, Galerii hlavního města Prahy, a jiné instituce, které by mohly mít o takové téma zájem. Na tento přístup jsem ale zvyklý a navíc velký formát je vnímán kunsthistoriky jako jakési retro, které už není „in" a do galerií nepatří.

Obálka a ukázky z časopisu *Analog Mag* 02

ČASOVÁ OSA FOTOGRAFICKÝCH ČASOPISŮ V ČECHÁCH

Photographisches Journal 1854 - 1865

Fotografický věstník 1890 - 1917

Fotografický obzor 1893 – 1944, *Československá fotografie* 1946 – 1950, *Nová fotografie* 1950 – 1953, *Československá fotografie* 1953 – 1991, *Fotografie 1991 – 1994, Fotografie magazín* 1994 - 2008

Rozhledy fotografa amatéra 1921 - 1929

Foto: Orgán svazu fotoobchodníků Československa v Praze 1920 - 1943

Foto Universum 1924 - 1935

Fotografický zpravodaj 1931 - 1941

Fotografie 1933 - 1941

Fotograf 1935 - 1942

Spoušť 1938 - 1941

Věstník fotografů 1922 – 1947, *Zpravodaj fotografů* 1947 - 1948

Fotografie 1945 – 1948

Fotografie 57 1957 – 1974, *Revue Fotografie* 1975 – 1977, *Fotografie* 1978 – 1990, *Revue Fotografie* 1992 – 1995

Měsíčník obrazové vlny POST 1992

Imago 1995 - 2010

Listy o fotografii 1994 - 2001

Advanced, 1996 – 1999 *Advanced Foto & Video,* později *FotoVideo* 1999 - 2018

PhotoLife 1996-2010, *ČS FOTOgrafie* 2010 – 2018

Historická fotografie 2001 - 2018

Fotograf 2002 - 2018

DIGIfoto 2003 - 2011

Digitální foto magazín 2003 – 2018

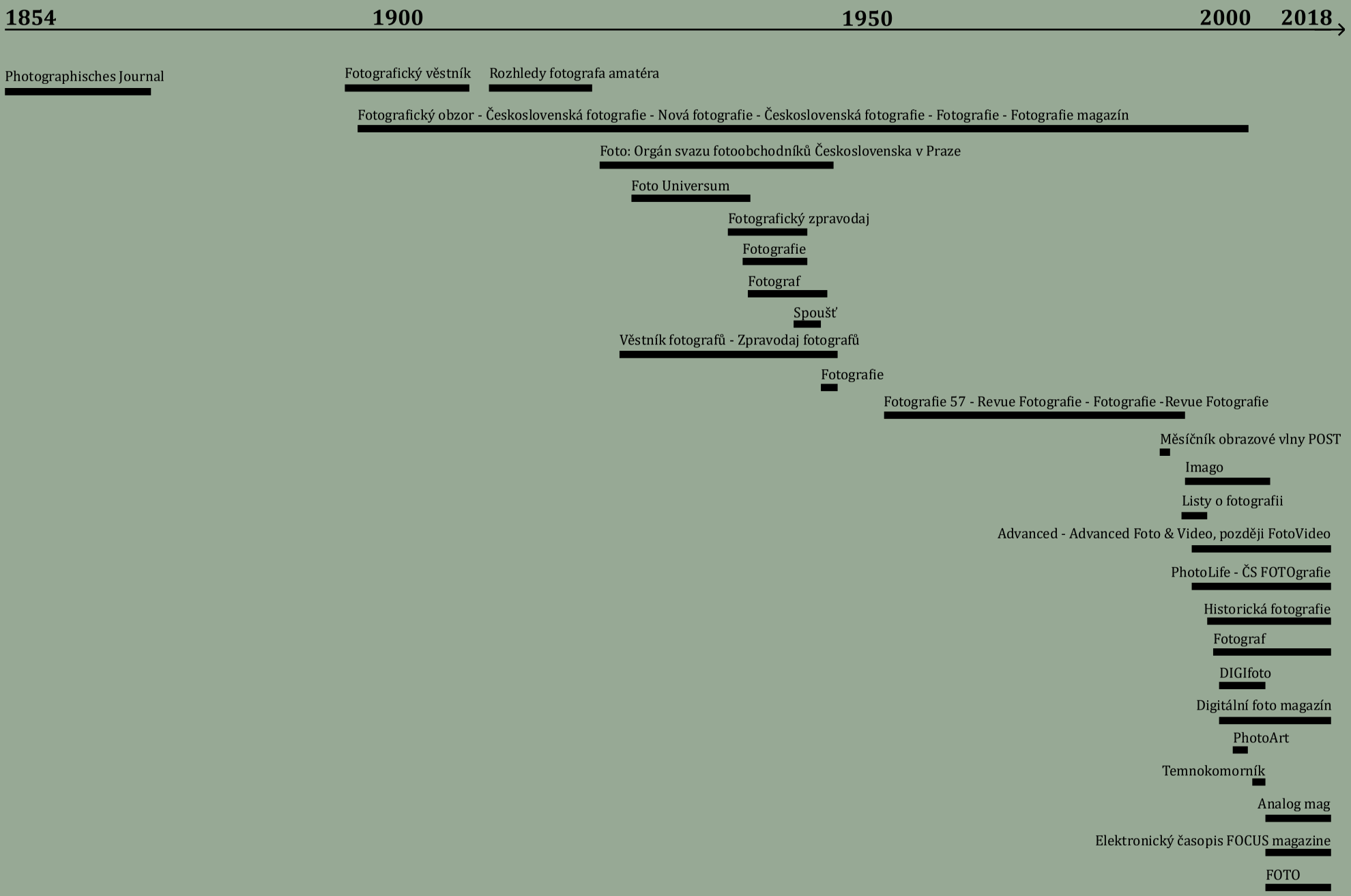
PhotoArt 2006 - 2009

Temnokomorník 2010 - 2012

Analog mag 2012 - 2018

Elektronický časopis *FOCUS magazine* 2012 - 2018

FOTO 2012 - 2018

1854
1900
1950
2000
2018
Photographisches Journal
Fotografický věstník
Rozhledy fotografa amatéra
Fotografický obzor - Československá fotografie - Nová fotografie - Československá fotografie - Fotografie - Fotografie magazín
Foto: Orgán svazu fotoobchodníků Československa v Praze
Foto Universum
Fotografický zpravodaj
Fotografie
Fotograf
Spoušť
Věstník fotografů - Zpravodaj fotografů
Fotografie
Fotografie 57 - Revue Fotografie - Fotografie -Revue Fotografie
Měsíčník obrazové vlny POST
Imago
Listy o fotografii
Advanced - Advanced Foto & Video, později FotoVideo
PhotoLife - ČS FOTOgrafie
Historická fotografie
Fotograf
DIGIfoto
Digitální foto magazín
PhotoArt
Temnokomorník
Analog mag
Elektronický časopis FOCUS magazine
FOTO

Obecná charakteristika fotografického časopisu

Důležitými dobovými médii byly obrázkové časopisy, jejichž historie sahá mnoho desítek let nazpět až do roku 1890. Nejvýznamnějším obdobím pro rozvoj fotografických časopisů bylo pak 20. století. Časopis s fotografií vytvářel druh veřejného prostoru, ve kterém se každý občan mohl dočíst nejen o světě, ale i o různých formách jeho vizualizace. Typografické ztvárnění časopisu se tak stalo neoddělitelnou součástí našeho životního stylu a svědectvím naší minulosti i současnosti. Ráda bych v této kapitole uvedla obecný přehled proměny nejdůležitějších částí fotografických časopisů u nás.

Obálka

Nejviditelnější charakteristický rys časopisu byla jeho obálka. Právě na ní můžeme vidět postupný technologický vývoj fotografických i tiskových mechanizmů. U prvního českého fotoilustrovaného časopisu *Český svět* z roku 1904 nehledejme ještě dokonalou tiskařskou práci jako později, například u časopisu *Světozor* z roku 1929, nebo u časopisu *Pestrý týden* z roku 1926. „Obrazové magazíny experimentovaly v prvních dvou desetiletích dvacátého století s různými možnostmi, jak vytvořit poutavou moderní obálku prostřednictvím fotoreprodukce, tedy jak natisknout fotografii na své nejexponovanější ploše.“ [7] Během let se postupně proměňovalo rozvržení obálky nebo kvalita papíru, ale nejlepší a zároveň nejjednodušší technikou, jak zvýšit zájem o obálku, bylo její zvětšení, až předimenzování. Jako příklad si můžeme uvést 6. číslo 1. ročníku časopisu *Pestrý svět* z roku 1926, které se pyšnilo formátem 585 x 435 mm.

Layout

V průběhu historie fotografických časopisů se jejich layout neustále proměňoval. Od konce 19. století začala převaha textu, kterou můžeme spatřit například v časopise *Fotografický obzor* z roku 1893, ustupovat a společně s přibývající kvalitou tisku se tak ve fotografických časopisech objevovaly častěji fotografie. Populární byly také tzv. fotostrany, kde nebyl žádný text, jen velké množství fotografií, které byly poutavě sestaveny do pravého úhlu. Toto bylo typické pro Karla Teigeho. Jednotlivé fotografie se mohly také překrývat, viz *Pestrý týden* z roku 1926. Většinou byly takové fotostrany tištěny jinou technikou na kvalitnějším papíře a přikládány jako příloha časopisu, jak tomu bylo například i u *Fotografického obzoru* či v *Pestrém týdnu*. U Časopisu *Český Svět* už můžeme vidět jasnou převahu fotografií nad textem. Mnohdy si působivá reprodukce zasloužila svoji vlastní stranu a větší formát, než tomu bylo doposud.
Co se týče začátků grafického designu, lze zmínit snahu o jisté odlišení jednotlivých rubrik časopisu pomocí specifických matric typických pro každý žánr.

Tisk

Vynález fotografie byl zveřejněn v roce 1839, ovšem její využití v tisku se datuje až o mnoho let později. Fotografie jako základ pro grafickou ilustraci byla nejprve pro svoji nákladnou reprodukovatelnost používána jen jako ilustrace knih. Díky tehdejší kvalitě a možnostem fotografie se zde vyskytovaly převážně fotografie krajiny, měst či portréty. Aktuální události byly dokreslovány spíše ručně. Fotografie jako taková se postupem času stala velkým pomocníkem grafiků a tiskařů, protože umožňovala mechanický přenos předlohy na tiskovou desku. Nebylo tomu tak však od samého začátku a trvalo dlouho, než bylo dosaženo zhotovení využitelné tiskové matrice. Zpočátku se fotografie v tiskovinách musela reprodukovat ručně, ať už xylografem či rytím, kdy se vytvořila věrná kopie pomocí šrafování přenesená do grafické techniky. Ta se dala dále tisknout a fotografie tak sloužila jen jako předloha. Kopie v tisku také nemusely být vždy dokonale shodné s původní fotografií. Rytci občas nezobrazili všechny detaily a fotografie si zjednodušovali z časového důvodu.

Fotografie v přímém využití v tisku řadíme až do šedesátých let 19. století, kdy byla hojně využívána technika světlotisku. Spočívala v překopírování negativu na speciální želatinovou desku na skle. Po vyvolání a odplavení neosvícené želatiny vznikla matrice, která se mohla dále mnohonásobně reprodukovat. Jelikož byla technika světlotisku nákladná a technologicky náročná, dovolovala maximální náklad pouhých 500 kusů. Nicméně i tak představovala v té době nejdokonalejší formu reprodukce fotografie.
V roce 1870 se Evropě objevil velmi neobvyklý experiment

spočívající ve vlepení fotografických pozitivů na stránky časopisů. Během řady let se vývoj a kvalita tisku postupně zdokonalovala a využívalo se rotačních tisků, které mnohonásobně tiskařské práce usnadňovaly. Další technické podrobnosti vývoje tisku jsou však nad rámec této práce.
Ráda bych se však ještě zmínila o technice, pomocí níž je pravidelně tištěn časopis FOTO, tedy o ofsetovém tisku, který je způsobem nepřímého tisku. Obraz je přímým kontaktem přenášen na pružnou ofsetovou gumu, která pak tlakem válce přenese obraz na papír. U vícebarevného tisku CMYK musí být pro každou barvu vytvořená samostatná matrice. Následně se každá barva tiskne postupně přes sebe a vzniká finální barevný obraz vysoké kvality. Ofsetový tisk má obrovskou výhodu v rychlosti tisku a jeho kvalitě.

Reprodukce fotografie

Je důležité zmínit, že s postupným nárůstem kvality tisku se fotografie více začíná podobat reprodukci. Prostřednictvím fotografických časopisů se tak známé a obyčejně nedostupné fotografie dostaly i do středních vrstev společnosti. Reprodukce fotografie umožňuje rozsáhlé a plošné šíření fotografických obrazů, zároveň dává každému obrazu příležitost objevovat se v mnoha různých médiích, velikostech, formátech. Umožňuje, aby se obraz objevil najednou v několika různých situacích a podtrhl tak své působení.
V podobě reprodukce je nám umělecké dílo fyzicky i psychicky na dosah. Neztrácí však na hodnotě s exponenciálním růstem svých kopií? Reprodukce bezpochyb navýší popularitu dané fotografie a její rozšířenost v populaci. Je tím však myšlena pouze reprodukce na kvalitním papíře a provedená kvalitními technikami. Nekvalitní reprodukce fotografii na hodnotě rozhodně nepřidá.

Časopis FOTO

Tato kapitola je věnována vzniku časopisu FOTO, postupné historii jeho vývoje, tomu, jak jeho vydávání začalo a jakými prošlo úskalími. Text doplní také některé úryvky z rozhovoru s lidmi, kteří stáli u jeho vzniku. Se začátkem vydávání časopisu FOTO je úzce spojen konec časopisu DIGIfoto, ve kterém Tomáš Hliva, pozdější šéfredaktor časopisu FOTO, celých 6 let pracoval jako art director a redaktor. V následujícím textu se proto krátce několika slovy k tomuto časopisu vrátíme.

Časopis DIGIfoto

Tento časopis, jak již bylo zmíněno v první kapitole, se začal vydávat v roce 2003. Zpočátku byl pod vedením Petra Bubeníčka a později Petra Lindnera. Do časopisu přispívali renomovaní autoři, jako například Jan Novák, Silvie Šeborová, ale také Tomáš Hliva, Petr Vilgus, Marian Beneš, Josef Moucha nebo jazyková redaktorka Libuše Mohelská. Mnozí po ukončení činnosti časopisu DIGIfoto dále pokračovali v práci pro nový časopis FOTO.

Časopis DIGIfoto byl ve své době velkolepým časopisem díky štědrým financím, které získával pro svůj chod i pro vysoký náklad. Jako časopis byl poměrně oblíbený. Po ukončení jeho vydávání představoval pro mnohé předplatitele začátek nového časopisu FOTO s některými stejnými autory automaticky pokračování DIGIfoto. Nebylo tomu tak, koncept nového magazínu byl diametrálně odlišný. Nový časopis neobsahoval tolik technických informací, nebylo zde tolik manuálu k fotografování, zdaleka neprezentoval takové množství reklam, navíc se zajímal i o kulturu a historii fotografie, což se v případě DIGIfota rozhodně říci nedalo. Vznikl nový a jiný časopis FOTO.

Časopis DIGIfoto byl mezi lety 2003 - 2010 vydáván společností Computer Press, a. s. Toto české vydavatelství se sídlem v Brně a dlouholetou tradicí (od roku 1994) se v roce 2008 rozdělilo na dvě divize: časopisové a internetové vydavatelství se přejmenovalo na CPress Media

a knižní vydavatelství si ponechalo svůj původní název. Obě firmy zůstaly na původním místě až do konce září 2010. Po roce 2010 bylo knižní vydavatelství Computer Press, a. s., prodáno nakladatelství Albatros a CPress Media si koupila Mladá fronta. Netrvalo dlouho a Mladá fronta rapidně zmenšila množství vydávaných titulů časopisů. Mezi zrušené tituly 6. prosince 2011 patřilo i DIGIfoto.

Historie časopisu FOTO

Ještě předtím, než skončilo vydávání časopisu DIGIfoto, pracoval jeho redaktor Tomáš Hliva s myšlenkou přijít na český trh s něčím novým.
S fotografickým časopisem, který neoslovuje začátečníky fotografy, co se učí se svou novou digitální zrcadlovkou, ale je určen pro již praktikující fotografy, kteří pohlíží na fotografii jako na obraz a umělecké dílo a snaží se za ním nalézt něco víc než jen délku závěrky a hodnotu světelnosti. Myšlenku a chuť začít s novým časopisem prohlubovala také podpora ze strany Petra Vilguse, se kterým se znali již z redakce DIGIfoto. V rozhovoru, který mi šéfredaktor Tomáš Hliva poskytl, Petra Vilguse dokonce nazval „zásadním člověkem, bez kterého by do toho nikdy nešel“. Petr Vilgus pak zastřešoval veškeré hlavní články, jako byl úvod do tématu, profil apod. Společně s Vilgusem Hlivu, jakožto nového šéfredaktora, podpořil i Josef Moucha. Oba zdatní redaktoři s bohatými zkušenostmi byli významným přínosem a společně tak začali psát první články do nového časopisu FOTO.

Začátkem roku 2012, kdy se na tomto novém projektu začalo vydatně pracovat, bylo zapotřebí sehnat vydavatele. Tomáš Hliva nejprve oslovil české rodinné nakladatelství zaměřené na knihy z oblasti společenských věd Barrister & Principal. Shodou okolností se ve stejnou dobu rozhodlo vydavatelství Springwinter, s. r. o. přijít na trh s novým fotografickým časopisem. Nejprve kontaktovalo (konkrétně za vydavatelství jednal Jan Homola) bývalého šéfredaktora časopisu DIGIfoto Petra Lindnera, který však neměl zájem začít vydávat nový časopis. Druhý redaktor, se kterým se Jan Homola sešel, byl právě Tomáš Hliva a ten nabídku přijal.

V tuto chvíli měl časopis FOTO vydavatele – Springwinter, s. r. o., šéfredaktora - Tomáše Hlivu, grafika – Martina Pulicara a několik redaktorů. Prvními redaktory, jak externími tak interními, které Tomáš Hliva znal ze spolupráce z DIGIfoto nebo ze školy (Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě), na které v té době studoval, byli Petr Vilgus, Josef Moucha, Martin Kozák, Vladimír Birgus a Marian Beneš.

I když se zdálo, že šéfredaktorovi nic nebránilo tomu, vydávat časopis podle svých představ, naskytla se řada momentů, ve kterých musel čelit rozporům s Janem Homolou, manažerem projektu z vydavatelství Springwinter, s. r. o. Homola měl jasnou představu o novém časopise, a to stejnou, jako jeho první podtitul „časopis pro všechny fotografy“. Měl s magazínem velké ambice, první náklad byl 10 000 kusů, což je v porovnání s aktuálními čísly téměř nepředstavitelné množství. Jeho obsahem se chtěl zalíbit masám a pokračovat v populárním trendu té doby. Tento záměr byl však pravým opakem původní myšlenky šéfredaktora, který se naopak toužil odlišovat od ostatních českých fotografických časopisů té doby a vystoupit z tohoto trendu. Homolova vize časopisu, dělat ho pro všechny fotografy, ovlivnila podobu časopisu na dlouhá léta. Tento fakt je patrný již z titulních stran a obsahu nejstarších čísel časopisu.

Výsledkem tohoto rozporu byl kompromis obou myšlenek, což se později neukázalo jako správná cesta. Časopis neoslovil ani stoupence populárních technických fotografických časopisů, kteří si toužili číst návod, jak fotit, ani umělecky laděné čtenáře. Během prvních dvou let časopis jako by vlastně nevěděl, koho chce oslovit. I ze samotné propagace časopisu je cítit snahu zalíbit se masám.
V úvodníku prvního čísla časopisu FOTO z roku 2012 se píše: „Vážení čtenáři, představujeme vám nový český fotografický časopis, který vytváříme s cílem být vám co nejblíže. FOTO nabízí příležitost každému, kdo se zajímá o fotografii či fotografování. Rádi na našich stránkách podpoříme jednotlivce i zájmová sdružení, fotokluby, pořadatele výstav, studenty fotografie i fotografické školy.“ [8]

I přes všechna tato úskalí začalo každý měsíc od 4. dubna 2012 pravidelně 10x ročně vycházet nové číslo časopisu FOTO ve stejném uskupení, se stejnými redaktory a poradci, a to až do konce roku 2013.

V okamžiku, kdy Jan Homola zjistil, že veškeré peníze na financování časopisu FOTO musí získávat z jiných projektů vydavatelství Springwinter, s. r. o., nastala chvíle, kdy od spolupráce odstoupil. A tak projekt, který potřebuje pro svůj chod velký zdroj financí, „spadl do klína" majiteli vydavatelství Springwinter, s. r. o., Josefu Hnojilovi, aniž by to bylo jeho rozhodnutí. Společně s odstoupením Jana Homoly tak skončily i projekty, které pomáhaly financovat časopis FOTO. I přes to všechno se časopis FOTO udržel na trhu a prodával se dál.

Důležitým mezníkem v historii časopisu FOTO bylo náhodné seznámení šéfredaktora s Martinou Grmolenskou. Tato žena se všeobecným kulturním přehledem, ovládající velmi dobře jazyky, povznesla časopis díky článkům, kterými přispívala do kulturních rubrik. Články vybírala a vymýšlela sama, na rozdíl od ostatních redaktorů, kteří pouze plnili zadání šéfredaktora. Pro Tomáše Hlivu představovala velkou podporu ve chvílích, kdy s časopisem chtěl definitivně skončit. Proto ji také uvedl jako jednu z nejdůležitějších osob pro pokračování časopisu v době před novým redesignem časopisu.

Nepříjemnou situací v historii časopisu FOTO byla chvíle, kdy z pozice grafika odešel Martin Pulicar. Bylo nutné najít co nejrychleji náhradu a věnovat mnoho času zaškolení někoho nového. Od léta 2014 až do začátku roku 2016 se tak v časopise vyměnili hned dva grafici, Michaela Pospíšilová Králová a Renáta Mia Köhlerová. Obě grafičky se zabývaly převážně sazbou a grafický design byl ponechán původní, převzatý z předchozích čísel.
Krizovým rokem pro časopis FOTO byl rok 2016. Jeho šéfredaktor se dostal do situace, kdy nemohl pokračovat dál. On sám nazval toto stádium jako syndrom vyhoření. Do té doby práce pro časopis vyplňovala všechen jeho čas a věnoval jí všechnu svou energii, dělal to téměř zadarmo, neměl stálou redakci, neměl tým, neměl profesionálního grafika, nerozuměl si s vydavatelem.

První věc, která nakonec Tomáše Hlivu přiměla s projektem pokračovat, bylo schválení žádosti o grant na roční vydávání časopisu FOTO pro rok 2016 od města Brna a schválení žádosti o grant z Ministerstva kultury ČR. Pro šéfredaktora to byl jasný impulz k tomu, aby s vydáváním časopisu pokračoval i nadále.

Druhá věc, která byla zapotřebí pro chod časopisu FOTO, byla úplně se oprostit od jeho starých čísel a vytvořit něco úplně nového, něco, co na trhu není. Šéfredaktor oslovil grafické studio Artishock, s. r. o. a zadal zde požadavek vytvořit grafickou maketu nového časopisu FOTO. V rámci studia Artishock byl mezi grafiky pracujícími na návrhu nového časopisu i Richard Procházka, současný grafik časopisu FOTO.

17. března 2016 tak vyšlo F26, první číslo v novém designu. Čtenáři dostali do rukou časopis s podtitulem „Vidět fotografii jinak" a byl to časopis, který si čtenář rád koupí a ponechá v knihovně pro budoucí generace. Od tohoto roku vyšlo dohromady 9 čísel v již nové grafické podobě. V podobě, do které se časopis podařilo transformovat šéfredaktorovi Tomáši Hlivovi a grafikovi Richardu Procházkovi. Richardu Procházkovi se časopis FOTO a práce na něm tak zalíbila, že odešel z Artishocku a rozhodl se naplno věnovat časopisu FOTO. Měl již letité zkušenosti s vydáváním svého kulturního časopisu *Tamto*, byl tak pro redakci časopisu FOTO velkým přínosem a dodal mu nové nápady, jako Edici FOTO a jiné součásti projektu, jak zkvalitnit chod magazínu. Například před rokem a půl Tomáš Hliva, Richard Procházka a Josef Hnojil společně vytvořili spolek, jenž má za účel zlepšit dohled nad financováním časopisu.

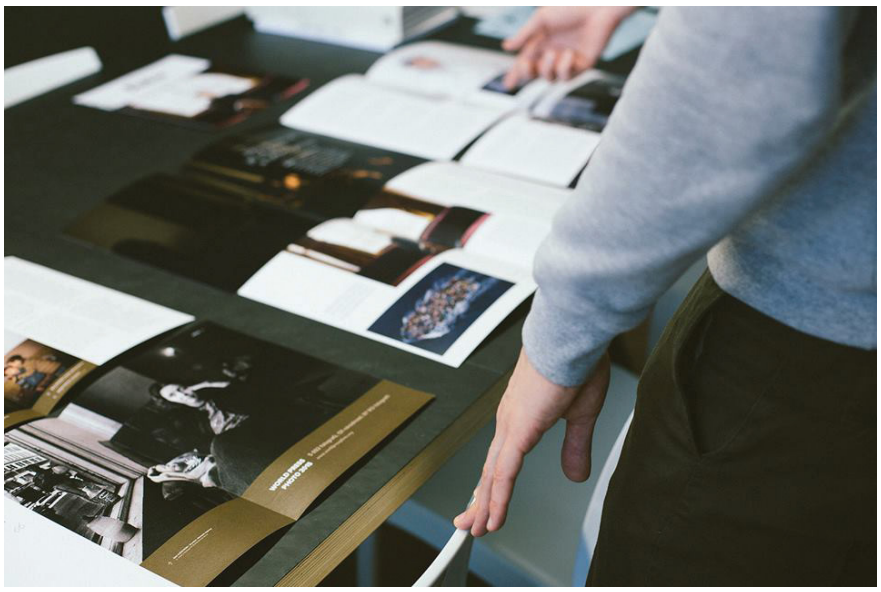
Dnes je budoucnost časopisu FOTO stále stejně nejistá, jako tomu bylo na jeho začátcích. Vše stojí na financích, kterých je z pohledu na kvalitu papíru, kvalitu tisku a množství stran nadále nedostatek. Časopis však dosáhl hodnoty uměleckého fotografického časopisu, který nemá na současném českém trhu obdobu.

Grafický design

Když se v grafické historii časopisu vrátíme na její úplný začátek, prvním grafikem, tehdy studentem 5. ročníku na designovém oboru FAVU, byl Martin Pulicar. Jeho bohaté zkušenosti, kterými se dnes může pyšnit, tou dobou nebyly zdaleka ještě tak obsáhlé, dá se říci, že časopis FOTO byl pro něj prvním velkým grafickým projektem vůbec. I když Martin Pulicar pracoval pro časopis pouhé dva roky, vydalo se během této doby celkem 19 čísel. Můžeme ho tedy nazvat nejsoustavněji působícím grafikem v historii časopisu FOTO. V roce 2014 Martin Pulicar odešel. Grafický design zůstal zachován

a o sazbu časopisu se krátce starala Michaela Pospíšilová Králová, která byla technicky kvalitní grafičkou, ale pouze plnila zadání, což šéfredaktorovi pro roli grafika nestačilo. Hliva potřeboval zpětnou vazbu a diskuzi o nápadech, kterou předchozí grafik zvládal výborně. Nová grafička tak tuto funkci vykonávala pouze po dobu dvou čísel časopisu FOTO (F20 a F21), mezitím šéfredaktor objevil novou grafičku Renátu Miu Köhlerovou. Mia, jakožto absolventka vyšší odborné školy Václava Hollara a Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, měla s grafickým designem zkušenosti, ovšem ne tak rozsáhlé a dostačující pro sazbu tak velkého projektu, jakým byl časopis FOTO. Musela se tak vše postupně naučit, ale i přes pomalé a náročné zaškolení do procesu, byla Mia pro šéfredaktora velkým přínosem. Mia, jak Tomáš Hliva sám uvedl, „zdravě narušovala jeho striktnost a přísnost a vnesla tak do časopisu čerstvý vánek".

I přes všechny tyto klady a úspěchy se blížil začátek roku 2016 a projekt potřeboval impuls, něco nového, změnu, nebo definitivní konec časopisu. V tuto chvíli nastal nejdůležitější přelom také v grafické historii časopisu. Šéfredaktor chtěl, aby se brněnské grafické studio Artishock, s.r.o. pokusilo vytvořit návrh nového designu pro časopis FOTO. Současně již přišel s jasnou představou, kam by chtěl magazín směřovat. Chtěl oslnit grafickou podobou přesto, že bude pravděpodobně finančně náročná a bude nutné ji financovat především z grantů. Bylo zřejmé, že si časopis ze začátku nebude schopen ani vydělat sám na sebe. Hlavní lákavou vizí však byla

Fotografie pořízené během výběru nového designu časopisu FOTO z připravených maket grafiků studia Artishock, s. r. o.

představa originálního časopisu, který zatím v Čechách nemá obdoby.
Studio Artishock, s. r. o. vytvořilo a zpracovalo několik grafických návrhů od různých grafiků, mezi nimiž byl i Richard Procházka. Pro nový vzhled časopisu byly pak použity všechny návrhy dohromady. Tak vznikla nová podoba časopisu FOTO, mix návrhů všech grafiků, tzn. práce celého grafického studia Artishock, s.r.o. S ohledem na tradiční pojetí fotografie byl pro nový design časopisu rozhodujícím momentem i výběr kvalitního papíru, který časopis posunul možná ještě více, než samotný vzhled. Zvýšila se gramáž použitého papíru i celkové množství listů časopisu.

Po tom, co bylo v březnu roku 2016 vydáno první číslo, byl ve studiu Artishock, s. r. o. pro práci na časopise FOTO přidělen jeden grafik. Od této chvíle začala spolupráce mezi Tomášem Hlivou a Richardem Procházkou. Ačkoliv si zprvu moc nerozuměli, dnes je tomu právě naopak. Již při sazbě prvních čísel se Hliva s Procházkou spřátelili a zjistili, že tudy povede jejich společná cesta - nová cesta časopisu FOTO. Richard Procházka je velmi kvalitní grafik jak po vizuální, tak technické stránce a šéfredaktorovi tak ubylo mnoho starostí s grafickou stránkou časopisu. Oba si během dvouleté spolupráce začali rozumět natolik, že letos, v roce 2018, společně vytvořili grafický ateliér s názvem Mushroom on the walk zaměřený na knižní design. Pod tímto projektem můžeme nalézt nejen časopis FOTO, ale i nové publikace jako *Chiméra* Vlaďky Kotry Židkové či *Doličné okamžiky* Josefa Mouchy.
V tuto chvíli se dostáváme k aktuální grafické podobě časopisu FOTO, kterou si časopis drží již druhým rokem. Celý text časopisu je vysázen písmem Clavo a Proxima Nova a vytištěn na ofsetový papír Serixo o gramáži 120g/m^2. Obálka je samostatně vyhotovena na papír Munken Lynx o gramáži 240g/m^2. Již od prvního čísla vydaného roku 2012 je časopis tištěn v brněnské tiskárně Helbich, s. r. o.

Financování

Důležitým faktem celého financování časopisu FOTO je, že od samého začátku šlo o projekt, do kterého se především „cpaly prachy", jak je tomu dosud. Lidé kolem časopisu, redaktoři, grafici a všichni, kteří se spolupodílejí na jeho chodu a vydávání, tuto práci nikdy nedělali z důvodu vysoké finanční odměny, ale spíše pro nadšení z práce, kterou mají rádi. Pro vydavatelství Springwinter, s. r .o. bylo vždy zásadní, že získávalo finance prostřednictvím jiných projektů. Časopis FOTO si nedokázal na sebe vydělat sám. Vydavatelství si nevzalo projekt časopisu FOTO za své, a s každým novým vydáním se tak časopis potýkal s problémem takřka nulového PR.

V roce 2016 se projektu podařilo poprvé získat grant 65 000 Kč od města Brna a zároveň 260 000 Kč od Ministerstva kultury České republiky na vydání 6 čísel časopisu FOTO v roce 2016. Po tomto počátečním úspěchu byly oba tyto granty každoročně znovu schváleny, letos již třetím rokem.

Během šesti let, tedy po celou dobu vydávání časopisu, byl jediný, kdo viděl do financování Josef Hnojil, majitel vydavatelství Springwinter, s. r. o. Šéfredaktor tak neměl přehled, kolik časopis a jeho chod stojí. Obrovská změna a krok vpřed nastaly začátkem roku 2017, kdy byl založen spolek, ve kterém do účetnictví mohou nahlížet všichni tři stálí pracovníci časopisu – Hliva, Procházka a Hnojil. Je to mnohonásobný posun v řízení a financování tohoto projektu z důvodu možnosti kontroly, lepší přehlednosti a plánování.

Časopis dosud není ve fázi, ve které by byl výdělečným projektem. Jsou předpoklady, že si na sebe časopis bude vydělávat sám a společně s tím i financovat své zaměstnance. Ze všeho nejdůležitější jsou proto předplatitelé časopisu. V aktuální chvíli má časopis 1200 abonentů. Je tak i na prestiži časopisu předplatitele nezklamat a zasílat jim všechna čísla, která si předplatili. Časopis FOTO se však nikdy nestane příliš výnosným projektem.

Distribuce

Velkým úskalím časopisu je jeho nedostatečné PR a marketing. I přes vysokou kvalitu časopisu je povědomí mezi čtenáři stále velmi nízké. Tuto funkci by mělo plnit vydavatelství, jak tomu je i u jiných tiskových médií. Časopis FOTO má bohužel nevýhodu, právě proto, že vydavatelství Springwinter, s. r. o. tuto funkci nezastává. Reklama časopisu chybí, stánkový prodej, který by zajisté pomohl rozšíření mezi čtenáře, není možný právě z důvodu financí. Při distribuci na stáncích či e-shopech jiných prodejců než na vlastních webových stránkách časopisu se automaticky strhává 40 % z celkové ceny. To si časopis FOTO, slovy jeho šéfredaktora, bohužel nemůže dovolit.

Pro časopis je z hlediska financí nejpodstatnější získat předplatitele, ovšem ani o ty časopis nepečuje dokonale. Slibované množství čísel, které si abonent za rok zaplatí, bohužel nedostane. Dostane všechna čísla, která si zaplatil, to ano, ale ne během jednoho roku. Z důvodu nízkých financí se periodicita časopisu velmi zmenšila.
Z hlediska počtu předplatitelů teď poměrně pomohla novinka, kterou časopis FOTO začal nabízet od F32 – FOTOklub. Časopis tak chtěl poděkovat za důvěru všem abonentům, kteří si ho do roku 2017 předpláceli a poskytl jim kartu, se kterou mají mnoho výhod, ať už z hlediska aktivit časopisu FOTO, či vstupy do vybraných galerií apod. Tímto krokem se časopisu podařilo získat během jednoho měsíce 1/3 nových předplatitelů. Počínaje vydáním F33 se o distribuci časopisu FOTO stará spolek tvořený Tomášem Hlivou, Richardem Procházkou a Josefem Hnojilem.

V posledním vydání časopisu FOTO, v červenci roku 2018, byla představena Tereza Koníčková, která by měla zastávat funkci redakce a marketingu. Měla by se tak scházet s lidmi, oslovovat je a snažit se časopis dostat do většího povědomí.

Prodejní místa

Pro časopis FOTO je nejdůležitějším způsobem prodeje předplatné, kdy abonenti dopředu zaplatí za 6 (původně za 10) výtisků, a magazín je jim postupně doručován do schránky. I přesto můžeme na časopis FOTO narazit i jinde než na e-shopu stránek http://www.casopis-foto.cz, a to u spřátelených prodejců, kaváren, galerií a v některých kamenných prodejnách.

Prodejen, kde si lze zakoupit časopis FOTO, je hned několik v různých městech České republiky. Nejrozšířenější je magazín v hlavním městě Praze, kde najdeme časopis na pultech 12 kamenných prodejen. Mezi ty nejznámější můžeme rozhodně zařadit Centrum Fotoškoda, Czech Photo Centre, Galerie Fotografic, knihkupectví galerie DOX a dvě prodejny s fotografickým příslušenstvím Analogue a Polagraph. Dalším velkým městem, kde si čtenáři mohou magazín volně zakoupit, je město Brno, a to v galeriích FAIT Gallery a Moravská galerie v Brně, dále v knihkupectví ArtMap, v Café Flexaret, Photogenia a Polagraph. Časopis se snaží proniknout i za blízké hranice ČR, do Bratislavy, kde si ho čtenáři mohou koupit v Art Books Cafe. Posledním městem, kde časopis opět objevíte v kavárně, konkrétně v Kafé za rohem, jsou Boskovice.

Je otázkou, proč nerozšířit prodejní místa například o nakladatelství Academia, knihkupectví Neoluxor, či obchod s nízkonákladovými časopisy v Uměleckoprůmyslovém muzeu, kde pravidelně nacházíme v prodeji i jiné fotografické časopisy. Pravděpodobně se jedná o stejný problém, jako již byl zmíněn u distribuce, kdy je prodejcem stanovena vysoká marže.

Periodicita a cena

Na začátku vydávání časopisu si časopis FOTO stanovil periodicitu 10 čísel za rok. V prvním roce vydávání s nákladem 10 000 kusů si tuto stálost časopis udržel a prvním abonentům opravdu dorazilo 10 vydání časopisu FOTO. Svoji stálost přestal pozvolna udržovat v předplatném na rok 2013, 2014 a postupně pak kvůli nedostatku financí periodicitu

Ukázka jednoho z prodejních míst časopisu FOTO

Fotografie z výrobního procesu časopisu FOTO v tiskárně Helbich

nemohl dodržet vůbec.
Pro lepší přehled je zde uvedena tabulka periodicity časopisu FOTO v jednotlivých letech. [tab. č. 1]
Problém financí, který negativně ovlivnil periodicitu časopisu, se promítl i do pozvolného stoupání ceny jednotlivých čísel. Vytvořila jsem tabulku, kde si lze povšimnout postupného zvyšování ceny jednotlivého čísla časopisu FOTO pro občasné čtenáře, a stejně tak ceny časopisu pro předplatitele. Společně s nárůstem ceny klesalo i množství čísel pro předplatitele. Je evidentní, že časopis FOTO nezvládl původně stanovenou periodicitu 10 čísel ročně.
Ráda bych však poukázala i na to, že od redesignu časopisu F26 se kromě ceny časopisu zvýšilo i množství stran, takže s přihlédnutím ke kvalitě papíru a množství stran, zůstala pro předplatitele cena časopisu dlouho stejná. Až od čísla F32 vzrostla cena časopisu znatelně na 259 Kč, což je oproti původní ceně prvního čísla, která byla 85 Kč, více než trojnásobek. [tab. č. 2]

duben 2012 – duben 2013	**10 čísel**
duben 2013 – březen 2014	**8 čísel**
březen 2014 – březen 2015	**4 čísla**
březen 2015 – březen 2016	**4 čísla**
březen 2016 – březen 2017	**5 čísel**
březen 2017 – červenec 2018	**3 čísla**

Tab. 1: Periodicita časopisu FOTO v jednotlivých letech předplatného

ročník	vydání	běžná cena za jedno číslo	cena pro předplatitele za jedno číslo	počet předplacených čísel	počet stran
1.	F1	85 Kč	49 Kč	10 ks	100 str.
1.	F2 - F7	85 Kč	69 Kč	10 ks	100 str.
2.	F8 - F16	99 Kč	89 Kč	10 ks	100 str.
3.	F17 - F20	99 Kč	89 Kč	10 ks	100 str.
4.	F21 - F25	99 Kč	82 Kč	6 ks	100 str.
5.	F26 - F29	159 Kč	115 Kč	6 ks	116 str.
6.	F30 - F31	159 Kč	115 Kč	6 ks	116 str.
6.	F32 - F33	259 Kč	165 Kč	6 ks	116 str.
7.	F34	259 Kč	165 Kč	6 ks	116 str.

Tab. 2: Nárůst ceny a počet stran jednotlivých čísel časopisu FOTO

Fotografie z výrobního procesu časopisu FOTO v tiskárně Helbich

Struktura a forma časopisu FOTO

Dříve, než budeme analyzovat jednotlivá čísla časopisu FOTO, ráda bych popsala jeho celkovou strukturu a formu. V této kapitole se zaměřím na postupnou proměnu časopisu od jeho úplných začátků.
V úvodu je nutné poznamenat, že časopis FOTO prošel mnohými proměnami. Zejména jeho změna od čísla F26 je jak po grafické, tak po obsahové stránce obrovská. Není tedy divu, že z rozhovoru s šéfredaktorem Tomášem Hlivou je patrná jeho nechuť porovnávat počáteční čísla časopisu s těmi aktuálními. On sám hovoří o číslech F1 - F25 a F26 - F34 jako o dvou různých magazínech, i přesto, že byl šéfredaktorem od počátku časopisu.

U prvních čísel se rubriky časopisu vyvíjely, měnily se jejich názvy, postupně se snižoval podíl techniky ve prospěch rubrik s kulturou. Obálka prvních čísel se vzhledem spíše řadila ke komerčním než kulturním fotografickým časopisům.

Kapitola o formální úpravě je rozdělena na dvě zásadní části. První se zabývá původním obsahem čísel F1 - F25, který samozřejmě do určité míry prolíná i do obsahu aktuálních čísel. Druhá část popisuje aktuální strukturu čísla po zásadní změně designu časopisu.

Formální úprava časopisu F1 - F25

V první řadě zaujme obálka, která se podobá jiným technickým časopisům té doby. Když titulní stranu porovnáme s pozdějšími čísly F17 - F25 je patrné, že se postupem času titulní strana velmi vytříbila a začaly se na ni používat fotografie s daleko vyšší uměleckou hodnotou, případně i fotografie známých autorů (například F18 s titulní stranou Antonína Kratochvíla z roku 1995, F20 Thomas Hoepker s fotografií z roku 1966 nebo F24 s fotografií Jana Saudka). Kromě změny výběru fotografie reprodukované na přebalu časopisu si můžeme povšimnout také proměny formátu, která nastala od F17, kdy z původních 29,5 cm x 22,5 cm se obě strany zmenšily o 2 cm na 27,5 cm x 20,5 cm. Tento rozměr si časopis ponechal až do svého redesignu.

Obsah časopisu byl všeobecně cílený na širší masu čtenářů. Od svých prvních vydání časopis nabízel čtenářům fotografické soutěže, radil začínajícím fotografům, jakou techniku by měli zvolit, jaký pořídit fotografický dárek k Vánocům apod. Ovšem nechyběly zde ani rubriky, které si časopis drží dodnes.

Celý časopis otevírá stálá rubrika PANORAMA, zabývající se nejnovějšími fotografickými událostmi, nově vydanými knihami, udělenými cenami či jinými aktuálními zajímavostmi ze světa fotografie. Další částí, kterou si časopis drží až do aktuálních čísel, je FOTOSTORY, rubrika, která otevírá časopis obrazově. Člověk, který přispěje do této rubriky, může být laik, profesionál, pedagog či student, nemusí být známý veřejnosti, stačí, aby vytvořil jednu fotografii, která dokáže oslovit. Může, ale nemusí se tematicky vztahovat k celkovému obsahu časopisu. Stačí fotografií trefně popsat, ať už příběhem, básničkou, esejí, fejetonem, čímkoliv, co má takovou hodnotu, aby to mohlo obrazně otevřít časopis FOTO. Mezi stálými rubrikami můžeme u starších čísel časopisu F1- F9 zaznamenat soutěžní fotografie, kdy čtenáři zasílali do redakce své snímky, které byly následně vybírány a v dalším čísle otisknuty. Od F10 se soutěž v časopise již nevyskytuje, zato prostor novým neznámým autorům dává prostřednictvím sociálních sítí časopis stále. Tato šance, jak podpořit nové autory, se nazývá „Open Call". Šéfredaktor osloví veřejnost, aby mu zdarma zaslala své práce. Z nabídnutých prací pak redakce vybere podle hodnoty a kvality konkrétního autora, který je v následujícím čísle představen v rubrice TALENT. Tuto možnost nabízejí i jiné fotografické časopisy, v nich je však na rozdíl od časopisu FOTO tato služba zpoplatněná. Dalšími důležitými rubrikami jsou PROFIL a TÉMA. Od začátku vydávání časopisu byla viditelná snaha, aby spolu obě rubriky souvisely, ale ne vždy se povedlo nalézt autora prezentovaného v rubrice profil, který by svým zaměřením splňoval téma aktuálního čísla časopisu. Hlavní obsahová témata jednotlivých čísel časopisu, ať už to byla krajinná fotografie, portrét, akt či módní fotografie, měla za úkol propojovat celý časopis a sladit a doplnit jeho přebal. Někdy redaktoři k tématu dokázali najít jednoho autora, jindy jich bylo více. Objevily se zde buď rozhovory s nimi, nebo byly práce jednotlivých autorů jen komentovány redaktorem článku. Další zajímavou a stabilní rubrikou je KULTURA, ve které se časopis snažil vždy zhodnotit a shrnout aktuální nejdůležitější fotografickou soutěž té doby

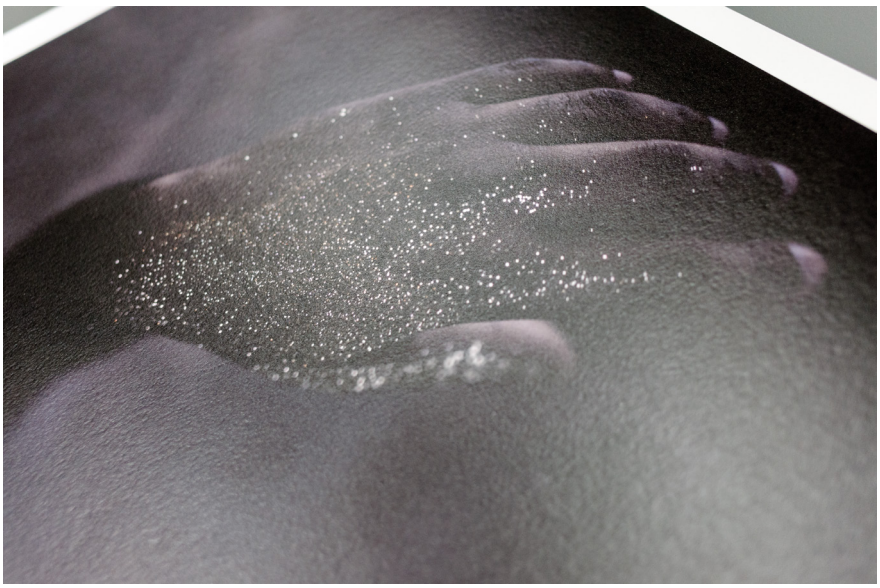
(Czech Press Photo, World Press Photo, Sony World Photography Awards 2014 apod.) či fotografické festivaly jako Paris Photo nebo fotografický festival v Arles apod. Zajímavým faktem je, že od prvního vydání časopisu FOTO až po aktuální číslo vždy článek o soutěži World Press Photo píše Petr Vilgus a články o fotografických festivalech a veletrzích v Arles a Paris Photo píše každoročně Vladimír Birgus. Pod názvem kultura nalezneme i rubriku IKONA s obsahově velmi hodnotnými články z hlediska dějin fotografie. Časopis se v rámci tématu obrací do historie a v jednotlivých číslech představuje někdy již zapomenuté známé autory – Korda, Luskačová, Hopper, Drtikol, Armstrong, Macmillan, Cooperová apod. Od F26 se této rubrice plně věnuje v každém čísle Josef Moucha. Rubrika, která se od F26 přestala v časopise objevovat, nesla název KLASIKA a představovala čtenářům klasický tradiční způsob obrazového záznamu a analogové fotoaparáty. Analogový fotoaparát byl podrobně popsán jeho uživatelem a článek byl obohacen fotografiemi vytvořenými pomocí analogu. Velký prostor byl vyčleněn rubrice ROZHOVOR. Tato rubrika nechybí ani v dnešních číslech časopisu. Rozhovor, který zabírá většinou 12 - 14 stran časopisu, je vytvořen na základě osobního setkání s autorem a prezentuje jeho názory včetně ukázek autorova fotografického díla. Do F9 se v magazínu objevuje i část pojmenovaná FOTOŠKOLA, později mezi F10 - F19 byla rubrika přejmenovaná na FOTORÁDCE. Rubrika se svým obsahem zaměřovala na začínající konkrétní fotografy, kterým radila s fotografickými základy. Její součástí byly i Rady odborníků, které měli na starosti Petr Vilgus a Marian Beneš. Ti hodnotili fotografie zaslané do redakce. Tuto službu bychom mohli přirovnat k „Photoreview“, který se na zahraničních fotografických festivalech provádí za poplatek. Poslední součástí časopisu, která zbývá k představení, je rubrika TECHNIKA. Tato rubrika prošla během historie časopisu snad největší změnou. Když porovnáme první ročníky, ve kterých časopis technickému tématu věnuje 18 - 14 stran, u pozdějších čísel zjistíme, že od časopisů 5. ročníku se množství technických článků postupně zmenšuje na pouhých 8 stran a v posledním vydání F34 nalezneme pouhé 2 strany o nejnovější fotografické technice. Myslím si však, že odlehčení časopisu od technických článků nebylo na škodu. Pokud se čtenář technikou zabývá a zajímá se o ni podrobně, v tomto časopise by stejně nenašel to, co by potřeboval, a proto by vyhledal jiný druh fotografického technického magazínu. V tomto druhu časopisu zabývajícím se uměleckou fotografií lze tuto rubriku označit jako zbytečnou.

Formální úprava časopisu po redesignu F26 - F34

Je již na první pohled a také i pohmat zřejmé, proč se čísla od F26 dále tváří jako jiný časopis. Redesign časopisu, který byl založen na nové grafické úpravě, na použití papíru vyšší kvality a o vyšší gramáži, je naprosto odlišný od čísel předchozích. Celý text časopisu je vysázen písmem Clavo a Proxima Nova a je vytištěn na ofsetový papír Serixo o gramáži 120g/m^2. Obálka je samostatně tištěna na papír Munken Lynx o gramáži 240g/m^2. Mimo jiné byl také decentně zvětšen poměr stran, kdy delší strana zůstala stejná na 29,5 cm a menší strana se z 20,5 cm zvětšila na 21 cm. Již od starších čísel (F21) se rubriky za léta vydávání časopisu FOTO vytříbily natolik, že se po jeho redesignu příliš měnit nemusely. Ale i přesto lze některé změny odhalit. Od čísla F26 není téma časopisu čitelné již z obálky. Čtenář tak nepozná, zda se vydání tematicky věnuje portrétu, či krajině nebo jinému tématu. Zakrytí tematického nasměrování má prohloubit zvědavost a chuť čtenáře dozvědět se, co ho čeká uvnitř čísla.
Vstupní rubrikou nového vydání není pouze PANORAMA, jak tomu bylo v předchozích číslech, ale rubrika se rozdělila se na jednotlivé přehledy: VÝSTAVY, KNIHY, PANORAMA a TECHNIKA. Tyto čtyři přehledy jsou roztroušeny po celém obsahu časopisu a nově vizuálně odděleny od zbytku časopisu navigačními lištami v horním rohu. Jednotlivé strany nám tak referují o nejnovějších vydaných publikacích, aktuálních výstavách, nových informacích ze světa techniky a vše, co tematicky nespadá ani pod jednu z rubrik, nalezneme v rubrice panorama (například Dokumentární film o Jindřichu Štreitovi v F34). Stále však můžeme říci, že jde o stabilní rubriku, která časopis určitým způsobem otevírá a přináší čtenáři hned v úvodu rychlý přehled událostí, které bychom mohli nazvat „aktualitami“. Ovšem v souvislosti s nízkou periodicitou tohoto časopisu toto slovo mnohdy zcela nepostihne obsah. Rubriky jako FOTOSTORY, PROFIL, ROZHOVOR, IKONA, TALENT jsou nezměněny a zůstávají původní. Rubrika TÉMA někdy souvisí se zbytkem časopisu, někdy tolik ne, většinou jde o dva kratší

rozhovory s krátkým uvedením autora. Když se to podaří, může se tématu týkat také rubrika ikona, fotostory i rozhovor, ale není to podmínkou. Další součástí časopisu je FOTOFEJETON, do kterého pravidelně přispívá svým textem Josef Moucha a několik čísel nazpět i redaktor Josef Chuchma.

Konec časopisu uzavírá několik stran placené inzerce. Tím, že jsou strany s reklamou zařazeny pohromadě, vzniká pocit, že je součástí časopisu více reklamy, než tomu bylo u starších čísel, kdy jsme na strany s inzercí naráželi průběžně během listování časopisem. Grafik zřejmě nechtěl narušovat obsah časopisu reklamou v jeho průběhu, ale reklama umístěná na konci časopisu tak na sebe více upozorňuje a zdá se početnější Celkově časopis zredukoval textové části a navýšil obrazovou přílohu u jednotlivých článků.

Finalizace fotografií z Edice FOTO v tiskárně Fotografiks

Další součásti časopisu FOTO

Edice FOTO
Často se čtenáři časopisu FOTO dotazovali, jak by mohli svůj oblíbený časopis podpořit. Redakce se tak rozhodla dát jim možnost podpořit nejen časopis, ale i fotografické autory ať už známé, či méně známé veřejnosti. Inspiraci redakce časopisu našla v Polsku, kde trh s fotografií funguje velmi dobře, viz Sputnik Photos. Prostřednictvím Edice FOTO se tak časopis snaží zpřístupnit odborné i laické veřejnosti trh s kvalitními fotografiemi na základě vazeb, které získají s fotografy během spolupráce na článcích či při

rozhovorech v minulých číslech. Čtenářům se tak nabízí signované fotografie méně známých talentovaných fotografů, jako jsou například Andrea Malinová, Marek Matuštík, Viki Kollerová, ale také snímky renomovaných umělců, jako je kupříkladu Jindřich Štreit, Ibra Ibrahimovič. Fotografie jsou zhotoveny na kvalitním archivním papíře Hahnemühle PhotoRag Satin (100 % bavlna, lakovaný povrch) za přístupnou cenu 2 000 Kč. Náklady na tisk fotografie, o který se stará brněnské tiskové studio Fotografiks, jsou 550 Kč a zbytek z ceny si půlí autor fotografie s časopisem. Když si čtenář zakoupí některou fotografii z limitované edice 20 kusů každé fotografie, podporuje tak nejen konkrétního umělce, ale i vydávání magazínu.

FOTOklub

V rámci F32 časopis otevřel FOTOklub. Klub, do kterého získáte možnost vstoupit ve chvíli, kdy již jste předplatitelé nebo si nově předplatíte časopis FOTO. Časopis chtěl tímto krokem poděkovat za důvěru všem abonentům, kteří si ho do roku 2017 předpláceli a nadále předplácejí, a poskytuje jim kartu, se kterou získají zdarma vstup do některých galerií v Brně a v Praze, volný vstup na FOTObesedy, printy z Edice FOTO za speciální cenu, 20% slevu na nákup fotografických publikací z nakladatelství KANT v e-shopu časopisu FOTO a dva dárkové poukazy na fotoslužby a fotoknihy. Karta je s prvním objednaným časopisem zaslána i novým předplatitelům.

FOTObesedy

Tento cyklus přednášek pořádaných redakcí časopisu

Karta pro členy FOTOklubu

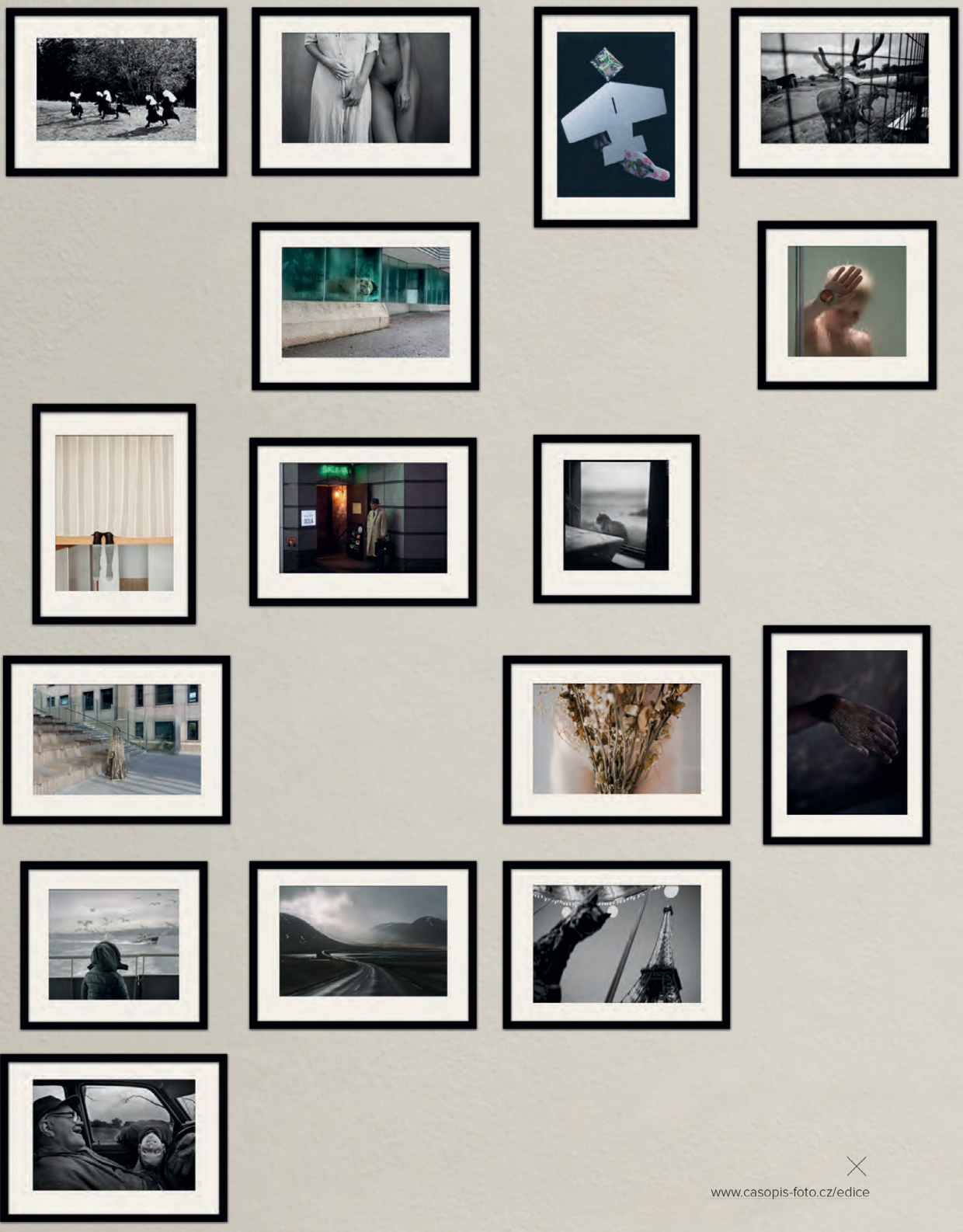
FOTO se spustil v roce 2017 společně se založením FOTOklubu. Místo konání je vždy stejné, je to v Brně, v prostorách kavárny Mutter Café, poblíž OC Vaňkovka. Během roku 2017 proběhly dohromady čtyři besedy, při kterých se diváci mohli setkat s Kryštofem Korčem a vyslechnout jeho přednášku o japonských fotografických publikacích, dále bylo zprostředkováno setkání s Gabrielou Kolčavovou, Davidem Gaberlem a Tomášem Pospěchem, kteří představili svou tvorbu. Přednášky tak umožňují, z důvodu omezených prostor kavárny, jen malému množství čtenářů potkat se s úspěšnými fotografy osobně, poznat je a poslechnout si jejich příběhy.

Ukázka pozvánek na FOTObesedy.

www.casopis-foto.cz/edice

Jindřich Štreit / 26, 27, 28

Jindřich Štreit je česká fotografická ikona, jejíž tvorbu není třeba představovat. Od samého počátku je také patronem časopisu FOTO. Soustavně se — nejen jako pedagog — věnuje mladým umělcům. Ve své tvorbě se zabývá především sociálními tématy, ať už jde o cykly o handicapovaných, drogově závislých, anebo o lidech bez domova. Mezi jeho nejvýznamnější práce patří soubory fotografií mapující život lidí na vesnici. Vášeň pro vyprávění příběhu dodává Štreitovým fotografiím autenticitu a jedinečnost. O své tvorbě říká, že je jako život sám. Když tento muž vstoupí do místnosti, rozhodně jej nepřehlédnete. K lidem přistupuje s podmaňující bytostnou vřelostí.

Viki Kollerová / 32

Jako samouk začala fotit v jednadvaceti ve chvíli, kdy jí přestalo bavit stát modelem svému příteli. Po vystudování překladatelství a tlumočnictví se začala naplno věnovat profesionální fotografii. Na svých snímcích transformuje své tělo do nenápadných a subtilních skládaček křivek a linií, kde se lidská podoba odhalí až na druhý, důkladnější pohled. Více o dívce, která se pokusila zmizet, v čísle FOTO 32.
www.vikikollerova.tumblr.com
www.vikikollerovafotografkou.tumblr.com

Vojtěch Veškrna / 26

Zvědavost, zájem o fotografii, ale také o vše, co souvisí s fungováním vesmíru. Fotografie jako příležitost dotknout se podstaty věcí, které stojí za pozorností. Cyklus *My Air Force*, ze kterého pochází fotografie v Edici FOTO, zkoumá, co pro fotografa znamená láska k létání a technice. Absolvent Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně (Ateliér reklamní fotografie) a pražské FAMU má za sebou také roční stáž v ateliéru 304 Petra Babáka na pražské UMPRUM a na Akademii výtvarných umění v polských Katovicích. Od roku 2014 působí jako asistent ve Sputnik Photos ve Varšavě. Více o jeho cyklu *My Air Force* se dočtete ve vydání FOTO 26.
www.veskrna.cz

David Mužík / 26

Spoluzakladatel asociace YAFA, šéfredaktor portálu www.young-photographers.eu, kurátor, fotoeditor a grafický designér. O fotografii říká: „Mám rád, když není úplně jasný, o co jde, když si člověk musí chvilku počkat, dát tomu čas. Ponořit se a hledat." Rozhovor s Davidem Mužíkem najdete v čísle FOTO 26.
www.dawek.com

Radek Kalhous / 31

Posedlost, ale i zahálka jako kolébka kreativity dovedly dlouholetého fotoreportéra až na webové stránky magazínu Time. U nás pracuje již od roku 2000 jako fotograf pro MF DNES. Na kontě má celou řadu ocenění, především v soutěži Czech Press Photo. Více o jeho cyklu Divočina ve vydání FOTO 31.
www.kalhous.com

Marek Matuštík / 27

Absolvent oboru ekonomie na Slezské univerzitě v Opavě se fotografii začal věnovat teprve před necelými pěti lety, kdy zároveň nastoupil na tamní Institut tvůrčí fotografie. Během studia se postupně vyprofiloval k fotografování převážně subjektivních dokumentů. V roce 2017 vydal svou první autorskou knihu s názvem *Nevyřčené hry / Unspoken games*. Více o autorovi v časopise FOTO 27.
www.marekmatustik.com

Andrea Marie Malinová / 26

Leitmotivem fotografických souborů je pro mladou fotografku role člověka ve světě a jeho vztah k okolí. Absolventka Střední uměleckoprůmyslové školy a poté Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně (Ateliér reklamní fotografie) a Institutu tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě získala v roce 2014 ocenění v soutěži Czech Press Photo a první místo na fotografickém festivalu v GelsenKirchenu v Německu. Představili jsme ji ve vydání FOTO 26.

David Gaberle / 27, 32

Tvorba absolventa antropologie na University College London je úzce spjatá s častými pobyty v řadě světových megapolí. Od roku 2015 je Gaberle oficiálním ambasadorem firmy Fujifilm. Postupně se vyprofiloval jako špičkový streetový fotograf, jeho fotografie byly publikovány v mnoha mezinárodních internetových magazínech. V roce 2017 dokončil svou první autorskou knihu s názvem *Metropolight*. O projektu *Metropolight* se dočtete v rozhovoru v čísle FOTO 32.
www.davidgaberle.com

Richard Procházka / 32

Fotografie jako druh komunikace s tichou existencí. Všednost, jež nezevšední. Celý příběh k fotografii *Old Crazy Mary's Cat*, kterou Richard Procházka — působící v magazínu FOTO jako grafik i redakční spolupracovník — v Edici nabízí, najdete v čísle 32.
www.rixard.cz
www.flickr.com/photos/richard_prochazka/
https://rixard.exposure.co/

FOTOGRAFIKS

Specialisté na digitální zpracování obrazu pro profesionální fotografy, galerie a muzea, architekty, grafiky, designéry a studenty uměleckých oborů. Digitální tisk fotografií a grafiky, od pohlednicového formátu po realizace rozsáhlých výstav.
www.fotografiks.cz

Tomáš Hliva / 32

Brněnský fotograf a pozorovatel výjevů ze života lidí (cykly *Bezprostřední zprostředkování*, *Daily Surreal*), absolvent bakalářského a magisterského studia na Institutu tvůrčí fotografie SLU v Opavě. Autor konceptu časopisu FOTO a od roku 2012 jeho šéfredaktor. Milovník cyklistického designu — zakladatel atelieru ASPHALT CYCLING LAB.
hliva.tumblr.com
hliva.exposure.co

Wlasta Laura / 28

Mladá fotografka, jež dokáže citlivě a jemně vyprávět o niterném ženském světě. Její lyrické a křehké fotografie spojuje především jedna postava. Ona sama. Výpověď na hranici dívčího a ženského prostoru vzbuzuje v divákovi vzdor i souznění. Více o autorce a její tvorbě najdete v čísle FOTO 28.
www.wlastalaura.com

Mia Köhlerová / 28

Původ své schopnosti vyjadřovat se fotografií spatřuje v pocitu osamění jedince „okolnostmi odkázaného k pozorování". Tato "vykořeněnost" ji vedla k pobytům v Číně, Malajsii, Španělsku, Izraeli, na Tchaj-wanu i jinde. Mia Köhlerová, absolventka Střední umělecké a Vyšší odborné školy Václava Hollara v Praze a Institutu tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě, se věnuje především portrétní a inscenované fotografii. Nalezené objekty uvádí do imaginárních krajin a vytváří tak idealizované až snové obrazy na pomezí reality a fantazie. Více o její tvorbě čtěte v textu Josefa Mouchy v čísle FOTO 28.
www.miakohlerova.com

Oldřich Malachta / 28

Zaměřuje se na dlouhodobé dokumentární projekty, ve kterých se věnuje různým aspektům současné společnosti. Většinu času tráví na cestách po střední a východní Evropě. Jeho styl je přímočarý a upřímný. Vyhýbá se akční fotografii a fotožurnalismu: „Musím pochopit příběh a zažít ho, jen tehdy je výsledek skutečný." O fotografii svého syna Oldřich Malachta vyprávi v rubrice Fotostory v časopise FOTO 28.
www.malachta.cz

Martin Faltejsek / 32

Mladý lanškrounský fotograf objevující krásy severských zemí. Za svoje fotografie získal mnohá ocenění v českých i mezinárodních soutěžích, jejichž přehled najdete na webových stránkách autora. Věnuje se autoportrétům, osobitým rukopisem zpracovává i svatební fotografie a portréty. Představili jsme jej v článku *Islandský hype* ve vydání FOTO 32.
www.martinfaltejsek.cz

Jiří Havrda / 32

Jiří Havrda je streetový fotograf tělem i duší. Ve volném čase jezdí po velkých aglomeracích a studuje život v nich. Amsterdam, Berlín, Londýn či Benátky. Je spoluzakladatelem skupiny 28mm. Rozhovor a více o jeho projektu *MetropoLives* najdete ve vydání FOTO 32.
www.jirihavrda.com
www.28mm.cz

Ibra Ibrahimovič /26

Projekt *Střepy severních Čech*, odkud pochází i fotografie z Edice FOTO, je jeho celoživotním dílem. Severní Čechy jsou nejen Ibrahimovičovým rodištěm, ale taktéž místem, kam se neustále rád vrací a zachycuje proměny vesnic a měst, lidí i krajin. V roce 2003 vyhrál se svoji fotografií Příběh sedláka Rajtera hlavní cenu v soutěži Czech Press Photo.
www.ibraphoto.net

edice**FOTO**

Edice časopisu FOTO

Redakce časopisu FOTO

Součástí časopisu FOTO je jeho redakce, i když ve skutečnosti časopis FOTO nikdy stabilní redakci neměl. Nikdy neexistoval žádný reálný prostor, kde by seděl šéfredaktor společně s grafikem a píšícími redaktory. Časopis FOTO byl vždy tvořen externě, pomocí mailové a telefonické komunikace. Protože do časopisu redaktoři a publikující autoři píší ve svém volném čase, není ani jiné řešení možné. V této kapitole bych vám ráda představila nejdůležitější osoby, které se na vydávání časopisu podíleli a podílejí.

Šéfredaktor

Nejdůležitější osobou časopisu je bezesporu jeho šéfredaktor Tomáš Hliva. Nejen že stojí za celým projektem již od roku 2012, ale je patronem většiny článků, které čtenáři nacházejí v časopise, a mnohdy i samotným píšícím redaktorem. Je to člověk, který spojuje a koordinuje všechny autory a spolupracuje s grafikem na celkové vizuální podobě časopisu.

Tomáš Hliva

Narozen 5. dubna 1980 v Brně, je fotografem, lektorem, spoluzakladatelem a šéfredaktorem časopisu FOTO. Své dosavadní zkušenosti s psaním do časopisu a fungováním redakce fotografického časopisu získal během šestileté spolupráce s časopisem DIGIfoto. Je absolventem magisterského oboru Institutu tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě. „Stále ještě věří tomu, že u nás existují fotografové, kteří vedle zájmu o vrcholně dokonalé uspořádání buněk na snímači digitální zrcadlovky vyhledávají také zážitek z přejíždění polštářků prstů po vytištěné fotografii."[9]

Stálí spolupracovníci

Mezi stálé spolupracovníky lze zařadit autory článků, kteří přispívají již od prvního čísla z roku 2012 a kterými jsou Josef Moucha a Vladimír Birgus, a také redaktory, kteří začali spolupracovat s časopisem FOTO až v průběhu jeho vydávání: Martina Grmolenská, Daniel Mužík, Kryštof Korč a Michal Čáp. Dále můžeme zmínit Katarínu Pleskot Kollárovou a Martinu Koštanskou, které na časopisu FOTO také spolupracují. Rubriku FOTOfejeton, která se v časopise nachází už od jeho prvního čísla, začal psát kromě Josefa Mouchy nově i Josef Chuchma. Časopis by se zajisté neobešel bez kvalitních jazykových úprav textů, které provádí nyní Libuše Mohelská, dříve Petra Bedřichová a v čísle F27 Pavlína Zelníčková. Podstatnou osobností časopisu již od jeho vzniku je i Josef Hnojil, majitel vydavatelství Springwinter, s. r. o. Nově se také zaučuje Tereza Koníčková, která bude představovat hlavní roli v marketingu.

Vladimír Birgus

Fotograf, kurátor, pedagog a historik fotografie profesor Vladimír Birgus se narodil 5. května 1954 ve Frýdku-Místku. Vystudoval obor literatura-divadlo-film na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, paralelně studoval fotografii na FAMU v Praze, kde byl od roku 1978 odborným asistentem, od roku 1994 docentem a od roku 1999 profesorem na Katedře fotografie až do roku 2005. Od roku 1990 je vedoucím Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Během svého dosavadního života byl kurátorem a spolukurátorem mnoha velkých expozic české fotografie, autorem či spoluautorem řady knih mapujících dějiny české fotografie. S Josefem Mouchou byl řadu let stálým spolupracovníkem časopisu IMAGO, spolupracoval také s časopisy European Photography, Photonews, Kwartalnik Fotografia aj. Ve své fotografické tvorbě se po dřívějším období inscenovaných snímků a výtvarných cyklů od poloviny 70. let zaměřuje především na subjektivní dokument. V něm od začátku 80. let často využívá velké množství barevných fotografií. Jako fotograf prezentoval přes sedmdesát samostatných výstav vlastních fotografií. S časopisem FOTO spolupracuje již od samotného založení. Píše články především do rubriky kultura, je autorem reportáží z největších evropských fotografických festivalů, a pravidelným komentátorem aktuálního dění ve fotografii.

Josef Moucha

Fotograf, teoretik fotografie, novinář a spisovatel Josef Moucha, narozen 22. srpna 1956 v Hradci Králové. Vystudoval gymnázium v Budějovické ulici v Praze, později pak filmovou žurnalistiku a periodický tisk na Fakultě žurnalistiky Karlovy univerzity v Praze. Už v průběhu svých studií se snažil působit jako novinář v deníku Svobodné slovo a v časopise Revue fotografie. Ve stejné době začal vystavovat své práce a publikovat články o fotografii a tomu se věnuje dodnes. Jako redaktor psal do různých periodik: do časopisu Architektura, Hospodářských a Literárních novin, pololetníku Fotograf, Ateliér, Imago apod.

Byl rovněž technickým redaktorem v agenturách Rapid a Filmex. Od 70. let se zabýval volnou fotografickou tvorbou. Činný byl také jako kurátor fotografických výstav. Ve svých 26 letech absolvoval tehdy povinnou vojenskou službu, během které vytvořil ojedinělý soubor, ve kterém zachytil každodenní život vojáků v armádě. Roku 1991 se podílel na založení galerie Pražský dům fotografie. Od roku 2013 vyučuje jako pedagog na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, kde roku 2017 obhájil svoji docenturu. Napsal řadu textů v desítkách knižních publikací a byl kurátorem mnohých výstav. V časopise FOTO pracuje od jeho samotného zrodu dodnes, jeho hlavní rubriky jsou FOTOikona a FOTOfejeton, které jsou součástí kulturní rubriky časopisu, dále píše madailony fotografů a recenze knih a výstav.

Martina Grmolenská
Je fotografem, teoretikem a lektorem, narozena roku 1978 v Olomouci. Absolventkou Semináře dějin umění FF Masarykovy univerzity. Fotografii se věnuje jak po praktické, tak teoretické stránce. Ve foografii hledá co nejširší možnosti obrazového vyjádření a snaží se k tomu jako lektorka inspirovat své studenty během seminářů a dílen v instituci Photogenia. Na vydávání časopisu FOTO se podílí již od roku 2013, kdy začínala jako externě píšící redaktorka do rubriky Kultura a později převzala pozici zástupce šéfredaktora po dlouhodobém působení Petra Vilguse na tomto místě. Její specializace však vždy byla rubrika Kultura.

David Mužík
Fotograf, kurátor, fotoeditor a grafický designér, narozen 1977 v Hranicích na Moravě, aktuálně žijící v Brně. Absolvoval obor výtvarná fotografie na Lidové konzervatoři v Ostravě a magisterský studijní program na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Společně s Romanem Dobešem založil asociaci YAFA a je šéfredaktorem portálů www.young-fresh.eu a www.young-photographers.eu, které jsou zaměřeny na současnou fotografii. Zároveň je spoluzakladatelem a členem fotografické Skupiny 28. S časopisem FOTO spolupracuje od roku 2016 a podílí se na rubrice Talent, kam přispívá rozhovory s méně známými fotografy.

Kryštof Korč
Fotograf a pedagog, narozen roku 1986. Odborník na fotografickou techniku od moderní exponometrie až po techniky historické fotografie. Pedagog fotografických workshopů a individuálních lekcí technické fotografie. Jak o sobě sám napsal: "Rozhodně se neoznačuji za fotografa, jen rád pracuji se samotným médiem v teoretické a praktické rovině. Vyrábím vlastní objektivy a fotoaparáty. Z nekonečných destrukcí vznikají samozřejmě i konstrukty teoretické. Baví mě veškeré dění kolem fotografického média a celá živá kultura, která jej obklopuje." [10] S časopisem FOTO začal spolupracovat v roce 2016, kdy zde začal psát o fotografické japonské kultuře v rubrice Fototrip.

Michal Čáp
Fotograf a spisovatel, narozen 27. prosince 1988 v Praze. Po ukončení studia na Střední průmyslové škole sdělovací techniky v Praze absolvoval Fakultu humanitních studií na Karlově univerzitě. Ve svých dvaceti letech propadl kouzlu analogové a instantní fotografie a společně s Tomášem Noskem vytvořili projekt PolaroidLove (dnes Polagraph), kde se vrací ke starým fotoaparátům Polaroid. Vedou tak stejnojmenný obchůdek a galerii v Praze na Žižkově. S časopisem FOTO začal spolupracovat od roku 2013.

Vydavatelství Springwinter, s. r. o.
Springwinter vydává nejen lifestylové, ale i odborné časopisy z oblasti počítačového navrhování, geoinformačních technologií, kartografie, geodézie, fotografie a jiné populárně naučné magazíny. S tímto vydavatelstvím časopis FOTO spolupracuje již od roku 2012.

Bývalí spolupracovníci

Podstatnou osobností časopisu byl Petr Vilgus. Původní redaktor časopisu DIGIfoto, ve kterém se také s Tomášem Hlivou seznámil a dodal šéfredaktorovi odvahu k vytvoření vlastního fotografického časopisu. Do časopisu přispíval společně s Marianem Benešem, taktéž redaktorem časopisu DIGIfoto, a pravidelně vytvářeli rubriku Rady odborníků. Dalším článkem časopisu byl fotoeditor David David. Jeho úkolem byla úprava a příprava fotografií pro tisk. Manažerem projektu byl od začátku vydávání časopisu Jan Homola, který propojil šéfredaktora s vydavatelstvím Springwinter, s. r. o. Mezi další bývalé spolupracovníky můžeme zařadit i Lucii Kout, Lenku Sedláčkovou, Kateřinu Písačkovou a Martinu Koštanskou.

Petr Vilgus
Současný místostarosta Prahy 8 za stranu Zelení, historik fotografie, publicista, politik a fotograf, narozen 20. srpna 1974 v Praze. Po dokončení magisterského studijního programu na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, absolvoval doktorské studium na Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění v Praze. Jako fotograf se aktivně prezentoval mezi lety 1985 a 2003, kdy se zaměřoval především na oblast subjektivního dokumentu. Dnes se živí jako politik, knižní grafik a publicista. Stejně jako Tomáš Hliva, Vladimír Birgus a Josef Moucha přispíval do úspěšného časopisu DIGIfoto. Více než dva roky byl zástupcem šéfredaktora v časopisu FOTO, kdy byl stálým redaktorem rubriky FOTOrádce – Rady odborníků, a to společně s Marianem Benešem. Přispívá dodnes, ale pouze externě, zhruba jednou do roka.

Marian Beneš
Současný český fotograf, grafik a vysokoškolský i středoškolský pedagog, narozen 1975. Absolvent Střední průmyslové školy grafické a magisterského programu na FAMU v Praze. Mezi lety 2001 a 2003 působil v International Center od Photography v New Yorku jako vyučující asistent. Aktuálně přednáší na školách zaměřených na reklamu a fotografii. Od roku 2010 je členem správní rady Asociace profesionálních fotografů ČR a od roku 2012 jejím víceprezidentem. Jako profesionální fotograf dosáhl mnoha ocenění u nás i v zahraničí. Dříve působil jako externí redaktor časopisu DIGIfoto. Od roku 2012 dlouhodobě spolupracoval s Petrem Vilgusem na rubrice Rady odborníků v časopise FOTO.

Martin Kozák
Fotograf a odborník na fotografickou techniku, narozen roku 1979. Zachycuje ve fotografii především sport, případně okrajově klasickou reportáž. Za své sportovní fotografie, o kterých napsal i knihu, byl i oceněn v soutěži Czech Press Photo. V časopise FOTO se dlouhou řadu let věnoval jako redaktor rubrice Technika.

Grafický design a sazba
Vizuální podoba časopisu je nepominutelnou součástí časopisu. Po celou dobu vydávání časopisu FOTO se této stránce věnovali kvalitní grafici. Důležité je připomenout, že i samotný koncept časopisu vytvořil šéfredaktor ve spolupráci s grafiky. Prvním z grafiků se zásluhou na celkovém designu a sazbě časopisu F1 - F19 byl Martin Pulicar, na kterého navázala Michaela Pospíšilová Králová, která změnila pouze sazbu a ponechala původní koncept a grafický design časopisu. Od čísla F22 - F25, což byla v podstatě poslední čísla před celkovým redesignem časopisu, roli grafika zastávala Renáta Mia Köhlerová. Nový „facelift“, jak nazývá proměnu časopisu šéfredaktor, vytvořilo pro časopis brněnské grafické studio Artishock, s. r. o. Na tento trend později navázal svým grafickým designem a sazbou Richard Procházka, původně bývalý grafik tohoto studia.

Martin Pulicar
Brněnský grafik a kartograf se slabostí pro detail. Vystudoval geografickou kartografii na tamní Masarykově univerzitě a grafický design na Fakultě výtvarných umění VUT. Aktuálně se zabývá informačním designem ve studiu Geographics, které založil společně s přáteli. Podílel se na grafické podobě časopisu FOTO od samého začátku po dobu více než dvou let.

Renáta Mia Köhlerová
Mladá slovenská fotografka a vizuální umělkyně, žijící v České republice narozena 13. srpna 1991. Po vystudování Střední umělecké a Vyšší odborné školy Václava Hollara v Praze, absolvovala magisterský studijní program na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Jako fotografka se věnuje portrétní a inscenované fotografii. Všední nalezené věci uvádí do imaginárních prostředí či krajin, a vytváří tak idealizované až snové obrazy na pomezí reality a fantazie. Mimo fotografii se zabývá scénografií a tvorbou loutek. V jejím životě vždy splývala fantazie s realitou. Krátkou dobu se v roce 2015 věnovala grafickému designu časopisu FOTO.

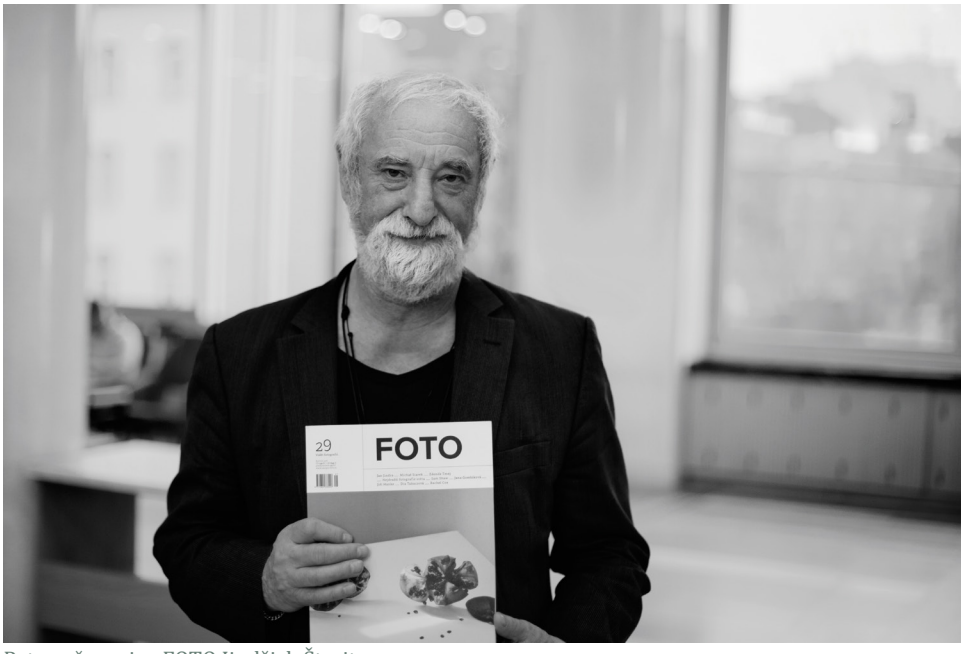
Grafické studio Artishock, s. r. o.
Kreativní brněnské grafické studio, vytvářející kvalitní grafický design ve formě logotypů, vizuální identity, obalového a knižního, webových stránek a dalších. Od roku 2015 spolupracuje se ŠKODA AUTO. V roce 2016 se na studio obrátil Tomáš Hliva a požádal o pomoc s grafickou stránkou časopisu. Po vytvoření několika návrhů zkušenými grafiky si vybral od každého něco, a vytvořil tak z mixu návrhů nový design časopisu FOTO. Při tvorbě dalších čísel šéfredaktor jednal pouze se spolumajitelem Artishocku Richardem Procházkou, který později ze studia odešel úplně.

Richard Procházka
Brněnský grafik a fotograf, narozen 9. ledna 1968. Po absolvování magisterského programu oboru speciální pedagogiky na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci se pedagogice nikdy více nevěnoval. Grafice se vyučil pouze jako samouk, později se stala jeho zaměstnáním a věnuje se jí doteď. Procházka má za sebou grafiku mnohých publikací a alb známých hudebníků. Roku 1994 se stal šéfredaktorem, grafikem a později i vydavatelem časopisu *Tamto* Revue, mezi lety 1993 - 1999 vedoucím grafického studia Ami studio, s.r.o. a od roku 2008 do roku 2016 byl spolumajitelem grafického studia Artishock, s.r.o. Zde se také seznámil s šéfredaktorem časopisu FOTO Tomášem Hlivou, se kterým dodnes spolupracuje na grafické podobě časopisu FOTO, kterému vdechl ve spolupráci s brněnským grafickým studiem Artishock, s. r.o. jeho novou podobu.

Patron časopisu FOTO

Závěrem bych ráda představila důležitou osobu a součást časopisu FOTO, kterou je jeho patron pan Jindřich Štreit. Je patronem časopisu, jeho morální podporou, mluví o časopisu FOTO často v televizi, časopisech a jiných rozhovorech. V neposlední řadě časopis podporuje tím, že věnuje mnohé své fotografické práce do prodeje v Edici FOTO.

Jindřich Štreit
Světoznámý český dokumentární fotograf a pedagog profesor Jindřich Štreit, narozen 5. září 1946 ve Vsetíně. Po absolvování Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci začal vyučovat na základní škole v Rýmařově, o rok později se stal ředitelem školy v Sovinci, později v Jiříkově. Od konce 70. let začal vytvářet v okolí Sovince na Bruntálsku dokumentární soubor Vesnice je svět a od počátku 80. let pořádal v Sovinci významné výstavy, koncerty a divadelní představení, na nichž často získávali možnost veřejných vystoupení umělci stojící v opozici k oficiální kulturní politice té doby. V roce 1982 byl zatčen za výstavu snímků z vesnice na nepovolené výstavě na tenisových kurtech v Praze a po třech měsících vazby odsouzen na deset měsíců s podmíněným odkladem na dva roky za hanobení republiky a jejího představitele. Po propuštění z vězení následoval zákaz pedagogické činnosti a také soudní nařízení, že „nesmí pokračovat v trestné činnosti“, tedy fotografovat. Do roku 1990 se živil jako dispečer státního statku Rýžoviště. Po revoluci se stal zaměstnancem muzea v Bruntále. Od roku 1991 vyučuje na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a od roku 1994 je samostatným fotografem. V roce 2006 mu prezident Václav Klaus udělil medaili Za zásluhy I. třídy. Od roku 2000 má akademický titul docent, v roce 2009 se stal profesorem na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Uspořádal přes 1300 výstav po celém světě, vydal třicet samostatných knih a mnoho dalších fotograficky ilustroval. Jeho fotografie jsou obsaženy v nejprestižnějších sbírkách desítek významných muzeí a galerií v řadě zemí.

Patron časopisu FOTO Jindřich Štreit

Obsahy jednotlivých čísel časopisu FOTO

Pro ucelení své bakalářské práce jsem se rozhodla, že věnuji celou jednu kapitolu všem doposud vydaným číslům časopisu FOTO. Stručně jsem shrnula obsahy jednotlivých čísel, vyzdvihla nejdůležitější články a komentáře chronologicky tak, jak byly publikovány. Textový komentář jsem doplnila obrazovým materiálem převzatým z jednotlivých čísel časopisu, abych podtrhla dojem celého sdělení. Pro přehlednost jsem vypsala také tiráž každého čísla, aby se čtenář mohl zorientovat, kdo v dané době s časopisem spolupracoval. U jednotlivých čísel jsem uvedla i jejich obsah.

JAN JINDRA
MICHAL SIAREK
BOHUMIL KRCIL
PARIS PHOTO
RADEK KALHOUS
SIMEN JOHAN
JAROMIR FUNKE
JAN SVOBODA

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 1/ 2012, autor fotografie: Simona Smrčková

Časopis FOTO č. 1

Úplně první číslo nového časopisu okamžitě strhne pozornost čtenáře fotografií na titulní straně. Snímek Simony Smrčkové současně upozorní na ústřední téma čísla „Za vším hledej ženu“. Začtete-li se do úvodního editorialu z pera šéfredaktora Tomáše Hlivy, dozvíte se, proč vlastně nový časopis vzniká. Vzniká v době digitální, která nepřeje tištěným médiím a mnoho časopisů zaniklo. Možná právě proto si redakční rada stanovila vysoké cíle: ukázat kvalitní fotografii na kvalitním papíře, představit řadu zajímavých autorů, přinášet pravidelný kulturní servis s komentářem zkušených publicistů.
V časopise budou také předkládány aktuální technické novinky a zájemci si budou moci pilovat své fotografické dovednosti pod odborným vedením. FOTO chce být moderním a pružným časopisem pro všechny fotografy. Vyzývá ke spolupráci také kluby, asociace a spolky, kterým nabídne prostor pro jejich snímky. První číslo časopisu FOTO vychází v dubnu 2012. Rodí se tedy ve znamení Berana a pod vlivem planety Mars, očekává se tedy, že bude „bojovník“.
Téma tohoto čísla je žena, vděčný ale poněkud zrádný motiv. Čtenáři je téma předkládáno prostřednictvím tvorby několika autorů, kteří dokázali s obrazem ženy pracovat netradičním způsobem.
Fotografka Logan White, která nyní žije v Los Angeles, v roce 2007 navštívila Českou republiku, konkrétně nějakou dobu pobývala na koňské farmě v Nemějicích poblíž Třeboně. Zde vznikl fotografický cyklus Královská rodina. Autorka o sobě říká „Jsem králičí královna“, což o ní samotné vypovídá vše. Líbí se jí představa ženské energie a tajemné síly, která převyšuje čas a prostor. Přitahují ji místa s hlubokou historií a silnou atmosférou. Pro svou práci nejprve vybírá místo, potom model a pak vymýšlí příběh, který později nechá plynout, aby využila momenty, které se jen tak stanou.
Dana Kyndrová patří mezi naše nejvýraznější představitelky české humanistické fotografie. Známé jsou především její fotografie z doby normalizace, prvomájových průvodů a pravidelných cest do Ruska. Zaměřuje se na aspekty, které ruský národ charakterizují. V časopise jsou vybrány ty fotografie, na kterých figurují ženy. Autorka se chystá svou pětatřicetiletou práci uzavřít výstavou a knihou „Rusové…jejich ikony a touhy“. V roce 2003 vydala knihu „Žena mezi vdechnutím a vydechnutím“, kterou koncepčně řešila jako život ženy od narození po smrt. Podle svých slov v tomto díle dokumentuje život „evropské ženy“.
Článek o Natálii Benešové prezentuje fotografie se ženou jako jednotícím prvkem. Autorka chtěla, aby ženské tělo vyznívalo na fotografiích jako křehký a nevinný prvek obklopený a zahlcený nelichotivými produkty společnosti. Tak i fotografie z cyklu „Too much!“ působí. Autorka pracuje jako fotografka, fotoeditorka a stylistka pro lifestylový časopis pro ženy a je ráda, že má možnost formovat pohled dívek na vnímání lidského těla.
Tvorba českého dokumentaristy Jana Cágy, jeho pojetí a vnímání lidské společnosti, je velmi osobní a neotřelé. Soustředí se na neduhy současné společnosti, dokumentuje přírodní katastrofy, řádění neonacistů, vlivy globalizace i nelehký úděl lidí s postižením. Autor si vybírá věci, které ho nějakým způsobem zasahují. Velmi silný duch okamžiku vnímá v komunitě hendikepovaných lidí. Za svou práci získal několik ocenění, mimo jiné také již šestkrát cenu Czech Press Photo.
V prvním čísle časopisu nechybí ani rady odborníků Petra Vilguse a Mariana Beneše, kteří konkrétním zájemcům radí, jak vylepšit jejich snímky. Konzultace využili Martin Kabát z Prahy, Jan Fišer z Frýdku Místku a Vladimír Hudeček z Mozkovic – Slížan.
Rubrika FOTOikona patří herečce a modelce Monroe a přibližuje čtenářům příběh vzniku série fotografií Berte Sterna. Byly jedny z posledních před smrtí slavné herečky a také jedny z nejosobnějších fotografií z jejího krátkého života.
Téměř šestnáct stránek časopisu je věnováno rubrice Technika, ve které defiluje přehled nejrůznějších fotografických přístrojů a příslušenství. Odborníci (Martin Kozák, Tomáš Vrabec a Tomáš Hliva) hodnotí, jaké jsou vzhledem ke klasické zrcadlovce kompaktní fotoaparáty s výměnným objektivem, testují a srovnávají Canon EOS-1D X a Nikon D4 a čtenář zde najde také mnoho jiných užitečných technických informací.
Vítězné fotografie soutěže World Press Photo, která zahájila již 55. ročník, komentuje Petr Vilgus. Do tohoto ročníku soutěže se přihlásilo 5 241 fotografů celkem 101 254 snímků. Trochu zamrzí, že české jméno se v tomto ročníku mezi soutěžními snímky neobjevilo.

FOTO Č. 1
1. ročník, číslo 1/2012
duben 2012
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 4. dubna 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Lucie Kout
VAŠE GALERIE	Fotografie čtenářů
PROFIL	Simona Smrčková
TÉMA	Za vším hledej ženu
	Logan White
	Dana Kyndrová
	Natálie Benešová
	Kalendář Pirelli
TECHNIKA	Fokus
	Canon EOS 5D Mark III
	Přehled bezzrcadlovek
	Fotobatoh Vanguard Kinray 53GR
	Fujifilm X10
	Nikon D4 vs. Canon EOS-1D X
ROZHOVOR	Jan Cága
FOTOŠKOLA	Rady odborníků
	Jak fotografovat sport – první díl
	Digitální retuš Lucie Kout
KULTURA	Okem Vladimíra Birguse
	Ikona: Marilyn Monroe Berta Sterna
	World Press Photo
	Nové knihy
	Veletrh Paris Photo
	Rozloučení: Rémi Ochlik
	Přehled výstav

JIŘÍ SOUČEK

Součástky
Fotoaparát Nikon D90
ohnisko 28 mm • **čas** 4/6 s
clona F8 • **citlivost** ISO 200

V Jetřichovicích
Fotoaparát Nikon D90
ohnisko 28 mm • **čas** 30 s
clona F22 • **citlivost** ISO 200

JARO JE TADY

Přišlete si na výlet svůj oblíbený fotoaparát a zaznamenávejte vše, na co po cestě narazíte. Rostliny, knjimu, ale i zvířena – kamen, jezovce, skorocky, žábu. Vaše nejoriginálnější obrázky otiskneme už v příštím čísle!

TOMÁŠ DUTZ

Mosorožec indický
fotoaparát Fujifilm S200
ohnisko 28 mm • **čas** 1/240
clona F5,3 • **citlivost** ISO 800

ANDREA LASKOVSKÁ

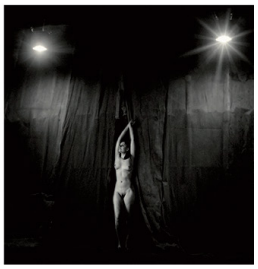
fotoaparát Olympus E-420
ohnisko 35 mm • **čas** 80 s
clona F4 • **citlivost** ISO 400

VAŠE GALERIE

VLADIMÍR ŽÁK

MAREK REBROŠ

fotoaparát Canon EOS 450D
ohnisko 18 mm • **čas** 1/125 s
clona F5,6 • **citlivost** ISO 400

11

NATÁLIE BENEŠOVÁ

Natálie Benešová • FOTOTÉMA

Fotografiemi z cyklu „Too Much!" se snažíte upozornit na rostoucí vliv reklamy v současné společnosti. Proč jste si jako jednotící prvek zvolila ženu?
Chtěla jsem, aby lidské tělo na mých fotografiích vyzníval jako křehký, nevinný prvek obklopený a zahlcený nelichotivým produkty společnosti. Tato křehkost se z mého pohledu nejlépe projevuje na ženě.

CHTĚLA JSEM, ABY VÝSLEDNÉ FOTOGRAFIE PŮSOBILY JAKO VELKÉ, ZÁŘIVÉ OBRAZY, NĚCO JAKO BILLBOARDY

Jak jednotlivé snímky vznikaly?
Fotografovala jsem jak v prostředí ateliéru, tak exteriéru. Samozřejmostí jsou postprodukční úpravy, ale není jich mnoho, alespoň co se montáže týče, v podstatě všechny reklamy jsou reálné a přímo vyfotografované. Chtěla jsem, aby výsledné fotografie působily jako velké, zářivé obrazy, něco jako billboardy. Aby působily jako reklama – a v mém podání spíš antireklama.

Jak se vám pracovalo s modelkou v chladících boxech s masem?
Bylo to náročné především pro modelku, v chladicí místnosti bylo 0 °C. Světla jsem si rozmístila předem a v momentě, kdy bylo vše připravené a odzkoušené, přišla modelka a fotilo se nacstro.

Pracujete jako obrazová editorka a fotografka lifestylového časopisu pro ženy. Sama tak máte možnost výběrem fotografií formovat pohled mnohdy ještě náctiletých dívek na vnímání lidského těla.
Jsem ráda, že časopis, ve kterém pracuji, neuctívá kult vyzáblých modelek. Tudíž nejsem nucena vybírat fotografie, které by ženy nabádaly k nezdravé hubenosti. Myslím, že je to hlavně problém pánských časopisů. Doufám ale, že v cnešní době zná kouzla Photoshopu každý a tudíž neočekává, že modelka nebo celebrita v časopise vypadá přesně takto – ve skutečnosti.

Tomáš Hlína

Natálie Benešová, z cyklu Too much!, 2011 (R +).

WWW.NATALIEBENES.COM

Narodila se roku 1986 v Praze, vystudovala Střední průmyslovou školu grafickou, obor užitá fotografie a média a Institut tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Čtvrtým rokem pracuje pro lifestylový časopis jako fotografka, fotoeditorka a stylistka. Věnuje se módní, portrétní, reportážní a komerční fotografii. Ve svých volných fotografických souborech tíhne k sociálnímu dokumentu, známý je především její soubor Wanted ze života odlouzených v přibramské věznici. Se zálibou zachycuje absurdní č. nezvyklé situace na svých častých cestách do zahraničí.

33

K SOUČASNÝM AUTORŮM, KTEŘÍ MĚLI LONI V PAŘÍŽI NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCH, PATŘIL CHRISTIAN TAGLIAVINI

Leica Gallery Prague

Po Paris Photu 2010, kdy v centru zájmu byla tvorba ze střední Evropy, tentokrát díla českých, maďarských, polských nebo slovenských fotografů příliš zastoupena nebyla a chybět v sálcích nakladatelství KANT a Torst (v různých pařížských knihkupectvích a muzeích ovšem bylo poznat, že jejich účast na veletrhu v roce 2010 přinesla plody ve formě dodávek českých fotografických publikací). Kromě Vintage Gallery z Budapešti a stánku dealera Csaby Marocze, tradičně nabízejících dobové originály klasiků maďarské fotografie, a varšavské galerie Asymetra, která se s nevelkým úspěchem snaží prodat fotografie Zofie Rydet, Zbigniewa Dłubaka a Jerzyho Lewczyńskiho z podnášlých a šedesátých let, byla v Paříži zastoupena i Leica Gallery Prague. Němčtí však tak jednoznačný úspěch jako minule, možná i proto, že tentokrát nepřivezla mnoho snadno prodejných atraktivních děl, ale vsadila na „jemnější" stranu nových fotografií Ivana Pinkavy, Václava Jirásika a Tona Stana a na dokumentární snímky Jiřího Hankeho, Jaroslava Kučery, Miloně Novotného či Jana Lukase, z nichž ovšem některé byly později zvětšeniny. Ceny unikátních fotografií Tona Stana z cyklu Bílý stín, převyšující 20 tisíc eur, se mohly zdát ve velezhřmím kontextu podstatně nižších cen zvací řady mnohem známějších autorů jako velmi vysoké, ale Tona Stana začala zastupovat špičková newyorská galerie Pace/MacGill, která tyto práce nenabízí levněji. Také Tereza Vlčková už je reprezentována v USA, takže její tvorbu v Paříži nabízela jak newyorská galerie Danziger, tak galerie nakladatelství Aperture. Cbit galerie Vlčkovou objevily na putovní výstavě mladých autorů reGeneration 2, do níž byla vybrána se svými spolužáky z Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity Bárou a Radimem Žďárkovými a Arwou Orlowskou.

Klasika na prodej

Londýnský dealer Eric Franck ve svém stánku už tradičně vystavoval fotografie Josefa Koudelky a Jindřicha Štreita. Klasici české fotografie Drtikol, Funke, Tříka a dalších byli tentokrát zastoupeni zcela minimálně, jediné dílo Josefa Sudka byla k mání ve více amerických a západoevropských galeriích. Velkým zklamáním byly výsledky prodeje Sudkových fotografií v aukci Sothebyʼs, která proběhla během veletrhu. Sudkovy pigmenty se tam ve srovnání s aukcí z roku 2010 prodaly za zlomky tehdejších cen, například pigmentový tisk jeho zátiší se silenicí z prvních poloviny padesátých let se prodal za „pouhých" 47 000 eur. Téměř fic, zda přičinou je příliš mnoho špatných děl na trhu, stále více fotografů umělé „vytroubování" jeho cen na aukcí v roce 2010. S propadem cen Sudkových fotografií kontrastovalo 453 000 eur zaplacených v konkurenční aukci Christieʼs za fotografii Henriho Cartiera-Bressona Za nádražím Saint-Lazzare z roku 1932, zvětšenou o čtrnáct let později, nebo 4 338 500 dolarů, které dva dny před zahájením Paris Phota vydělaly na aukci v New Yorku z fotografie Rýn II z roku 1999 od Andrease Gurskeho za nejdražší, jaká se dosud prodala.

Většina z návštěvníků ovšem neměla na to, aby si kupovala fotografie za statisíce eur (popravdě řečeno: naprostá většina z nich přišla na veletrh si prohlížet, ne kupovat). To mnozí z vystavovatelů, kteří museli za stánky zaplatit o dost více než v předchozích letech, považovali za hendikep Paris Phota.

Někteří se však tomu přizpůsobili a nabízeli fotografie za ceny, které byly přijatelné i pro méně movité majitele. Například v pařížské galerii Camera Obscura bylo možno získat dobové originály detailů Le Corbusierových staveb od Lucienna Hervého za 700 euro (přitom podobné nedávno vystavovalo Pompidoucvo centrum), lyrické krajiny Michaela Kenny za dvojnásobek a zábery Parize od Marca Riboauda za 1 800 euro, chicagská galerie Stephena Daitera nabízela barevné fotografie světoznámého Alexe Webba z edice dvacetí kusů po $ 500 euro. Stále větší módou se stávají pocepsané archivní inkoustové tisky děl známých autorů, vydávané v nákladu 50–100 kusů. Ty je možno mnohdy pořídit i pod tisíc euro.

Neoznačená známá díla

Na druhém konci cenového pólu stál třeba Man Ray(ův pěc z dvacátých let, nabízený Howard Greenberg Gallery z New Yorku za 875 000 dolarů. Čtyři autorské zvětšeniny portrétů Dizu Arbusové, které byly k mání ve Fraenkelově

Olivier Metzger
Okrasná zahrada, 2007, Galerie Bernaud Gimond, Paříž

Christian Tagliavini
Portrét mladé ženy, 2010, Galerie Esther Woerdehoff, Paříž

92 • FOTO • DUBEN 2012

95

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 2/ 2012, autor fotografie: Robert Vano

Časopis FOTO č. 2

Téma zvolené pro toto číslo časopisu „Fotografujeme přírodu“ komentuje a uvádí Petr Vilgus v článku Obnovitelný zdroj inspirace. Píše, že každý pohled z okna, mžik při procházce krajinou je podnětem pro vnímavého fotografa, aby se zadíval do hledáčku a vybral výsek, který pak povýší na umělecké dílo. Příroda nám neustále a nezištně předkládá nevyčíslitelné množství motivů. Je to také nejsnazší způsob fotografování dostupný pro každého. Editorial slibuje, že udrží nastavenou úroveň, protože první číslo časopisu mělo velmi příznivé ohlasy.
Rubrika FOTOprofil představuje Jana Němce, který pracuje jako obchodní zástupce a žije v Ústí nad Orlicí. Fotografuje převážně krajinné záběry, ale nejsou to tradiční „krajinky“. Vybírá velmi neotřelé kompozice, které hledá většinou na okraji průmyslových zón. Tato krajina je ovlivněná destrukcí nebo činností člověka. Pokouší se do fotografie dostat sílu a intenzitu, kterou v krajině nachází. Snímky vynikají precizní a obrazovou stavbou.
Ladislav Kamarád – fotograf a horolezec fotografoval ve výšce 8 000 m nad mořem bez použití kyslíkového přístroje s profesionálními středoformáty Hasselblad. Věnuje se také astrofotografii.
Michal Balada se ve své tvorbě zaměřuje na krajinné záběry z celé Evropy. V tomto čísle jsou publikovány především černobílé obrazy z cest po Skotsku a Islandu. Článek je doplněn tipy pro čtenáře, jak plánovat cestu na Island za technicky precizním snímkem. Fotograf krajinář musí být podle něho i poměrně znalý meteorolog.
Martina Lindqvist je finská fotografka, která žije v Londýně. Ve své tvorbě využívá metafory krajiny a otevřeného prostoru v souvislosti s průzkumem lidského vnímání různých míst. Zajímá ji „jak zažíváme prostor“. Její snímky působí trochu jako malby. V článku je představen její cyklus A Thousand Little Suns, 2010.
Technická rubrika pod vedením redaktora Martina Kozáka píše o prvních dojmech z přístroje Olympus OM-D EM-5, srovnává odvěké soupeře - tentokrát Nikon D 800 a Canon EOS 5D Mark III. Článek Vaše první zrcadlovka z pera Jana Homoly poskytne užitečné informace, je jakýmsi průvodcem nákupem a poradí čtenáři, jak vybrat kvalitní digitální zrcadlovku.
FOTOrozhovor je věnován silnému životnímu příběhu Roberta Vana, který tvrdí: „Pamatujte si, že lidé si od Vás kupují vždycky story, co za tou fotkou stojí, takže potřebujete mít příběh“.

FOTO Č. 2
1. ročník, číslo 2/2012
květen 2012
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 10. května 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Lee Tonks
VAŠE GALERIE	Vyhlášení soutěže
	Fotografie čtenářů
PROFIL	Jan Němec
TÉMA	Fotografujeme přírodu
	Ladislav Kamarád
	Michal Balada
	Martina Lindqvist
TECHNIKA	Fokus
	Preview: Olympus OM-D
	Canon EOS 5D Mark III
	Fotobrašna Manfrotto Lino Messenger
	Vyrábíme zrcadlovku
KLASIKA	Olympus OM-2N
ROZHOVOR	Robert Vano
FOTOŠKOLA	Rady odborníků
	Jak fotografovat sport – druhý díl
	Nový Photoshop CS6
	Jak fotografovat v ZOO
	Kniha: Nasvítit, fotografovat, retušovat
KULTURA	Ikona: Tři nýtovači Lewise W. Hineho
	Výstava: Civilizované iluze
	Rozloučení: Dagmar Hochová
	Manželé Becherovi

Budoucnost je analogová

Olympus OM-2N klasika

Ilford Pan 400 je svým projevem i praktickým využitím mým nejoblíbenějším materiálem a spousta z vás ho má ráda určitě také. Díky své citlivosti se hodí pro fotografování za zhoršených světelných podmínek při velmi dobrém kontrastu a ostrosti v kombinaci s výbornou expoziční pružností. Ideální film pro všechny reportéry.

Ilford PAN 400

Komu by se zdálo, že dnešní doba je jen o pixelech, senzorech, autofokusech a jiných, nechť s radostí přijme naši novou rubriku Klasika. V ní postupně přivítáme to nejlepší ze světa kinofilmových i svitkových přístrojů. Začínáme legendou Olympus řady OM. Pohodlně se usaďte – tady se nesnímá sériově ani do RAWu. Tady se nikam nespěchá.

text a foto **Tomáš Hlíva**

V časopise FOTO tradiční způsob obrazového záznamu jen tak nezmrtí, to vám můžu přísně svědomí naklonosti ke klasickým fotoaparátům slíbit rovnou. Proč vybírám jako prvního zástupce značku Olympus systému OM, nemusím zdlouhavě vysvětlovat. Slepnoucí značka aktualizuje a s velkou slávou resuscitovala klasický design tohoto přístroje ve svém novém tanáčku s přídomkou „D". OD novince a prvních dojmech gelí na straně 36). Proč s tady u této příležitosti nepřipomenout také starou dobrou dobu analogovou.

AČ jsem dorna spíše na vaničí – typicky s kompaktem a nějakým 35mm dhnikem – za velký jsem vzal půjčené SLR Olympus OM-2N s portrétním objektivem s osmdesáti pěti minimetry a bezvadnou světelností F2. Tentokrát jsem nebudu v archivech, ale se založením filmem Ilford Pan 400 (zdá se snad nikomu ISO 400 málo?) jsem „vyrazila" vyrazil na návštěvu. Do nedělního odpoledne v příjemné atmosféře mých blízkých pražského západu svého a větším, nebo ne, i když se oběd protáhl do pozdních večerních hodin, s objektivem Zuiko MC Auto-T jsem si na ISO 12 800 Canonu EOS 5D Mark III ani nevzpomněl.

Velkým okem

Také jste přešli přímo z těch lepších hlodačků na horší? Je to tak, dělame to bohužel všichni. Drtivá většina mých moderních D-SLR zákazníků nedosahuje takových kvalit, jako je tomu u mechanických zrcadlovek. Však ten pohled všichni známe. Křišťálově čisté okno do světa prostřednictvím velké a světlé matnice, jaká se jen tak nevidí. V kombinaci s pečlivou rukou (ještě lepší kdy), mechanickým posunem filmu, manuálním zaostřováním a v neposlední řadě šikovně zvlečí tichou závěrkou stává se fotografování čirou radostí.

Jeden režim, druhý režim

Zatímco dnešní fotoaparáty nabízí značné množství méně či vůbec používaných funkcí, v sedmdesátých letech si profesionálové (pro, v té době představovaný systém OM nagrostou špičkují vystačili s nanrozsáhlým minimem. Tím bylo již zmiňované manuální ostření, expozimetr pracující v režimu priority clony a konečně expozice v podobě obdélníkového velila. Jistě pořídí chcete svoji stávající digitální zrcadlovku vyměnit za „lepší"?

Typ OM-2N tak nabízí oprvdu jen to nejnutnější. Tím je vedle spouště, samozpouště a tlačítka pro převíjení filmu přepínač manuálního a automatického režimu expozice (priorita clony). Přípustí se pak projevil i změnou grafického znázornění v hledáčku, zatímco v režimu A ukazuje ručička na konkrétní hodnoty naměřené v čase, v manuálu se přiklání v závislosti na nastavení k plusovému a mínusovému znaménku.

Zcela se vám to málo? Pokud berete fotografování jako odpočinek, nic dalšího ke své tvorbě nepotřebujete.

OBSKURNÍ BALERÍNA

Na 26. březen 1970, kdy mě poprvé vypustili do tohoto světa, si vzpomínám, jako by to bylo včera. Živě vidím ta ostrá světla, křičícího doktora, co do mě píchá, a nikdy nezapomenu na výraz mojí matky. Hledí na mě s vidí moji růžové oušlosti, jak ječím a říkám: „Můj bože, on je albínos". Z toho leku se vzpamatovala až po pár týdnech a pak se pro mě vrátila do porodnice.

Moji jedinečnými a jednovaječnými narozeninami se můj život skládal z cestování mezi dvěma světy, tak jak to běžně chodí, když jste mediálový deliverit. Nemělo jsem tenkrát moc času přemýšlet o tom, že bych někdy toto až do dneška, kdy jsem na sítnici neset prostředku. Ideálu jsem samozřejmě okamžitě začal považovat za vlastní, a od té doby jsem už portrét jenom fotil. Napřemýšlel jsem proč a jak, byla to prostě moje potřeba.

To jsem v čem jsem jako dítě vyrůstal, byl box. První kroky jsem rozdával už někdy ve čtyřech a půlce, utekl jsem do Ameriky ke dvěma sestrám, co mi nabízí, že jim mě odtud bere v profesionálním rinku. Par let pak tahlo trénování pod hlavičkou jednoho z nejrespektovanějších boxerských uskupení, až mě jakožto toho světa unavila natolik, že sem toho nechal.

Myslím jsem nikdy nepřestal fotit. Pak jsem fotákem svůj vlastní příběh tak, jako spousta zaznamenával jsem svůj slovy na papír. Myslím si, že mám se svých fotkách co říct. Můžete je milovat nebo nenávidět, ale v co doufám, je to že o nich budete diskutovat. Pokud ano, pak má moje práce smysl.

www.leetonksphotography.com

Fotografie Lee Tonks je série Baletní Obscura získala ocenění „Absolute Mention" v mezinárodní soutěži Photo Annual Awards 2011

připravil Jan Homola

Winter, Prahu 1997

POSLEDNÍ NEŘEST ROBERTA VANA

Robert Vano se kdysi toužil stát fotografem a nakonec se mu to povedlo jako málokomu z Čechů, ačkoliv je pro některé Maďar, a pro jiné Slovák nebo Američan. Jeho životní příběh je natolik silný, že jsme rozhovor s ním nakonec textově koncipovali jako monolog. Hrubě intimní monolog.

text **Jan Homola** • *foto* **Robert Vano**

Je dobré vědět, že až budete fotit cokoliv, stejně vás pomluví. Dělej tomu, o můžete odlat, co chcete.

Čeští jsou fotografický národ, ale jsme hlavně „reportážní" krajina. Možná je to kvůli pomálům před revolucí, protože reportáž je hodně muziky za málo peněz. Nemusíte jen ni vynaložit velké úsilí, prostě vyjdete na ulici, vyfotíte dva bezdomovce a máte to.

PAMATUJTE SI, ŽE LIDI SI OD VÁS VŽDYCKY KUPUJÍ STORY, CO ZA TOU FOTKOU JE, TAKŽE POTŘEBUJETE MÍT PŘÍBĚH

Na módní fotografy se tu lidi dívají přes prsty. Jenže když chce fotograf dosáhnout úspěchu, potřebuje být publicován. A jde jinde publikovat, když ne v časopisech pro ženské, protože jich holky kupují třikrát víc, než chlapi. Proto všechny začínají v módních časopisech. Funguje to tak, že když jich esloutíe sto, tři z nich vám řeknou ano. A ano je v Americe to nejmocnější slovo v celém slovníku.

Fotograf je ten, kdo vymyslí koncept, založí film, nafotí, vyvolá, zařámuje a prodá. To je fotograf. Pokud tam cokoliv z toho procesu chybí, tak je to špatně. U nás je fotograf ten, kdo na to má diplom. Ale mně se nikdy nepotali, jakou mám školu. Já žádnou nemám. Ptali se, jestli umím francouzsky, německy, anglicky... protože jeveem tak to na ničem domluvíte.

Toky se spousta lidí chytá za hlavu, jak je možné, že jsem úspěšný s rozmazanými fotkami. Tady byl o několiky platilo, že hlavním mít to ostré. Jenže podívejte se na reportážní fotky z padesátých, šedesátých let. Na nich vidíte, že se něco opravdu děje. My máme deníky a novináři všechno ostré, ale zamrzlé v divných pozicích. Chybí tomu duše.

Pokud žijete v Čechách, můžete vystavit i herno. Zapněte si v Mineru tři sta tisíc za měsíc, jenže pak vám tam nikdo nepřijde, akorát tam sedí ty bůby, aby vám neukradli oprsa. Ale dostat se do galerií a opravdu fotky prodávat, to je něco jiného. Ať tomu si mezitě najít takoušky.

Pro komerční úspěch svých fotek potřebujete jeden kmap. Tak jako má Saudek kluky s dítětem, kterou uvidíte všude, od Tokia po Ameriku. Pokud jde o mou tvorbu, já chci být jako kečup. Najdete ho všude a ve všem jsem to co jde. Já si vždycky jednou za dva roky koupím z Ameriky knížku: „Protos that sell" a ví hledám nápady k focení komerčních zakázek.

Pamatujte si, že lidi si od vás vždycky kupují story, co za tou fotkou je, takže potřebujete mít příběh. Než fotografují mě, prosím už ten příběh mám a taky si možná říkají, že už jsem starej a moc toho nenatočím. Focení pro klienta vám pomůže získat peníze na to, abyste si pak mohli fotit to, co sami chcete. A to už pak klidně můžete mít rozmazčí.

Většina fotek v časopisech je založených na denním světle, to ostatní jsou trendy. Trendy většinou tvoří lidi činící zrc, než se vystřízlí. Pak je to móda, jako že si teď doma všichni →

Ukázky z časopisu FOTO
1. ročník 2/ 2012

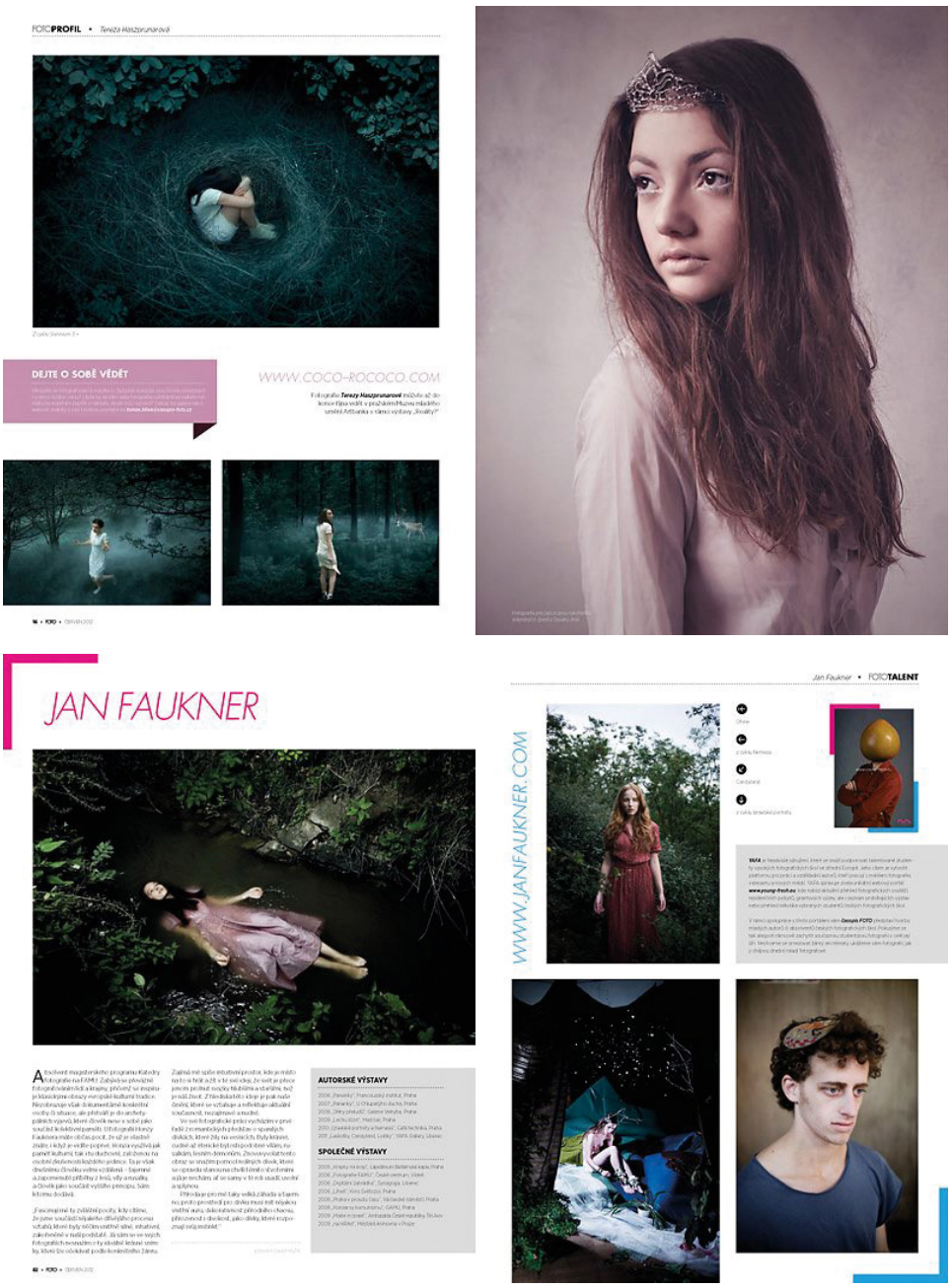

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 3/ 2012, autor fotografie: Lukáš Dvořák

Časopis FOTO č. 3

V editorialu si šéfredaktor pochvaluje, že časopis „jen kvete“. Toto číslo je naladěno tématicky na cestování, dovolené a jiné výpravy do světa. Téma je rozšířeno také o cestování v čase a do vesmíru.
Hned na začátku časopisu je vyhlášení soutěže Nejlepší fotografie vašeho života s celou galerií čtenářských snímků a rozhovor s vítězem soutěže panem Jozefem Mičianem, který zaujal svou sérií inscenovaných fotografií Mrs. Illusionist.
Profil představuje Terezu Haszprunarovou, která absolvovala ateliér Reklamní a aplikované fotografie v Ústí nad Labem a nyní působí v Londýně, kde se věnuje své profesi – reklamní fotografii.
Pro hlavní téma tohoto čísla časopisu „Na cestách“ si redakce vybrala několik zajímavých fotografických osobností. Článek „Na východ od evropského ráje“ přibližuje tvorbu Martina Wagnera, který vyrůstal v pražské rodině reklamních písmomalířů. Do států bývalého Sovětského Svazu se poprvé podíval v roce 1994 a od té doby pravidelně navštěvoval Rusko a Ukrajinu, zejména v neturistických destinacích. Opakovaně uspěl v prestižní soutěži Czech Press Photo a pracuje ve firmě, která se zabývá profesionálním tiskem výstavních fotografií. V časopise si můžete prohlédnout jeho fotografie právě z Ruska. Ale autor není obdivovatelem Ruska, dívá se na něj velmi kriticky. Chtěl na svých cestách poznat a dokumentovat, jak je to v Rusku ve skutečnosti.
Další velký cestovatel a fotograf je brněnský rodák Jiří Kolbaba, který každý rok vyjíždí na expedice do celého světa. Své zážitky v textové i fotografické formě neúnavně zpracovává, vydává knihy, prezentuje své velkoplošné fotografie na výstavách nebo na diashow. Časopis FOTO čtenáři předkládá fotografie z jeho cesty na Antarktidu a do Patagonie. Jsou z obyčejného digitálního kompaktu, protože se často jako fotograf dostává do situace, kdy profesionální fotografickou techniku vůbec nemůže ukázat.
Mona Moe Machava se narodila v Norsku, nyní žije v Mozambiku, kromě jiného studovala také v Praze na VŠUP. Se svým fotoaparátem „sbírá kousky světa“. Kromě rozhovoru s autorkou mohou čtenáři obdivovat několik fotografií z cyklu Evropa, Afrika, Můj Africký sen a Nevyřčené příběhy z krásné země.
„Hasselblad dobyl vesmír“ je článek o fotografování ve vesmíru. Minolta-Ansco Autoset byl vůbec prvním ručním fotoaparátem ve vesmíru a byl při letu v roce 1962 jediným zařízením, které nebylo postaveno speciálně pro kosmické účely. Hasselblad 500C si postupně vybudoval pozici robustního a spolehlivého přístroje.
Dalších téměř 20 stran časopisu patří technickým informacím. Čtenáři je představen multifunkční přístroj Nikon D800, který je tak trochu hybrid. Velké rozlišení a pomalé sekvenční snímání je jako stvořené pro fotografování ve studiu, na druhou stanu nejnovější autofokus si poradí i s akčními záběry. Nechybí ani srovnání parametrů s přístrojem Canon EOS 5D Mark III.
Tablety zažívají obrovský rozmach a i když jsou primárně určeny k tzv. konzumaci obsahu, poradí si také se zpracováním fotografií. Odborník Martin Kozák pro čtenáře testuje aplikace Apple iPad a Google Android.
Další článek komentuje přístroj Olympus OM D-E M5, který je příspěvkem do kategorie přístrojů odkazujících na dřívější slavnou minulost.
Rubrika Fokus poskytuje přehled a krátký komentář fotografických novinek.
“Antoníne, tohle je umění” je rozhovor s panem Antonínem Kratochvílem a jeho syny, kteří představují celou tvůrčí rodinu. Antonín Kratochvíl se po mnoha útrapách jako emigrant postupně vypracoval na vlivného amerického reportéra zaměřeného na válečnou fotografii.
V rozhovoru má čtenář příležitost poznat život a dílo hned čtyř fotografických generací.
Rubrika FOTOškola se věnuje fotografování aktů, které představuje lákavou, ale velmi nesnadnou disciplínu. Čtenář může sledovat diskuzi tří fotografických profesionálů, kteří dokáží fotografický akt zhodnotit umělecky i komerčně. Rusla Lobanov, Martin Iman a Karel Vojkovský diskutují o nahotě, o tom jak začít s akty, jak se vyhnout kýči, ale také o vztahu fotografa k modelce, správné atmosféře, vhodném světle apod. Lucie Kout v článku Dobrý sluha i pán učí a vysvětluje fotografování do RAWu.
Článek „Nová realita“ se zabývá skutečností, že počítačově vygenerované modely automobilů již dnes mohou působit natolik věrohodně, že ani oko zkušeného fotografa nepozná, zda se jedná o reálnou fotografii, nebo objekt, který vznikl sestavením vektorů v počítačovém programu.
Využívání 3D ve fotografii není hrozbou, ale výzvou pro fotografa

a může posloužit jako nový nástroj pro jeho kreativní práci.
Rubrika FOTOakce upozorňuje na 32. ročník Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie ve Svitavách. Výzvou amatérským tvůrcům pro příští ročník je: Pusťte více přirozeného života do české fotografie!
Jako FOTOtalent je představen Jan Faukner, který je absolventem magisterského programu katedry fotografie na FAMU, a zabývá se převážně fotografováním lidí a krajiny. Fascinují ho ty zvláštní stavy, kdy cítíme, že jsme součástí nějakého dřívějšího procesu vztahů, které byly zakořeněné v naší podstatě.
V rubrice FOTOkultura se začteme do upoutávky Vladimíra Birguse, který zasvěceně komentuje fotografickou výstavu „Zrození umělecké fotografie – od piktorialismu k moderní fotografii", která probíhá v budapešťském Muzeu krásných umění. Výstava nepřináší zásadně nový a objevný kurátorský pohled, ale výběr dvou stovek exponátů z předních světových sbírek představuje v mnohdy překvapivých a invenčně pojatých komparacích. Již ověřená díla jsou doprovázena ukázkami dobové fotografické techniky. Možnost vidět tolik skvělých fotografií na jednom místě za výlet do Budapešti určitě stojí.
Také další článek je z pera Vladimíra Birguse a hodnotí Mezinárodní festival fotografie, který v polské Lodži proběhl již pojedenácté. V hlavní expozici „Obraz změn" sestavené Američanem Billem Kouwenhovenem a Maďarem Lászlem Gergyelym vynikal soubor Unofficial Slovenky Lucie Nimcové. Největší výstava celého festivalu představila sbírku Joanny a Krzysztofa Madelských na téma ženského aktu a portrétu. K vrcholům festivalu patřila komorní expozice Leakage od mladé lodžské fotografky Anny Orlowské. Na ní bylo nejlépe vidět, jak radikální změnou prošla polská fotografie v posledních letech.
Recenze výstavy Jan Reich – fotografie: Životní příběh fotografa, narozeného roku 1942 v Praze, hodnotí autorovo vyzrálé dílo, které se přes rozmanitost motivů vyznačuje jednoznačným autorským rukopisem. Jan Reich během svého 67letého života navázal na nejlepší tradice české fotografie a rozvinul je. Jeho fotografie české krajiny obsahují jednoznačný autorský vklad, který kopii reality povyšuje na umělecké dílo.

Ukázky z časopisu FOTO
1. ročník 3/ 2012

FOTO Č. 3
1. ročník, číslo 3/2012
červen 2012
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 13. června 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

VAŠE GALERIE	Vyhlášení soutěže
	Galerie čtenářů
PROFIL	Tereza Haszprunarová
TÉMA	Na cestách
	Martin Wágner
	Jiří Kolbaba
	Mona Moe Machava
	S Hasselbladem na Měsíci
	Retro: Sovětský svaz v roce 1984
TECHNIKA	Test: Nikon D800
	Video příslušenství Aputure
	Duel tabletů
	Olympus OM-D EM-5
	Objektiv Panasonic Micro 4/3 standardu
	Fokus: přehled fotografických novinek
KLASIKA	Widelux F6B
ROZHOVOR	Antonín Kratochvíl a jeho synové
FOTOŠKOLA	Vysoká škola aktu
	Úpravy fotografií v Camera RAW
	Profi: 3D ve fotografii
KULTURA	Národní soutěž ve Svitavách
	Fototalent: Jakub Faukner
	Zrození umělecké fotografie
	Ikona: Dennis Hopper
	Fotografický festival v Lodži
	Recenze výstavy: Jan Reich
	Přehled výstav

klasika

Oko na široko

Když v roce 1959 začali v Tokiu s výrobou prvního panoramatického fotoaparátu Widelux, nebyl koncept otočné hlavy ničím novým. Fotoaparáty na podobném principu spatřily světlo světla už o šedesát let dříve. Ale na rozdíl od předchůdců, kteří zapadli hluboko do kategorie sběratelských kuriozit, Widelux si na poli širokých záběrů rychle vydobil pevné postavení.

text a foto **Martin Pulkrab**

Tchán říká, kdo to napadlo prvního. Nevěřil fotoaparátům, ale rovnou pro objektivem tak, aby týdnu Střešnou pobočné otevřoval závěrky jako filmka a vytvořil panoramatický snímek s minimálním zkreslením. Přímá hlavní, fidelity se v duchu nejvíce pracovník patentové ho úřadu. A hle, ono to funguje.

Co víc, Widelux je fotoaparát, který veškerou svoji komplexitu balí do kabátu čisté mechanického. Žádné drátky, žádné čipy, ani nějaká nelo-kvalifikovaná baterka. S tímto fotoaparátem musíte mít u sebe buď stále funkční expozimetr nebo umět pravidlo šestnáctky (užitečná metoda na odhadování správné expozice) jak když bičem mrská. Jedním pevným měřidlem je malá zelená vodováha, která po otočení vodorovně vyrovnání spíše jako pěkná hříčka na motivem tělo než jako podpůrný prostředek kompozice snímku. Klíčový fenomén je přesným jedna z posledních věcí, které by na fotografii měly vadit.

Pruhovaný film

Co však vadí mnohem víc, je dlouhá za mnou pruhovaná perspektivou myšlenky celého fotoaparátu – takzvaný „banding". Ačkoli se ovšem podobných všechny fotoaparáty podobné konstrukce, přičemž pro fotografie pásmový vertikálními pruhy. Přesný foto ponechy mohou být různé, ve většině případů ale za vším stojí nerovnoměrný chod clonové hlavy. V reálné

Widelux F6B

Dílčí ukázky z cockpitu armádního letounu

JAK SE JIŘÍ KOLBABA ZAPSAL DO DĚJIN ARGENTINSKÝCH VZDUŠNÝCH SIL

Bylo pěkné počasí. Okamžitě po vzletu jsem se pustil do překlenutého fotografování všeho, co jsem z okénka zahlédl. Napočítal jsem sotva pět, šest kopců, které by v hlavě pěkného, nad kterými by nevadilo, kdyby tam v hlavě pěkného, nad kterými by nevadilo, kdyby tam v hlavě pěkného, nad kterými by nevadilo, kdyby tam

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 4/ 2012, autor fotografie: Lukáš Dvořák

Časopis FOTO č. 4

Celé toto číslo je zaměřeno na téma Glamour ve fotografii. Do tématu nás uvede již obálka časopisu s fotografií Lukáše Dvořáka, autora mnoha snímků publikovaných v rámci tématu glamour. Mimo obálky je tomuto módnímu fotografovi věnována i celá rubrika FOTOtéma, kde s ním vede šéfredaktor rozhovor. Dále přispěl Lukáš Dvořák článkem, ve kterém najdeme návod ke správnému svícení při fotografování fashion portrétů v ateliéru.
Na úvod k tomuto přitažlivému fotografickému žánru polemizuje Petr Vilgus nad hranicí mezi portrétem, módou, aktem, erotikou, kýčem a glamour fotografií.
V editorialu nás šéfredaktor nabádá ke změně našich návyků ve fotografování, poukazuje na okamžité sdílení fotografií s celým světem takřka během vteřiny. Jelikož se nacházíme v zářijovém čísle roku 2012, je na místě vzpomínka Antonína Tina Kratochvíla na New York před jedenácti lety, přesněji řečeno na osudný den 11. září 2001. Svůj mrazivý článek ve FOTOstory, kde popisuje jednotlivé minuty nárazu vlastníma očima svědka útoku na World Trade Centrum, doplnil svými černobílými fotografiemi. Společně tak s obrazovou přílohou nám zprostředkuje celkový vjem svědka této nezapomenutelné katastrofy.
Jako v předchozích číslech ani zde nechybí několik stran fotografií zaslaných čtenáři, které jsou obohaceny výsledky fotografické soutěže 13. ročníku festivalu Moravská Třebová
a ke konci časopisu čtenář natrefí ještě na jednu fotografickou soutěž s Wikipedií – „Wiki miluje památky“. Soutěž je zaměřená nejen na vizuální stránku fotografie, ale taktéž i na obsahovou a hodnotí věcnou informaci o památce.
V Profilu šéfredaktor Tomáš Hliva zpovídá Jiřího Pařízka, coby vystudovaného grafika a fotografa. Společně s ním poukazuje na analogovou fotografii, díky které je fotograf limitován a je donucen více přemýšlet nad obsahem a kompozicí fotografie.
Další část časopisu je věnována technice a FOTOtestům Martina Kozáka. Profesionální fotograf testuje zrcadlovku SONY SLT - α37, a dále na test navazuje průvodcem nákupem objektivů a nakonec vše zakončuje částí Fokus, kde se zaměřuje na novinky ze světa fotografické techniky.
Zajímavý je článek týkající se také techniky, ne však zrcadlovky, ale mobilního telefonu. Šéfredaktor se ve svém článku „Díky, Steve!“ snaží poukázat na kvalitu fotoaparátu mobilního telefonu Kalifornské značky Steva Jobse, Apple - iPhone 4S a jako důkaz svůj text doplňuje fotografiemi pořízenými telefonem. Pro náročnější uživatele článek doporučuje příslušenství, které je možné dokoupit k telefonu a zdokonalit tak kvalitu fotografie.
V rubrice Klasika o svém středoformátovém fotoaparátu Mamiya 7 II hovoří Milan Bureš. Přivezl ze svých opakovaných cest do krymského města Sevastopol řadu kvalitních snímků. Popisuje úskalí a výhody svého fotoaparátu.
Autorem hlavního rozhovoru celého časopisu je Jan Cága, který pokládá své otázky známému slovenskému dokumentárnímu fotografovi Martinu Kollarovi. Otázky mapují nejen fotografovu tvorbu, ale i evropský prostor, kulturní identitu a film.
Část FOTOškola je rozdělena na dva oddíly. V jedné Lucie Kout detailně popisuje úskalí padajícího horizontu ve fotografii a ve druhé obeznámí čtenáře se třemi základními stavebními kameny pro fotografa – clona, expoziční čas a citlivost. Na FOTOškolu hned navazují tradiční Rady odborníků tvořené Marianem Benešem a Petrem Vilgusem.
Pro přehlednost časopis věnuje několik stran výstavám, knihám a recenzím. Knihu „V plném spektru“ s podtitulem Fotografie 1841 - 2005 představuje Josef Moucha a strany obohacuje fotografií Jaromíra Funka a Karla Ludwiga. Petr Vilgus pak doplňuje Mouchu o další novinky z oblasti fotografických knih, jakými jsou Autoportréty Dity Pepe, Rusíni Tomáše Leňa a Praha pod vodou Jozefa Ondzika. Z hlediska výstav má slovo Vladimír Birgus, který popisuje všem, kteří se nestihli zajet podívat na 43. ročník FOTOfestivalu v Arles to nejlepší, co se zde dalo vidět. Nás, kteří jsme tou dobou ve Francii nebyli, může jen těšit, že jako nejsilnější zážitek popisuje výstavu z cyklu Cikáni českého autora Josefa Koudelky v kostele Svaté Anny. Druhou výstavu, ke které má slovo Vladimír Birgus, představuje retrospektivu jedné z nejvýznamnějších fotografek 20. století se smutným osudem, Diany Arbusové v Berlíně.
Posledními dvěma rubrikami, které zakončují časopis, je FOTOikona a Talent. V rubrice FOTOikona nám Petr Vilgus představuje světoznámého fotografa Františka Drtikola, o kterém vyšla kniha – František Drtikol: Photographs/ Fotografie hned ve dvou verzích; česko - anglické a anglicko - německé. Ve FOTOtalentu David Mužík představuje méně známou fotografku, leč kvalitní dokumentaristku Dagmar Vyhnálkovou.

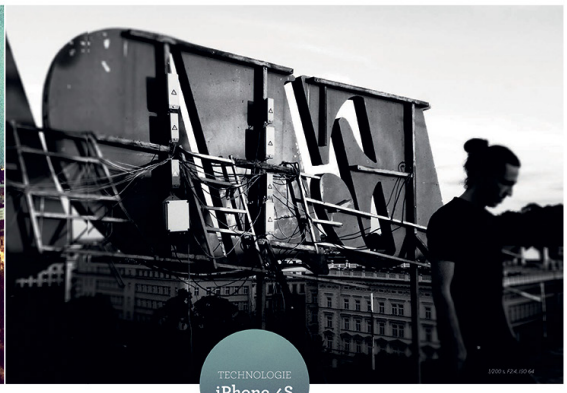
FOTO Č. 4
1. ročník, číslo 4/2012
září 2012
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 24. srpna 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Antonín Tino Kratochvil
VAŠE GALERIE	Galerie čtenářů
	Festival Moravská Třebová
PROFIL	Jan Pařízek
TÉMA	Glamour ve fotografii
	Lukáš Dvořák
	Mistrovství práce se světlem
	Stanislav Petera: recenze DVD
TECHNIKA	Sony SLT- α 37
	Manfrotto Magic Arm 224
	Vybíráme objektiv
	Fokus: přehled fotografických novinek
	Technologie: iPhone 4S
	Příslušenství pro fotoaparát iPhonu 4/4S
KLASIKA	Středoformátová Mamiya 7 II
ROZHOVOR	Martin Kollar
FOTOŠKOLA	Deset fotografických pravidel
	Slovník pojmů: clona, citlivost, čas
	Rady odborníků
KULTURA	Přehled knih
	Fotofestival Arles
	Ikona: František Drtikol
	Talent: Dagmar Vyhnálková
	Diane Arbusová v Berlíně

TECHNOLOGIE
iPhone 4S

DÍKY, STEVE!

Zatímco ještě nedávno jsem běžně napočítal kolem desíti popíračů kvality fotografického záznamu pořízeného pomocí mobilních přístrojů denně, dnes se už o využití takové technologie i pro seriózní účely nikdo pochybovat neodváží. Jako důkaz tu zaznívá jedna velmi jednoduchá slovní hříčka – iPhone.

text a foto **Tomáš Mlčoch**

Na snímcích hemžících se fotografů z nedávno skončených olympijských her v Londýně jste mohli mezi lesem tubusů zahlédnout i jeden malý, ale o to nápadnější ókaz. Dan Chung coby fotograf deníku The Guardian totiž neodjel na sportoviště s objektivy zvůli zabalenými v obřích spacích pytlích (které ve nezáviděníhodné kvalitě ani jako pelušení zavazadla), ale před cestou si strčil do kapsy mobil. Dobrá, do technicky si zřídil ještě jeden dálekohled Canon a nějaké příslušenství – širokoúhlou předsádku a adaptér, světe div se, české výroby. (Hezčí je firmy Mecpila vám s dalšími parádními kousky představujeme o dvě stránky dál).

Návrat do budoucnosti

Ale hezky od začátku. Složili a bystřil čtenáři časopisu FOTO to ví už dávno – základní modely digitálních kompaktů jednou provždy vytlačily fotoaparáty implementované do mobilních telefonů. Nezastupitelný podíl na tom mají kalifornské horké mozky společnosti Apple, která počínaje modelem iPhone 4 (o kterém jsem podrobně psal zhruba před dvěma lety v jiném fotografickém magazínu) absolutně změnila (snad)vědní „návyky" uživatelů fotografických záznamníků.

O tom, jak moc napřed byli a jsou tito sympatičtí chlapci, svědčí i třeba takový detail, jako je dva roky stará funkce spočívající ve změně zaostřovacího bodu pomocí téměř libovolného dotyku cíleného na dotykový displej, který jim chlapci (tentokrát z Japonska) dávají aktuálně na odiv coby „cool" funkci dalšího a ještě lepšího modelu zbrusu nové bezmezitelivky.

To jsem však odbočil a vy čekáte na posazené dvě A4 technickými parametry. Kdeisk, tohle je „point and shoot" kumera. Tady nejde o rozevzu kresbu, dokonalý přenos kontrastu a zvídhodnou absenci v protisvětle. Tady se „mlíí" především fakt, že fotoaparát může stálo u sebe, že je rychlý a že skvmí poradit i v horších světelných podmínkách.

Dobrá, pár základních informací bych bu mél. Rozlišení 8 Mpx (starší iPhone 4 má o tři miliony bodů méně), ohnisko 35 mm, minimální clona s konstantní světelností F2,4. K tomu již zmiňovaný autofokus reagující na dotyk, tři režimy blesku a v nejodolnější řadě dokonalý displej Retina.

Možností přesnoje se však rozšíří představím s použitím „pouhmé" aplikace Camera+, ve které najdete dvě veledůležité funkce – jednak možnost sériového snímání, jednak možnost zamknout expozični hodnotu nastavenou pro konkrétní jasovou oblast a dík volit místo zaostření. Obojí, jak jinak, pomocí jednoduchého tažení prstu.

Foto Antonín Trio Klučovský

Cítíte to napětí?

Málokterý fotografický žánr je v současné době pro autory všech věkových skupin tak přitažlivý jako glamour. Krásná těla dekorativně pohozená na nařaseném saténu nebo na naleštěné podlaze jsou zjevně pro autory mnohem větším lákadlem než krajinný detail zachycený v rovinatém Polabí nebo nevoňavý dokument o každodenním životě bezdomovců. Otázka však je, do jaké míry zejména amatérští fotografové cítí vlastní potřebu vyzkoušet si právě tento typ fotografie a nejedná se z jejich strany spíš o snahu vyhovět aktuální módě. Pokud jde o upřímnou tvůrčí motivaci, pak volám třikrát sláva.

text **Petr Vilgus** • *foto* **Lukáš Dvořák**

Podívejte-li se do internetových galerií nebo do (nejen fotografických) periodik, nezanedbatelné množství stránek zde pokrývají efektní záběry krásných žen. V nejlepších polohách s pořádkem zajímchutným na čtenáře je najdeme také na obálkách časopisů, přičemž je v podstatě jedno, jestli se uvnitř pole o zahrádkaření, vrcholovém sportu, obecních financích nebo o dětech z lepší společnosti.

Glamour je živý žánr, který se mění nuku v ruce se společností, ve které vzniká. Kořeny má již v erotických pohlednicích, které si pozejmu kupovali vážení pánové snad už od momentu, kdy zapomek světla poprvé dopadnul na fotocitlivou vrstvu. Později byl s tímto termínem spojený zejména Hollywood a další filmová studia, kde vznikaly vzrušující snímky slavných herečkých hvězd. Třetím mílem,

GLAMOUR PATŘÍ MEZI FOTOGRAFICKÉ DISCIPLÍNY, JEJICHŽ HRANICE SE TĚŽKO HLEDAJÍ

které mého zásadní význampro popularizaci tohoto žánru, byly stránky časopisu Playboy. S rozšířením této tvůrčí metody souvisí celkové uvolňování pohledu většinové společnosti na nahotu ve fotografii. Co před pár desítkami let byla vnímáno jako nepřijatelné skoreoomo, kvůli kterému se podívaly policejní razie mezi „závadovými osobami", to se dnes na nás směje z pouličních trafik i zpravodajských webů. O zábery, které byly dříve určeny on pro oči zvědavá a umělecých fotografů, v současné době usluje významná část amatérů i profesionálů. Při zadání slova „glamour" do internetového vyhledávače dostaneme jen na českém internetu téměř tři miliony odkazů. Podnikatelé nabízející fotografické kurzy pořádají speciální soustředění věnovaná výhradně efektnímu zachycování lidského těla a na slevových portálech každou chvíli můžete nutnéfit na nabídku „glamour snímky vaší ženy či partnerky za pouhých ... Kč".

Šup do škatulky

Glamour patří mezi fotografické disciplíny, jejichž hranice se těžko hledají. Jak přesně určit rozhraní mezi portrétem, módou, aktem, erotikou, kýčem a glamourem? Právě u těchto žánrů více než kdykoliv jindy vyvstává otázka, proč vůbec umělecku tvorbu takto škatulkovat. Projevem této mánie totiž jsou situace, kdy tvorestoi i posléci často nedokážují o tom, jestli je fotografie dobrá, slvelá, působivá, technicky zvládnutá, ale jestli patří do dané kategorie. Říkám si – není vlastně neustálá snaha třídit uměleckou tvorbu projevem načtení pro

Ukázky z časopisu FOTO
1. ročník 4/ 2012

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 5/ 2012, autor fotografie: Simona Smrčková

Časopis FOTO č. 5

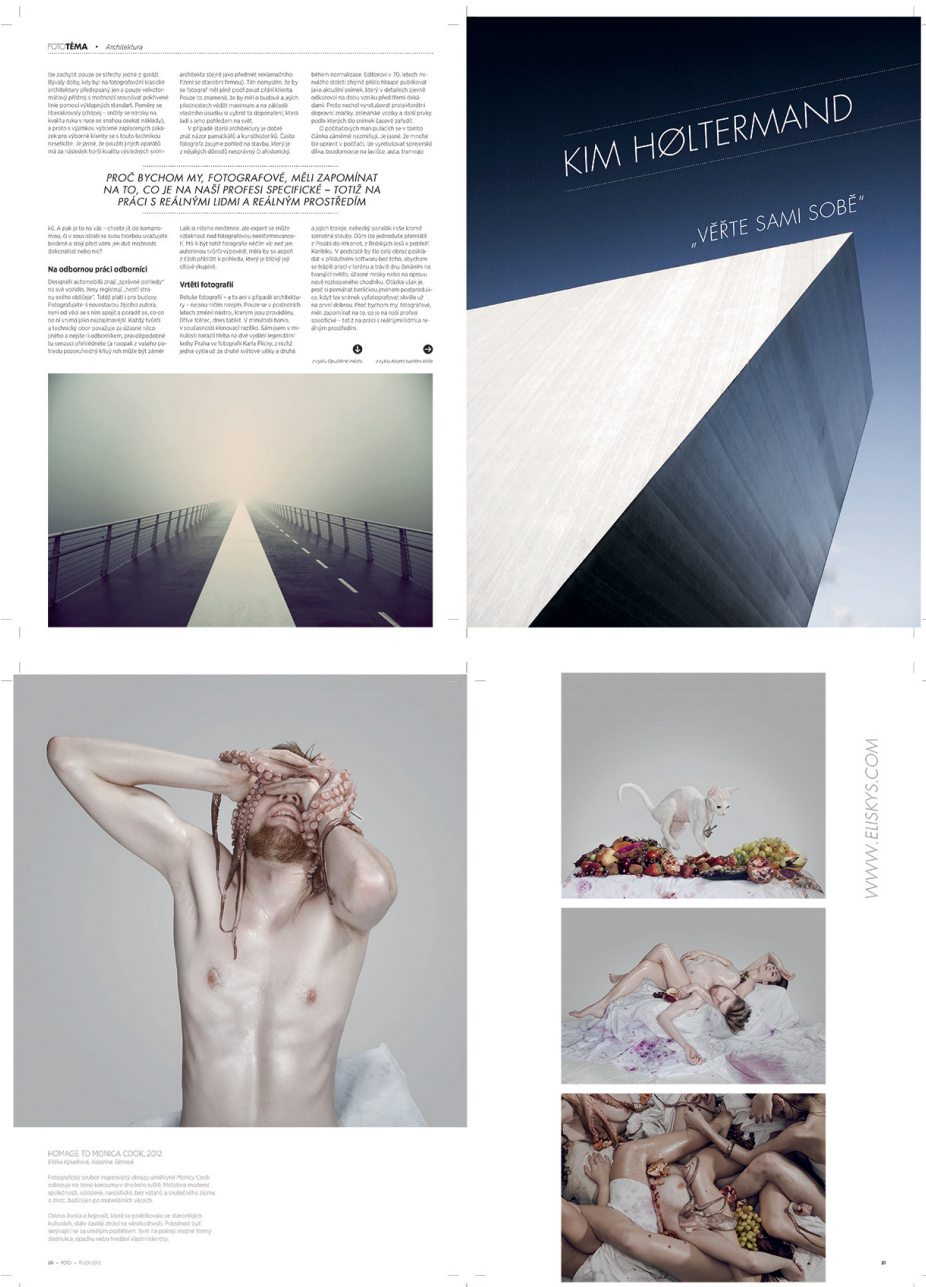
Páté vydání časopisu FOTO se svým hledáčkem zaměřilo na architekturu. Hned v editorialu mě zaujal dovětek šéfredaktora, kde se odkazuje na rozhovoru čísla. Byl veden s Karlem Cudlínem a poukazuje zde na shodu myšlenky známého fotografa s názorem časopisu FOTO: "Rozhovor čísla věnujeme klasikovi české dokumentární fotografie - Karlu Cudlínovi - a jsme rádi, že jeho názory mohly zaznít na stránkách časopisu FOTO.
I v naší redakci převládá názor, že bez ohledu na to, jakou rychlostí dostupné fotografické technologie míří k masám, stále existuje řada autorů s jasným rukopisem a obsahovým přesahem. Stejně tak věříme, že vydávat kvalitní tištěný magazín s původním obsahem a seriózním přístupem k opravdovým čtenářům má stále ještě smysl." FOTOstory, otevírající text celého časopisu, je napsaný Marianem Benešem (fotografem architektury a oceněný certifikátem QEP, vydaným Federací evropských fotografů v Bruselu) a svým textem nás přemístí na sedačky olympijského stadionu v Berlíně. Objasňuje nám, že zdánlivě klidná práce na obrazech statické architektury není zdaleka tak klidná, jak se zdá.
Stálá rubrika fotografií čtenářů je v tomto čísle obohacena o výherce soutěže Nikon Kalendář 2013.
V rubrice profil Tomáš Hliva vede rozhovor s talentovanou fotografkou Eliškou Kyselkovou. Fotografka svými fotografiemi dokáže diváka překvapit, pracuje s barvou, stínem i materiálem na oblečení svých modelů. Každá fotografie je důmyslně promyšlená, ne ve všech divácích však dokáže vyvolat shodný pocit. Fotografka ve svém rozhovoru potvrzuje, že u svého cyklu „Homage to Monica Cook", který nafotografovala společně s Katarínou Támovou, chtěla docílit pocitu nechutnosti a zvrácenosti. Myslím, že se ji to mohlo u někoho podařit. Já jsem z jejích fotografií nadšená.
Téma architektura rozvinul Petr Vilgus svým článkem o autorovi Kimovi Høltermandovi, článek je obohacen i rozhovorem. Kimovy fotografie jsou opravdovým skvostem. Hraje si s počasím, ve kterém architekturu fotí, liniemi a detaily jednotlivých budov. Vilgus ve svém textu poukazuje na nutnou soustředěnost, jež si fotografie architektury vyžadují, odborné informace a názor památkářů o starších budovách a především retuše fotografií, které u architektury nejsou ničím neobvyklým. Toto téma nekomentuje pouze Vilgus, ale věnuje se mu celá redakce časopisu FOTO. Jednotlivé názory na fotografování architektury společně s vlastními fotografiemi Tomáše Hlivy, Martina Pulicara i Mariana Beneše si můžeme přečíst a prohlížet na následujících stranách časopisu FOTO.
Klasická rubrika Martina Kozáka FOTOtestů a technických novinek ze světa fotografie je v tomto čísle obohacena o zajímavé novinky a reference z tradičního fotografického veletrhu Photokina v Kolíně nad Rýnem. Mezi novinkami společnost Sony představila i nejnovější tři fotoaparáty – Sony Cyber-shot DSC-RX1, Sony α SLT-99 a Sony α NEX-6, které neunikly ani rubrice FOTOpreview časopisu FOTO. V technických novinkách je představen iDalekohled a průvodce nákupem fotografických filtrů.
Krásný rozhovor čísla, vedený Petrem Vilgusem, je věnován známému českému dokumentárnímu fotografovi Karlu Cudlínovi, který patřil do skupiny fotografů prezidenta Václava Havla. Jeho černobílé fotografie s vysokou obrazovou kvalitou a humanistickým poselstvím jsou neodmyslitelnou přílohou rozhovoru.
„Cesta do města" konkrétně New Yorku, tak se jmenuje článek z rubriky Klasika, v němž popisuje Vladimír Kiva Novotný své fotografické zkušenosti a zážitky pomocí fotoaparátu Ansco Ready Flash, který si v Americe pořídil jako „úlovek na blešáku v Brooklynu".
FOTOškola má pro toto číslo časopisu zaměřeno na detail a učí čtenáře s retušovacími nástroji ve Photoshopu. Dále se Lucie Kout pomáhá vyznat ve slovníčku pojmů ohniskové vzdálenosti.
Photokina 2012 neunikla ani pozornosti Vladimíra Birguse, který se namísto technickým stánkům spíše věnoval zde vystaveným fotografiím a své poznatky sepsal do rubriky FOTOkultura. Nebylo to však jediné místo, o kterém napsal, představil čtenářům i madridský festival Photo España 2012, na který navázal svým článkem „Galerijní turistika v Madridu" i Jan Cága.
Talenty páté číslo časopisu FOTO představilo hned dva – Julianu Křížovou a Jakuba Vlčka. Spolupracují již od roku 2006 a jejich hlavním tématem, které prolíná napříč společnou volnou tvorbou je Samota a odcizení.
Celý časopis zakončuje Petr Vilgus představením výstavy Neúprosné světlo v Leica Gallery Prague. Jedná se o sociální fotografie staré více než osmdesát let, jejichž autory zastoupenými na výstavě jsou například Karol Aufricht, Karel Hájek, Josef Kubín a další. Kurátorem výstavy je Pavel Vančát.

FOTO Č. 5
1. ročník, číslo 5/2012
říjen 2012
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 4. října 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Marian Beneš
VAŠE GALERIE	Nikon Kalendáře 2013
	Galerie Nejfotograf
PROFIL	Eliška Kyselková
TÉMA	Architektura ve fotografii
	Kim Høltermand
	Architektura podle časopisu FOTO
TECHNIKA	Novinky z photokiny 2012
	Preview Sony
	Adaptér na iPhone Meopta
	Recenze objektivu Tamron
	D-SLR Pentax K-30
	Průvodce nákupem: fotografické filtry
KLASIKA	Ansco Ready Flash v New Yorku
ROZHOVOR	Karel Cudlín
FOTOŠKOLA	Martin Kozák s objektivem tilt-shift
	Fotografická retuš
	Rady odborníků
	Slovník pojmů: ohnisková vzdálenost
KULTURA	Fotografické výstavy na Photokině 2012
	Talent: Jakub Vlček a Juliana Křížková
	Ikona: Neil Amstrong
	Festival Photo Espaňa
	LGP-recenze výstavy

FOTOTÉMA • Architektura

lze zachytit pouze ze střechy jedné z garáží. Bývaly doby, kdy byl na fotografování klasické architektury předpisový jen a pouze velkoformátový přístroj s možností srovnávat pořívované linie pomocí výsklopných standard. Pomáhy se libeálkovaly (chtěj) – snížily se nárokly na kvalitu a rukuv nce se snahou ovekat nákladů), a proto s výjimkou vytrvalé zapisovaných zákazek pro výborné klienty se s touto technikou nesetkáte. Je jisté, že použití jiných zpotřebí má za následek horší kvalitu výsledných snímků. A pak je to na vás – chcete jít do kompromisu, či v sou ztrátě se svou tvorbou uvaužujete bránit a stojí před vámi, ve duti možnosti dokonalost nebo ne?

Na odbornou práci odborníci

Designéři automobilů znají „správné pohledy" na své vozidlo, fotografují „tvoří stranu svého dětěte". Totéž platí i pro budovy. Fotografujete- li neostávzou fijicího autora, není vám víc se s ním spojit a poradit se, co on na ní vnímá jako nejzajímavější. Každý tvůrčí a technický obor považuje za důsaná- vůzo jiného a nejste-li odborníkem, pravděpodobně se setkáte s přehlédnete (a naopak z vašeho zahledu pozorovatelný kluzý roh může být zámě

architekta stejně jako předmět reklamního řízení se stavební firmou). Tím nemyslím, že by se "fotograf" měl jeho pozdí pouze plánů klienta. Pouze to znamená, že by měl o budově a jejích přednostech vědět maximum a na základě vlastního úsudku si vybrat ta doporučení, která sdělí o jeho pohledem na svět.

V případě dobré architektury je dobré znát názor pamětníků a kurátorů. Často fotografie zaujme pohled na stavbu, který je z nějakých důvodů nesprávný či ahistorický.

Lák si nicčno nevšimne, ale expert se může vzbeknout nad fotografovou neinformovanost. Mů ii být tvůrčí fotografie ačkliv víc než jen autorovou tvůrčí výpovědí, měla by se aspoň z části přizpůsobit k potřebě, který je tržbě jeji cílové skupině.

Vrtěti fotografií

Retuše fotografií – a to ani v případě architektury – nesou ničím novým. Pouze se v posledních letech změnil nástroj, kterým jsou prováděny. Dříve tužkac, dnes tablét. V minulosti barvy, v současnosti klonovací razítko. Sámjsem v minulosti nanazil třeba na dvě vydání legendární knihy Praha ve fotografii Karla Plíčky, z nichž jedna vyšlaz za druhé světové války a druhá

a jejich trasuje, nehezký zonetlá i vše kromě samotné stavby. Dům (se jednoduše přemístit z hradců do Krkonoš, z Beskydů vrší a pobřeží Karibiku. V podstatě by šlo celý obraz poskládat v příslušném softwaru bez tohe, abychom se trápili jiracl v terénu a trávil dlny čekáním na hvanglů světlo. Užsné nestky evbo na opetsu nevě rozkvoceného chodníku. Otázka vlas je, proč si pomáhat berličkou jménem postprodukce, když bez snímek vyfotografovat skvěle už na první dobrou. Proč bychom my, fotografové, měli zapomí lat na to, co je na naší profesi specifické – totiž na práci s reálnými lidmi a reálným prostředím.

PROČ BYCHOM MY, FOTOGRAFOVÉ, MĚLI ZAPOMÍNAT NA TO, CO JE NA NAŠÍ PROFESI SPECIFICKÉ – TOTIŽ NA PRÁCI S REÁLNÝMI LIDMI A REÁLNÝM PROSTŘEDÍM

Z cyklu Obvitelné město *Z cyklu Klidní bydlící místa*

HOMAGE TO MONICA COOK, 2012
Eliška Kyselková, Katarína Šimová

Fotografický soubor inspirovaný obrazy umělkyně Monicy Cook odkazuje na téma konsumu v dnešním světě. Metafora moderní společnosti, ocitající, narcistické, bez vztahů a skutečného zájmu o život, bažící jen po materiálních věcech.

Dalšíma života a hejtmoší, kterí se prostředkovali ve starověkých kultuách, stále častěji dočíst na věrohodnosti. Předmět byli skrývající se za umělým pozlátkem. Svět na pokraji možné formy destrukce, spadlou nebo hrešání vlastí nádeníky.

WWW.ELISKYS.COM

Olympijský stadion a dlažba
foto Roman Brunet, výstavní obrazy Jakub Vlček

Ukázky z časopisu FOTO
1. ročník 5/ 2012

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 6/ 2012, autor fotografie: Eliška Kyselková

Časopis FOTO č. 6

Tímto číslem je zahájena druhá polovina roku vydávání časopisu FOTO. Časopis je celý netradičně věnován fotografickým soutěžím a festivalům. FOTOstory uvádí bronzová vítězka Czech Press Photo v kategorii Portrét Jana Ašenbrennerová se svým souborem Domov důchodců pro kněze v Suchém Vrbném.
Svoji tvorbu v rubrice Profil, představuje i Eliška Fischerová prostřednictvím rozhovoru s Tomášem Hlivou. Úspěšná fotografka, jež získala hned několik ocenění za svoje tématicky různé fotografie. Například svými fotografiemi z cyklu „Hell.cz“ šokovala diváky naturalistickými fotografiemi z komunity lidí, jež se zavěšují řeznickými háky za kůži.
Téma F6, jak jsem se již zmínila na začátku, je věnováno fotografickým soutěžím. V rubrice tak Petr Vilgus konkrétně napsal o Czech Press Photo, české fotografické soutěži zpravodajské fotografie. Zaměřil se na vítěze všech soutěžních kategorií letošního roku (2012) . Ve svém textu si položil otázku, zda je důležitější význam zachyceného děje, nebo technická a estetická hodnota obrazu. K jeho úvahám se připojil i zbytek redakce časopisu FOTO a jednotlivě zhodnotili, jaké charakteristiky by měla splňovat výherní fotografie roku v soutěži Czech Press Photo. Petr Vilgus je také autorem v další rubrice časopisu – FOTOkultura, kde hovoří o jednom z porotců, Czech Press Photo. Formou výstavy představuje Gorana Tomaševiče, jehož tvorba není v České republice obecně známá. Jeho válečné snímky ze Sýrie, Iráku, Bělehradu, Libye a Pásma Gazy jsou dechberoucím dokumentem zachycujícím válku, konflikty i smrt.
Svými fotografiemi krajiny obohatil severočeský fotograf Jan Hodač svůj rozhovor čísla s Petrem Vilgusem. Rozhovor s názvem „Krajinní obři“ skvěle vystihuje fotografie tohoto umělce, jehož cílem je přesvědčit společnost, že depresivní záběry průmyslu a důsledku jeho činnosti pro krajinu severních Čech, jsou již překonaná klišé. Chce tak odstranit předsudky šedavých fotografií a ukázat tyto krajiny barevně a pozitivně.
Krátkým, ale zajímavým textem přispěl do rubriky Klasika grafik Martin Pulicar. Píše o holubích fotografiích Juliuse Neubronnera.
O rubriku výstavy se tentokrát Vladimír Birgus se svým představením Sudkovy výstavy v Art Gallery of Ontario v Torontu podělil s Kateřinou Písačkovou, jež nám přiblížila první ročník „fotografického veletrhu s příchutí festivalu“ - Unseen Amsterdam. Jediným zástupcem za Českou republiku zde byla Tereza Vlčková, se kterou připravila Eliška Kyselková speciálně pro časopis FOTO rozhovor.
FOTOikonou byl představen Petrem Vilgusem Andy Warhol na fotografii Wolfganga Wesenera. Netradičně byl tak popsán fotograf, který sám se nestal tak známým jako jeho slavný dvojportrét Andy Warhola.
Jako talent byla v časopisu představena Petra Hajdůchová se svými až pohádkovými fotografiemi. Všechny se vztahují k tématu člověk, jeho postoj k životu a ke způsobu uvažování člověka. Ve FOTOškole nám Eliška Kyselková autorka obálky časopisu radí, jak na FOTOtest, aneb když se člověk touží stát modelem, jak by správně měl vypadat jeho model book. Ve svém slovníku pojmů nezapomíná Lucie Kout na správnou kompozici ve fotografii. Netradičně časopis končí rubrikou Martina Kozáka, Technika, ve které testoval Nikon D600 a rozebral do posledního detailu na součástky Nikon D700.

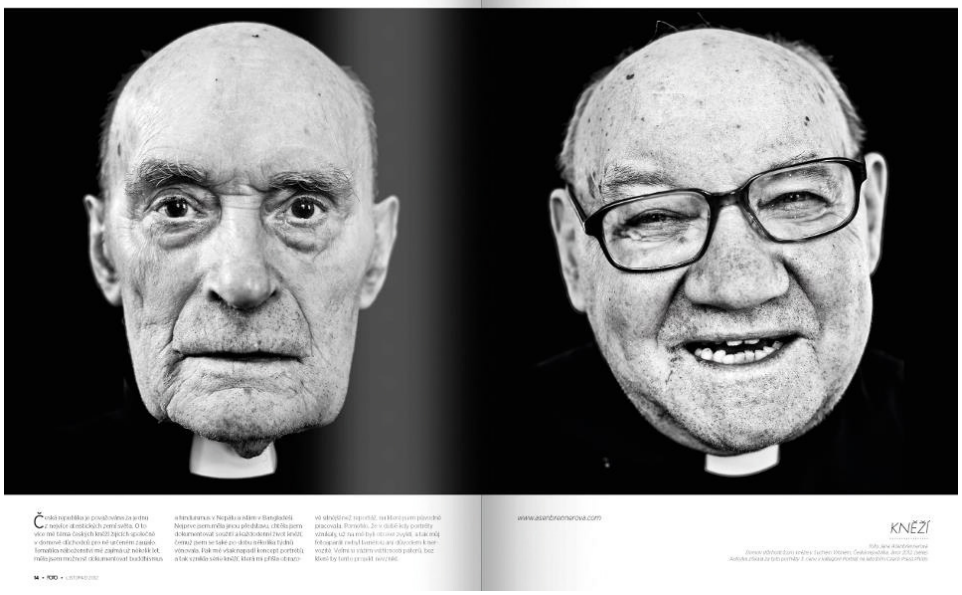
FOTO Č. 6
1. ročník, číslo 6/2012
listopad 2012
datum vydání
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 31. října 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Jana Ašenbrennerová
VAŠE GALERIE	Nejlepší snímky čtenářů
PROFIL	Eliška Fischerová
TÉMA	Czech Press Photo 2012
	CPP pohledem časopisu FOTO
TECHNIKA	Instagram
	Preview Nikon D600
	Recenze objektivu Sigma
	Utopený Nikon D700
	Ochranné příslušenství pro D-SLR
	Fokus: přehled technických novinek
KLASIKA	Holubí fotografie Juliuse Neubronnera
ROZHOVOR	Krajinní obři Jana Hodače
FOTOŠKOLA	Jak fotografovat fototest
	Slovník pojmů - Kompozice
	Rady odborníků
KULTURA	Torontská výstava Josefa Sudka
	Unseen: fotografický festival v Amsterdamu
	Recenze výstavy Gorana Tomaševiče
	Ikona: Andy Warhol
	Talent: Petra Hajdůchová
	Přehled výstav

Ukázky z časopisu FOTO
1. ročník 6/ 2012

Obálka časopisu FOTO 1. ročník 7/ 2012, autor fotografie: Katarína Opatovská

Časopis FOTO č. 7

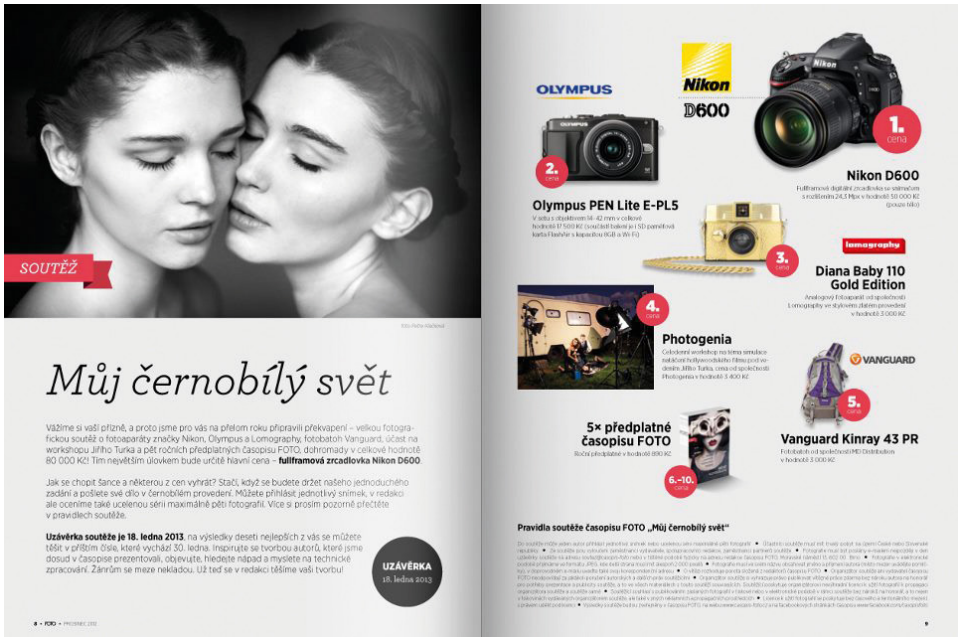
Jak již v editorialu zaznívá, jde o poslední číslo roku 2012. S posledním číslem je vyhlášena i soutěž „Můj černobílý svět“ kde redakce vybízí čtenáře k zasílání černobílých fotografií. Ve svých cenách za fotografie je redakce opravdu štědrá, prvním místem je Nikon D600 hodnocený v předchozím čísle.
V úvodním FOTOstory nám Tereza Haszprunarová popisuje, jak fotografovala dva bizarní modely, s bizarními parukami a ještě bizarnějším pozadím – sněhovou krajinou. Je těžké uvěřit, že výsledná montáž ve Photoshopu zabrala méně než hodinu práce a dodatečné úpravy byly minimální.
V profilu nám Tomáš Hliva svým rozhovorem představuje portrétní fotografku Petru Klačkovou s velmi citlivým přístupem k modelům, který lze snadno pocítit ve všech jejích fotografiích. U svých portrétů upřednostňuje denní světlo a přirozenost.
Již v předchozím čísle bylo avizováno, že se bude konat Mesiac fotografie v Bratislavě. Dalo se tedy očekávat, že v dalším čísle bude tématem právě tento festival. Společně s fotografiemi, které byly na festivalu představeny, Petr Vilgus prezentuje a hodnotí jednotlivé výstavy. S nejzajímavějším a dle Vilgusových slov s nejlepším souborem se v Bratislavě pochlubili ruští autoři výstavy „ Mladá ruská fotografie“.
Součástí této výstavy byla i Daria Tuminas, se kterou připravila pro časopis FOTO rozhovor Lenka Sedláčková.
Rozhovor čísla je věnován Tomki Němcovi, preciznímu autorovi, který nejen své fotografie, ale i rozhovory, chce mít do detailu pod kontrolou. Petr Vilgus, který s Tomki Němcem dělal rozhovor, se především zaměřil na autorovy fotografické začátky a zajímaly ho chvíle, kdy byl fotograf stále na blízku prezidentovi Václavu Havlovi. Celý rozhovor tak doplňují skvělé černobílé fotografie prezidenta Václava Havla. Fotografiemi i rozhovorem o fotografových začátcích před rokem 1989 jsem opravdu potěšena.
Klasika – rubrika, díky níž se vracíme ke starým fotoaparátům. Tentokráte k dobře známé dvouoké zrcadlovce, Flexaretě. Michaela Absolonová konkrétně popisuje zrcadlovku Vojtěcha Slámy, od kterého získává informace o výhodách a úskalích tohoto středoformátu formou rozhovoru.
Do Ameriky, přesněji do Arts Center ve Wasingtonu, se pro recenzi výstavy Ivana Pinkavy zajel podívat Josef Moucha a provedl detailní popis, včetně ukázky prostor, kde jsou Pinkavovy fotografie vystaveny. Před několika lety vystavoval ve stejných prostorách například i Josef Koudelka.
Talentem F7 byl Davidem Mužíkem vybrán Martin Kámen. Svými provokativními fotografiemi se vyjadřuje k zásadním historickým tématům. Při pohledu na jeho fotografie se nám tak spojují známé historické obrazy s moderním kontextem a jistým symbolismem.
FOTOikonou Josefa Mouchy je válečný fotograf Robert Capa. Fotograf, který se přiblížit k nepříteli rozhodně nebojí.
V rubrice FOTOškola se čtenář může dozvědět, jak své fotografie zpeněžit a nabídnout fotobance. Článek připravil Frank Chmura. Následuje pravidelná pomoc začínajícím fotografům ze strany Lucie Kout, tentokrát si hraje pomocí křivek s histogramem. Jelikož je F7 prosincové číslo, tak v rubrice technika nesmí chybět nápady na dárky pro fotografa. Dále Martin Kozák pro své čtenáře testuje fotoaparát Sony SLT- α 99 a Sony RX1.

FOTO Č. 7
1. ročník, číslo 7/2012
prosinec 2012
datum vydání 5.12. 2012
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 11. prosince 2012

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Tereza Haszprunarová
VAŠE GALERIE	Nejlepší snímky čtenářů
PROFIL	Kateřina Klačková
TÉMA	Bratislavský Měsíc Fotografie
	Daria Tuminas
TECHNIKA	Tipy na dárky pro fotografa
	Recezne SLT – α99
	Photogenia: digitální negative
	Test: Aputure Gigtube Wireless II
	První dojmy: Sony RX1
	Fokus: přehled technických novinek
KLASIKA	Flexaret Vojtěcha V. Slámy
ROZHOVOR	Tomki Němec
FOTOŠKOLA	Podvodní fotografie
	Jak vydělávat prostřednictvím fotobanky
	Lucie Kout: co je histogram?
	Rady odborníků
KULTURA	Okem Vladimíra Birguse
	Recenze výstavy: Klasik Ivan Pinkava
	Talent: Martin Kámen
	Ikona: Robert Capa
	Fejeton: Czech Press Photo na zdi
	Recenze knihy: Fotograf
	Přehled výstav

Ukázky z časopisu FOTO
1. ročník 7/ 2012

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 8/ 2013, autor fotografie: Krzystof Gieraltowski

Časopis FOTO č. 8

Portrét - to je téma tohoto čísla. Petr Vilgus se v rubrice FOTOtéma zamýšlí nad úlohou portrétní fotografie. Portrét patří k nejčastěji zpracovávaným žánrům a lidská tvář byla jedním z prvních motivů, které fotografové objevili. Portrétní fotografie od začátku vycházela z výtvarného umění, přejala jeho estetiku, způsob stavby obrazu, volbu rekvizit a prostředí. Pokud portrét vytváří fotograf se vkusem a názorem, dokáže vytvořit úžasnou stopu a zprávu o své době. Vybrané snímky Štěpánky Stein a Salima Issy z cyklu Národní obrození a Dity Pepe z cyklu Autoportréty s rodinami, 2006, zdařile doplňují text Petra Vilguse. Adam Holý se úspěšně pohybuje mezi portrétní, uměleckou, reklamní a módní fotografií – tak ho představuje krátký medailonek. Spolupracuje s řadou časopisů a výrazná je jeho tvorba pro časopis Kraus, ze kterého jsou i ukázkové fotografie doprovázející rozhovor s tímto zajímavým bezprostředním fotografem. Sám tvrdí, že: „Fotografie je umělecké řemeslo".
Pohledem Lenky Slováčkové lze dílo Jessiky Tremp vnímat jako neoromantické tendence ve spojení s inscenovanou fotografií, která je navíc dokonale technicky zpracovaná. Hlavním tématem této autorky v dalším rozhovoru je dnes civilizací narušený vztah člověka a přírody. Jessika vyrostla ve Švýcarsku, ale nyní žije v Austrálii. Snímky, které vybrala Lenka Slováčková z cyklu Gauge, Atomic Occasions a The Argument with Spring, vyznívají snově, neuchopitelně a melancholicky.
FOTOrozhovor připravil Petr Vilgus a vyzval k němu uznávanou dvojici Štěpánku Stein a Salima Issu, kteří působí na fotografickém poli již od roku 1995, a patří k předním českým autorům portrétu, designu a módy. Můžeme obdivovat některé snímky z jejich projektu Little Hanoi, během kterého fotografovali příslušníky vietnamské komunity žijící na pražské tržnici Sapa a snímky z cyklu Národní obrození, kde zasadili vietnamské lidi do kontextu českých dějin a stylizovali je do osobností české historie.
Rubrika FOTOkultura komentuje fotografickou soutěž FRAME a prezentuje snímky finalisty Daniela Peschla, Štěpánky Pasekové, Martina Nováka a Tomáše Lumpeho.
Za úctyhodným dílem Evy Fukové, pamětnice meziválečné avantgardy, se můžeme symbolicky ohlédnout v článku Josefa Mouchy, který komentuje nový průřez dílem zmíněné autorky v Leica Gallery Prague v rámci rubriky FOTOikona.
Zlatým hřebem tohoto čísla je jednoznačně článek Vladimíra Birguse Světová přehlídka fotografie, ve kterém komentuje hned dvě velké fotografické události roku 2012 v Paříži: Paris Photo a festival Měsíc fotografie v Paříži. Paris Photo je nejdůležitějším místem setkání fotografického světa. Autor dokáže poměrně přesně vystihnout všechny podstatné informace a nenásilným způsobem je servíruje čtenáři, který jakoby se ocitl uprostřed grandiózního Grand Palais, kde probíhaly ty nejvýznamnější expozice. K atrakcím nesporně patřily surreálně působící snímky tygrů, slonů a dalších zvířat v prostředí indických paláců, které představila Karen Knorrová. Jako jednu z posledních novinek představil autor změnu postavení reportážní a dokumentární fotografie. Tištěná média prochází krizí a tisknou se na stále menší formáty, zatímco reportážní a dokumentární snímky nachází stále více prostoru v předních muzeích a veřejných galeriích i na uměleckém trhu. Trochu smutně působila informace, že na veletrhu Paris Photo se neúčastnila ani jedna z českých galerií.
Příspěvek Lucie Kout Cestou samuraje působí velmi neotřele. Autorka se vtipným způsobem pokusila v rubrice FOTOškola poradit, jak fotografovat portrét a zachovat si rozum. Věnuje se komplexně celému tématu od konceptu a myšlenky až po vlastní technické zhotovení fotografie, článek je koncipován formou otázek a odpovědí.

FOTO Č. 8
2. ročník, číslo 8/2013
únor 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 30. ledna 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Imrich Veber
GALERIE	Ochutnávka ze soutěže „Můj černobílý svět“
PROFIL	Jaroslav Moravec
TÉMA	Fotografujeme portrét
	Adam Holý
	Jessica Tremp
TECHNIKA	Recenze: Canon EOS 6D
	Průvodce nákupem: Výběr fotozavazadla
	Recenze: Canon G1X
	Test: karta Eye-Fi PRO X2
	Fokus: přehled technických novinek
KLASIKA	Kolodiový proces Martina Ježíka
ROZHOVOR	Štěpánka Štein a Salim Issa
FOTOŠKOLA	Jak fotografovat portrét
	Eliška Kyselková: Světlo a portrét
KULTURA	Okem Vladimíra Birguse
	Fotografická soutěž Frame 2012
	Ikona: Eva Fuková
	Talent: Kristýna Erbenová
	Fotografický Veletrh Paris Photo
	Přehled výstav

PARIS PHOTO 2012

SVĚTOVÁ PŘEHLÍDKA FOTOGRAFIE

Snad ještě nikdy nebylo na jednom místě tolik fotografických galerií, výstav a osobností jako loni v polovině listopadu v Paříži. Po dvou letech se opět v jednom termínu setkal největší fotografický veletrh Paris Photo, kterého se zúčastnilo sto dvacet osm galerií a třiadvacet nakladatelství z dvaadvaceti zemí, s jedním nejstarších fotografických festivalů Měsíc fotografie v Paříži.

text **Vladimír Birgus**

Jerome Bonnet, Dennis Hopper, z výstavy agentury MAGOS

JESSICA TREMP

„Být přírodě blíž"

Jak jste se dostala k fotografii a jak dlouho se jí věnujete?
Vždycky jsem se ráda dívala na svět skrze hledáček fotoaparátu a bavily mě ty hranice, kterými vymezuje skutečnost. Myslím, že neexistuje žádný moment, který by byl „rozhodující", kdy se zmáčknutí spouště stává něčím víc. Já prostě jen ráda fotím a stále se, ze některým lidem se výsledek líbí.

Jak k vám přicházejí nápady na nové cykly?
Myslím, že každý nápad se ve mně tak nějak samovolně rozvíjí, aniž bych si byla vědoma toho, že to je právě ten začátek. Nějednou uvidím podobnost mezi mnoha svými snímky, které si říkají o to, aby byly spojeny, zachovány. Zbytek cyklu, se z toho prostě následně nějak vyvine.

Fotografujete všechno sama, nebo potřebujete asistenty? Kdo jsou vaše modely?
Nejčastěji fotografuji sebe sama a také si to všechno sama řídím, je to tak nejjednodušší – nemusím nikomu nic vysvětlovat a sama sobě jsem vždy po ruce. Nemusím se cítit provinile, když se něco nepovede, a jsem tak i kreativnější. Někdy ale fotografuji také svoje zajímavé přátele.

Z vašich internetových stránek je patrné, že se věnujete i fotografování svateb...
Na fotografování svateb je osvěžující to, že nemusím tak moc řešit jeden záběr, ale naopak musím najít víc dobrých záběrů v jedné situaci a fotografovat tak více instinktivně, volně. Není tam moc času na promýšlení všeho, když už se to před vámi odehrává. Tahle spontaneita, to jsou pro mě prázdniny. Zároveň se cítím být velmi poctěna, že mohu být tak blízko takovým intimním záležitostem a stávat s někým nejšťastnějším den v jeho životě. Mám velké štěstí, že se mohu živit zrovna tímto způsobem.

připravila Lenka Šedáčková

KDYŽ SE FOTOGRAFUJI SAMA, JSEM KREATIVNĚJŠÍ

Můžete popsat proces, který následuje?
Velice často začínám s dost vágní myšlenkou. Ta mě ale obvykle dostane minimálně z domu, do přírody, přičemž vyloženě fotografování je většinou dost odlišný od tohoto původního záměru. To je na tom vlastně to nejlepší, nejzábavnější. Vždycky tam zůstává hodně prostoru pro věci neočekávané.

Vaše práce je hodně o spojení člověka a přírody, nebo spíš o touze po splynutí s přírodou. Jak to vnímáte ve skutečnosti? Jaký máte vztah k původě ve svém každodenním životě a jak moc myslíte, že se ji lidé vzdálili?
My bílé máme velice zvláštní vztah ke zvířatům a přírodě obecně. Způsob, jakým s ni zacházíme a manipulujeme, je pro mě velice podivný. Ve svých fotografiích se snažím vyjádřit touhu, být jí blíž a cítit se tak dobře, ale zároveň je to trochu divné, protože už jsme se v tom odstupu dostali tak moc daleko. Vždy ale chci vyjádřit tu touhu dostat se blíž k němu, velice zvláštnímu, i když je to třeba nebezpečné.

Co vás inspiruje?
Blues, pozdání špagetí o samotě uprostřed noci, objímání, hádky, povídání s přáteli po třetí lahvi vína, království zvířat, proměny vody a mnoho těch věcí, které jsou nevysvětlitelné.

z cyklu Atomic Occasions

WWW.JESSICATREMP.COM

Imrich Veber
FOTOSTORY

SARDINKY Z PORTA

V souboru HOMOurban sledují identitu městského člověka napříč Evropou, vždy ale vizuální formou popřípadě místo vzniku a vždy o zobrazení. Fotografie sardinek z portugalského Porta z loňského roku, kdy se rybáři s malou loďkou vydali z Atlantiku, rozpálená zlá a úlovné ryby házeli do přepravek, je pro mě symbolem stísněnosti, agrese a otázky byti.

Výstava fotografií Imricha Vebera HOMOurban můžete zhlédnout v Opavě v Domě umění, Galerie Gottfried až do 24. 2. 2013. U této příležitosti vydává Veber stejnojmennou knihu, která bude obsahovat celkem sedmdesát fotografií. Rozhovor s autorem vám přineseme v příštím čísle.

Atis Imrich Veber, Porto, 2012

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 8/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 9/ 2013, autor fotografie: Lukáš Dvořák

Časopis FOTO č. 9

V rámci Profilu se časopisu FOTO představila mladá fotografka Michaela Čejková. Nápady na fotografie nalezla ve Finsku, během procházek po lese.
Zde sbírala předměty, které si později vzala do ateliéru a jejich vylepšením vytvářela nové objekty. Uchovávala si předměty z procházek jako suvenýry, později je dokumentovala, čímž si vytvářela nápadité fotografie a sbírky.
Velká část tohoto čísla - celých osmnáct stran - je věnována galerii čtenářské soutěže Můj černobílý svět. A prezentace fotografií z této soutěže je také tématem tohoto čísla. Popularita a skvělé výsledky soutěže všechny překvapily. Na kvalitě snímků si trochu přisvojuje zásluhy i časopis FOTO svým vlivem na umělecké cítění soutěžících.
Do soutěže se přihlásilo 900 autorů. Vítězný soubor Michala Hejny je mimořádný, ačkoliv zachycuje scény z banálního prostředí. Také ostatní prezentované černobílé fotografie jsou velmi kvalitní a originální, ať již získaly ocenění v této soutěži, či nikoliv. Vyhlášení soutěže a rozhovor s vítězem komentoval Petr Vilgus.
Hned v následujícím článku Fotografická dědictví jsou rovněž výsledky soutěže, tentokrát s názvem Wiki miluje památky. Časopis FOTO byl mediálním partnerem této soutěže. Soutěžící fotografují historické památky a zasláním snímků do soutěže se podílí na sestavení rozsáhlého souboru, který je pak volně využitelný pro každého, kdo správně zveřejní jméno autora.
Vítězem se stal Petr Doležal se svou fotografií gymnázia J. K. Tyla v Hradci Králové.
FOTOrozhovor s redaktorem časopisu Respekt Milanem Jarošem, současným českým reportážním a dokumentárním fotografem, zaujme upřímným příběhem člověka, pro kterého ateliérová fotografie nebyla nikdy to pravé, a který by ani nedokázal chodit každý den do práce na stejné místo. Jeho práce je pro něj permanentní objevitelství.
Andalusie Weltaflexem je poutavé dobrodružné vyprávění fotografa Aleše Rejla, který se na cestu po Andalusii vydal s filmovými svitky, expozimetrem a starým fotoaparátem, chtěl zažít dobrodružství a těšit se na výsledek fotografování. Objevil kouzlo starého fotoaparátu, přemýšlel o každém snímku, snažil se zachytit atmosféru daného místa.
O výsledcích World Press Photo z hlediska českých umístěných fotografů píše Vladimír Birgus v rubrice FOTOkultura. Na jeho krátký článek navazuje Kateřina Písačková o fotografické soutěži žánrově zaměřené na dokumentární fotografii Vattenfal Photo Prize 2012, konající se v Berlíně. Poutavými fotografiemi vítězů z jednotlivých sérií jistě zaujala mnohého čtenáře včetně mě.
Pokud čtenář postupně pročítá FOTO, zjišťuje, že časopis je zaměřen především na fotografické soutěže. Další z nich, o které nám napsal několik stránek textu Radek Burda je Photo Annual Awards.
Talentem tohoto čísla se stal Marek Štim, který mi svými fotografiemi evokuje jisté podobenství s Michaelou Čejkovou, jež otevírá časopis v rubrice Profil.
Nevšední ikonu časopisu FOTO nám popsal Jan Homola, je nadepsána titulkem „Brouci na přechodu“. Svým článkem upozorňuje na ne příliš známého fotografa Laina Macmillana a jeho velmi známou fotografii kapely Beatles na přechodu přes Abbey Road.
Z technických rubrik mě zaujal článek o Hasselbladu H5D, který zhodnotil Jan Sucharda. Hasselblad se postupně začíná znovu objevovat mezi fotografy, ať už při fotografování módy v ateliéru či architektury v exteriéru. Haseelblad se poslední dobou těší velké popularitě mezi náročnějšími fotografy, popularita je založena na technicky precizních snímcích.

FOTO Č. 9
2. ročník, číslo 9/2013
březen 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 5. března 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Václav Širc
PROFIL	Michaela Čejková
TÉMA	Vyhlášení soutěže
TECHNIKA	Fokus: novinky ze světa techniky
	Recenze: Panasonic GH3
	Fotobatoh Caselogic
	Test stativů
PROFI	Hasselblad H5D poprvé v ČR
KLASIKA	Weltaflex Aleše Rejla
ROZHOVOR	Milan Jaroš
FOTOŠKOLA	White Turf Martina Kozáka
	Rady odborníků
	Jak ušetřit při nákupu fototechniky
	Photogenia: kombinované světlo
KULTURA	Okem Vladimíra Birguse
	Dokument není mrtvý
	Photo Annual Awards
	Talent: Marek Štim
	Ikona: Iain Macmillan
	Rozloučení s Jaroslavem Huckem
	Fotografické knihy
	Přehled výstav

DOKUMENT
NENÍ MRTVÝ

Na pozadí konce jedné epochy výstavní instituce C/O Berlin ožila začátkem roku v Berlíně dokumentární fotografie. Klubový vyhazovači, střední třída v Nairobi, poruchy příjmu potravy, vztah matky a dcery, snové noční toulky se zemřelým otcem či portrét vyloučené komunity – takové byly náměty fotosérií laureátů letošní Vattenfall Photo Prize.

text **Kateřina Plsačková**

Karina-Sirkku Kurz, *Shithop*, 2012

Mojmír Kmuna, *Ms. Traces*, 2011 (dílo)

z cyklu ***Jednoho odpoledne na dvorku – velmi osobní portréty dětí***

MARTINA SEKANINOVÁ GRMOLENSKÁ, BRNO

Je pro nás cti vydávat náš časopis pro tak kultivované a vyspělé publikum. Zároveň chceme připomenout, že FOTO tu není jen pro ty, kteří už nyní bodují na čelních příčkách soutěží. Těm pokročilým rádi dáváme prostor k prezentaci jejich tvorby, protože sami víme, jak běžné je dnes představit svou tvorbu na stránkách tištěného časopisu. Pro ty, kteří s fotografií teprve začínají, poskytujeme rozsáhlý prostor pro inspiraci a poučení. FOTO je časopis pro všechny fotografy a bude tomu tak i do budoucna.

3. místo

Diana Baby 110 Gold Edition

Analogový fotoaparát od společnosti Lomography ve stylovém zlatém provedení v hodnotě 3 000 Kč

lomography

PROFIL

MICHAELA ČEJKOVÁ

Fotografii aktuálně studujete na pražské FAMU. Podle čeho jste školu vybírala?

Vědělа jsem, že FAMU mě naučí dokonale ovládat médium fotografie především po technické stránce, a to za účelem rozvíjení volné tvorby. Lépe řečeno, FAMU nečekuje jakou fotografickou disciplínou se máte po jejím dostudování zabývat, neboť vám je přístří všechny, od fotografování sídla až po rozvíjení vlastní tvorby, a nechá vás, ať si vyberete tu, která je vám nejbližší. Neorientuje se pouze na výhradnou fotografii, jako je tomu na pražské VŠUP, ani na tu vyloženě reklamní, jako na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně. Myslím, že právě pro rozmanitost přitáhnuje FAMU je a bude mezi ostatními školami výjimečná.

S výukou fotografie jste se setkala i na stáži ve Finsku, na Aalto School of Arts (TAIK) v Helsinkách. Dokázala byste uvést nějaká srovnání?

Systém výuky v Helsinkách mi vyhovoval daleko více než na FAMU. Studenti zde mají semestry rozděleny na jednotlivá dvou až třítýdenní workshopy, v nichž se koncentrují pouze na jednu disciplínu. Například se dva týdny věnují pouze fotografování architektury, nemají žádné jiné předměty, které by odvádělo pozornost od toho, na co se právě soustředí. FAMU je náročná, jelikož plnění spoustu různorodých, technicky obtížných zadání navíc a nevíte, co dělat dřív, takže často nedotahujete věci do konce.

Fotografie na TAIKu je navíc stále vnímána tradičním způsobem, tedy jako prostředek vizuálního vyjádření. Vizualita má buďto převažovat nad konceptuální dílnáčkou, nebo v lepším případě stát na stejné úrovni. S tímto přístupem, protikladným k FAMU, kde je ta vizualita kladena stále menší důraz, se rovněž ztotožňuji.

Objevila jste si ve Finsku sama pro sebe nějaké zajímavé autory?

Nemusela jsem chodit daleko, všichni mí finští spolužáci byli zajímavými autory, například Pirjo Tommanen, která již po dobu čtyř let natáčí každodenní pětisekundové autoportréty a ty pak vkládá dohromady v jeden dlouhý film. Dále Anne Golaz, švýcarská dokumentující loveckou tradici ve Finsku, ze známých finských autorů pak Saara Ekström, která vytvořil surrealistická zátiší, a Jyrki Parantainen, s nímž jsem se setkávala jako s profesorem na TAIKu.

V tamních lesích jste mimo jiné sbírala náhodně nalezené předměty a přírodniny, které jste poté spojovala dohromady v jakési přírodní„readymades", jež jste pak fotografovala v prostředí ateliéru.

Ve Finsku jsem byla poprvé opravdu sama, bez kamarádů, rodiny. Finové jsou navíc velmi uzavření, takže bylo těžké se s nimi spřátelit. Většinu času jsem tak trávila procházkami v lesích, které jsou na rozdíl od jiných evropských metropolí neodmyslitelnou součástí města. V zrůdběhu každé takové procházky jsem sbírala předměty, které mě zaujaly. Ty jsem pak v daný den odvezla do ateliéru a tam jsem je skrala v nový objekt, „nonsmadu", který se tak stal dokumentací dané procházky, svavejmem z určitého místa. Soubor má být nejen deskriptivní sbírkou prochozených objektů, ale také herbářem fiktivních druhů rostlin. Cyklus Forestmodes je odlišný od toho, co normálně fotografuji, protože obvykle nepracuji v odosobněném prostředí ateliéru a s nadvýjmi objekty. Myslím, že se v něm dokonale odrazí můj hlavní pocit z Finska, osamělost.

I vaše další soubory jsou založeny na výrazném výtvarném zpracování. Proč právě fotografie a ne třeba štětec a malířské plátno?

Fotografie mi sníží zásadní omezení za-vztah na realitě. Zjistila jsem, že omezení realitou mě nutí hledat východiska, jak udělat realitu nere-

→

z cyklu *Pan a paní Magrittovi*

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 9/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 10/ 2013, autor fotografie: Nikola Borissov

Časopis FOTO č. 10

Krása na prodej – Fotofashion - je téma desátého a jubilejního vydání časopisu FOTO. Šéfredaktor v editorialu po celoroční práci na vydávání magazínu avizuje připravovanou inovaci a úpravy ve členění časopisu. Mluví o jakémsi faceliftu některých rubrik (Panorama, FOTOrádce) a slibuje i nadále kvalitní obsah v návaznosti na okolní aktuální dění.
FOTOtéma tradičně trefně komentuje Petr Vilgus, fotofashion, čili módní fotografie je podle jeho slov obor, který se věnuje zachycení módy - oblečení, doplňků, třpytivých pozlátek a barev - většinou na krásných modelkách nebo modelech.
Jeho slova lze brát jako úvod k prezentaci tvorby Nikoly Borissova, mladého bulharského fotografa, který se plně věnuje reklamní a fashion fotografii.
V rubrice FOTOtéma můžeme obdivovat jeho skvělé a nápadité exteriérové fotografie, ale i on sám v rozhovoru pozorným zájemcům poskytne mnoho ze svých zkušeností.
Vladimír Kiva Novotný se pustil přímo do centra tématu a poradí čtenářům, jak se dělá fashion fotografie. Jeho rady začínají už od přípravy konceptu, volby modelu, radí, jak nasvítit scénu rovnoměrně apod. On sám se tomuto oboru věnuje dlouhodobě a spolupracuje s řadou firem a módních návrhářů. Rozhovor je proložen několika dokonalými snímky z autorovy tvorby.
FOTOrozhovor patří Laerke Posselt, skromné a nadané dánské fotografce, která zvítězila v kategorii Portrét soutěže World Press Photo 2012.
Ve své dokumentární práci se zaměřuje na společensky aktuální témata. V tomto vydání časopisu můžeme obdivovat kromě vítězného fotoportrétu také ukázky z jejího cyklu Beautiful Child.
World Press Photo 2013, věhlasná mezinárodní soutěž, prezentovala již svůj 55. ročník. Soutěže se účastnilo na 103 481 fotografických snímků a snaha předložit čtenáři časopisu FOTO výsledky soutěže vyburcovala Petra Vilguse i k zamyšlení nad tématem a obsahem vítězných snímků, které, jakoby se předháněly v hrůznosti námětů. V článku Hrůzný svět v obrazech vidíme sice kvalitní, kompozičně a technicky dokonalé, ale lidsky alarmující fotografie, plné bolesti, smutku, zoufalství i hněvu.
FOTOtalentem F10 je Anna Horčinová, studentka Katedry fotografie a nových médií Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě. Ve své tvorbě se snaží najít svůj vnitřní svět. Inscenuje fotografie s modelem v různých až krkolomných pozicích a svůj projekt nazvala Impossible.
V rubrice FOTOikona se Petr Homola rozhodl představit první stálou fotografii na světě, kterou je Nicéphore Niépceho Pohled z okna v Le Gras z roku 1826. Byl vytvořen s pomocí camery obscury a byla k tomu potřebná osmihodinová expozice. Ukázalo se však, že v roce 2002 byla v soukromé sbírce francouzského sběratele nalezena ještě starší fotografie z roku 1825, taktéž od Niépceho, je to kopie rytiny chlapce vyvádějícího koně ze stáje. Pikantní na tom všem je, že za přelomový objev vzniku fotografie vděčíme faktu, že její autor prostě neuměl kreslit.
Dalších bezmála deset stran časopisu patří záplavě techniky, novinkám, přehledu retrofotoaparátů, digitálních tiskáren i testu makroobjektivů.
Rubrika FOTOrádce obsahuje tradičně rady odborníků Mariana Beneše a Petra Vilguse. Doporučení jak fotografovat hmyz, a vůbec makrofotografii, nalezneme v článku Tomáše Valenty Hledání skryté krásy.
Zajímavé jsou také články z rubriky FOTOtrip o jezeře Bajkal Za ledovým královstvím s textem Anny Zdráhalové, bohatě doprovázené krásnými fotografiemi s unikátní přírodou od Olgy Kamenské a článek Barevné kontrasty Malého Tibetu, kde se autor Jan Miklík (původně geograf a geoekolog) nadchl pro krásy a kontrasty indického Ladaku, a s fotoaparátem strávil měsíc na cestách po Malém Tibetu mezi pozoruhodnými buddhistickými kláštery a písečnými dunami.

FOTO Č. 10
2. ročník, číslo 10/2013
duben 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 5. dubna 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Jiří Turek
PROFIL	Jan Grombiřík
TÉMA	Fashion fotografie
TECHNIKA	Fokus: novinky ze světa techniky
	Preview: Canon EOS 100D
	Přehled retrofotoaparátů
	Tiskárna Epson L 800
	Preview: Nikon Coolpix A
	Test makroobjektivů
	Panoramatická stativová hlava
ROZHOVOR	Laerke Posselt
FOTORÁDCE	Panning Martina Kozáka
	Rady odborníků
	Makro: jak fotografovat hmyz
	Photogenia: luminografie
	Fototrip: jezero Bajkal
	S fotoaparátem v Malém Tibetu
KULTURA	Rozloučení s Vojtěchem Bartkem
	World Press Photo 2013
	Talent: Anna Horčinová
	CityLab Jiřího Turka
	Ikona: Nicéphore Niépce
	Přehled výstav

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 10/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 11/ 2013, autor fotografie: Martin Stavars

Časopis FOTO č. 11

Toto vydání je zaměřené na téma město a člověk ve fotografii, ale slibuje také překvapení.
Může to být třeba již několik zdařilých snímků Ivany Ostřákové, které autorka zaslala do Galerie FOTO a odměnou pro ni je roční předplatné časopisu.
FOTOStory zaujme příběhem snímků filmové fotografky Dagmar Vyhnálkové, která dokumentovala chvíle dramatické destrukce karavanu Airstream 1967 při natáčení seriálu České televize Cirkus Bukowsky.
Profil představí Marka Detka, který se narodil v Liptovském Mikuláši na Slovensku, ale žije a působí jako fotograf ve svobodném povolání v Brně. Město vnímá jako mraveniště v lese, ale přesto ho baví pozorovat zeleň, která je jako nervová soustava města. Inspiruje se vesmírem, jeho projekt Mission 2048 se původně pracovně jmenoval Mars na zemi.
Textový komentář Petra Vilguse k tématu si vždy ráda přečtu, je výstižný a poetický, a vždy mě opravdu směrem k tématu i naladí. Má pravdu v tom, že každé město je něčím zajímavé a charakteristické, a dobrý fotograf si v něm umí najít motivy a situace, které stojí za to. Kromě toho mu město připomíná knihovnu, po které se lze toulat celé dny a stále nalézat motivy.
Imrich Veber je osloven a představen v článku Cesta do města. Působí jako teoretik a kurátor fotografie. Jeho cyklus HOMOurban zachycuje celou složitost otázky, kdo je městský člověk, jestli není osamocen uprostřed davu, a jestli v tom pohledu napříč městy a regiony, nachází něco společného.
Martin Stavars svým dílem vhodně doplňuje téma. Zabývá se fotografováním městské krajiny. Při hledání snímků se vyhýbá veřejné dopravě a zajímavá místa hledá pěšky. Jeho knihu Megalopolis vydalo nakladatelství Charta Editions v roce 2012 a tvoří ji snímky čtrnácti světových velkoměst.
Největší panoramatický snímek na světě pomáhal vytvořit Jeffrey Martin. Tvoří ho 47 640 jednotlivých fotografií. Byly instalováno celkem čtyři fotoaparáty, které nasnímaly každý kolem 120 000 fotografií Londýna.
V rozhovoru je představen a dotazován vysokoškolský profesor, historik, kurátor a fotograf Vladimír Birgus. Známe ho již jako autora a glosátora autentických reportáží a recenzí ze světoznámých festivalů, kromě toho je autorem a spoluautorem asi 30 knih. Mnoho let je také pedagogem a v rámci své profese je neustále na cestách. Ve svých snímcích přešel ke složitějším záběrům, aby zdůraznil osobní pohled a pocity, které se obtížně převádějí do slov.
Reportáž o festivalu Fotojatka 2013 od Markéty Stulírové, nás seznámí se skutečností, že tady je něco jinak. Snímky nevisí na stěnách, ale střídají se v několikasekundových intervalech na plátnech. Můžeme obdivovat několik fotografických sekvencí od dvanácti autorů, mezi nimiž k nejpozoruhodnějším patřily snímky Tomasze Tomaszewského, Donalda Webera, či Alexandra Gronského.
Rubrika Kultura odhaluje jako talent Veroniku Markovičovou. Její tvorba jeví typické tendence současné fotografie, kdy jakoby chtěla opustit médium fotografie.
FOTOIkona Martha Cooperová fotografuje graffiti, street art a hip hop komunitu již mnoho let, prakticky od počátků tohoto fenoménu a uměleckého stylu tvořeného ve veřejném prostoru.
FOTOrádce se pasuje do role svatebního speciálu a slibuje prozradit vše o svatební fotografii. Také analyzuje, jak lukrativní povolání je svatební fotograf, co vše musí stihnout. Málokdo ví, že jeho práce nekončí nafotografováním svatby. A jaká je vlastně hodnotná svatební fotografie?
V rubrice Technika se dozvíme, jak dopadlo testování fotoaparátu Samsung NX300. Potoaparát Lytro. Recenze objektivů Olympus. Novinky ze světa techniky nás neminou.

FOTO Č. 11
2. ročník, číslo 11/2013
květen 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 9. května 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Dagmar Vyhnálková
PROFIL	Marek Detko
TÉMA	Město a člověk ve fotografii
	Imrich Veber
	Martin Stavars
	Největší panoramatický snímek na světě
TECHNIKA	Test: Samsung NX300
	Fotoaparát Lytro
	Recenze objektivů Olympus
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Brownfields Pentaconem Six
ROZHOVOR	Vladimír Birgus
FOTORÁDCE	Svatební fotografie
	Photogenia: převod do odstínů šedé
	Rady odborníků
KULTURA	Fotografický festival Fotojatka
	Talent: Veronika Markovičová
	Ikona: Martha Cooperová
	Výstava Vnitřní okruh

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 11/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 12/ 2013, autor fotografie: Jock Sturges

Časopis FOTO č. 12

Celý časopis se soustředí na dokumentární fotografii. Panorama, jako úvodník časopisu FOTO nás však láká na 14. ročník Fotofestivalu v Moravské Třebové a přerovskou výstavu Meopta, oslavu 80. výročí od založení firmy Optikotechna, prvního závodu optického průmyslu v Československu.
Vstupní melancholickou černobílou fotografií, která otevírá magazín s popiskem „Vstup do neznáma“, krátce komentuje její autor Stanislav Adam.
V rubrice profil je představen módní a lifestylový fotograf Matúš Tóth, u jehož fotografií můžeme vidět jasný důraz na kvalitu a dokonale technicky zvládnutou fotografii.
„Dokument doby“, jak Petr Vilgus pojmenovává svůj text související s hlavním tématem čísla začíná slovy: „Dokument je jako konzerva, která dokáže uchovat vizuální podobu určitých míst či osob, včetně atmosféry, která toto prostředí naplňovala.“ Článek je úvodem k následujícímu rozhovoru s Václavem Vašků. Autor chce sdělit čtenářům, co důležitého nám je schopná po čase odkrýt dokumentární fotografie. Dokumentární fotografie je po České republice rozšířená a k tomuto tématu si můžeme přečíst ještě jeden rozhovor, tentokrát s Romanem Francem.
Hlavní téma časopisu pokračuje i v článku Kateřiny Písačkové o dvorní fotografce tou dobou vznikající hiphopové kultury, Marthě Cooperové. Vitální a energická sedmdesátiletá dáma, žije svůj svět naplno, mnozí mladí by si vedle ní mohli připadat staře. Jako Klasiku nám představil Aleš Rejl svůj fotoaparát Mamiya C33, aneb 1,8 kg fotografického těla. Naučit se s Mamiyou není snadné, ale když už se to člověk naučí, přináší to své ovoce.
Ani ne tak fotograf sám, jsou to jeho snímky, které hovoří za autora. Rozhovor čísla byl tentokrát věnován jednomu z nejznámějších českých dokumentárních fotografů – Jindřichu Štreitovi. Nenápadný fotograf, který, kde fotografoval, tam jako byl žil již roky. Fotograf spojený s černobílými fotografiemi nejen Vítkovických továren, vždy dokázal zachytit ten pravý moment s citlivým sociálním přesahem.
V rubrice FOTOkultura nám Radek Burda představuje zajímavou fotografickou soutěž - Photo Annual Awards 3. Soutěž, jejíž kategorie jsou Emotions, Motions a Oceans. Naprosto nepochopitelné kategorie již naznačují, jaké fotografie by se za nimi mohly skrývat. Vítězná fotografie rozhodně nešetří svými barvami.
Nahotě mladého ženského těla se věnuje redaktorka Martina Grmolenská ve svém článku, ve kterém si pokládá otázku, kde je v nahotě hranice estetiky a kde už převládá dokument.
Na její souvislý text, doplněný fotografiemi Karla Nováka, navazuje Roman Franc svým rozhovorem s Jockem Sturgesem, fotografem, který na svých snímcích zobrazuje nahotu svých přátel.
Dalším kulturním článkem přispěl Petr Vilgus, který hodnotí 33. ročník Národní soutěže amatérské fotografie ve Svitavách. Jelikož byl Vilgus jedním z porotců, měl dokonalý přehled o všech zúčastněných fotografiích a představil nám tak ty nejzajímavější z nich.
Prostřednictvím posledního článku z rubriky FOTOkultura nám představil Vladimír Birgus Trienále v International Center of Photography v Manhattanu.
Jako talent byla zvolena a prezentována Jana Hunterová, dokumentární fotografka se silně subjektivním zaměřením.
Formou FOTOikony byl Petrem Vilgusem krátce představen František Dostál, fotograf Humoru.
Z technické části časopisu mě zaujala nová rubrika Backstage, kde nás Dan Vojtěch přesouvá do zákulisí vzniku snímku, u kterého by čtenáře nikdy nenapadlo, že byl fotografován v ateliéru.

FOTO Č. 12
2. ročník, číslo 12/2013
červen 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 26. června 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Stanislav Adam
PROFIL	Matúš Tóth
TÉMA	Dokumentární fotografie
	Václav Vašků
	Roman Franc
	Martha Cooperová
TECHNIKA	Akce: Nikon Coolpix A
	Recenze: Fujifilm X-E1
	Makroobjektivy Tamron
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Mamiya C33
ROZHOVOR	Jindřich Štreit
FOTORÁDCE	Backstage: Dan Vojtěch
	Photogenia: práce s velkoformátem
	Rady odborníků
	Tip: koňské pólo
KULTURA	Photo Annual Awards 3
	Výstava Přirozeně: Karel Novák – Jock Sturges
	Národní soutěž amatérské fotografie
	Trienále v International Center of Photography
	Talent: Jana Hunterová
	Ikona: František Dostál

STANISLAV ŠEBEK

Autor nejlepších snímků galerie FOTO od nás získává roční předplatné časopisu!

STANISLAV ŠEBEK
standa.500px.com

UKAŽTE SE SVĚTU

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 12/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 13/ 2013, autor fotografie: Jozef Mičian

Časopis FOTO č. 13

Třinácté vydání časopisu FOTO se věnuje především instantní fotografii. Jak se v editorialu můžeme dočíst, že žádná úprava ve Photoshopu nedosáhne kvality prožitku, srovnatelné s momentem překvapení při použití instantního filmu.
FOTOstory nám představuje Leu Lovíškovou, slovenskou fotografku, která v souboru, který prezentuje „Dítě jako objekt v módní fotografii", ponechala velký prostor spontánnosti a dětské hravosti.
Svůj profil společně s pochmurnými fotografiemi, laděnými do studených odstínů, nám představila Eva Malúšová. Jde o poměrně osobní téma, modelem se stala její kamarádka, která procházela těžkým obdobím. Fotografie jsou sugestivním ztvárněním pohledu fotografky na blízkou osobu.
Kdo jiný by měl psát o hlavním tématu, než Michal Čáp, spolupracující na časopisu FOTO, jakožto zakladatel Polagraph obchůdku v Praze a v Brně. Popisuje ve svém článku ten paradox, že pět let po ukončení výroby Polaroidů, se nečekaně objevila nová vlna nadšenců, a zájemců o Polaroidy. Téma doplnil o dva rozhovory. První s Jozefem Mičianem, fotografem na Polaroid. Než se Mičian dostal k Polaroidu, fotografoval na svůj mobilní telefon a vyhrával se svými fotografiemi dokonce i mezinárodní soutěže. Ve chvíli, kdy však objevil Polaroid, jeho tvorba se začala ubírat úplně jiným směrem. Díky instantním fotografiím se stal jedním z nejpopulárnějších fotografů na východ od Berlína. Druhý rozhovor provedl s Gabrielou Ksandr, která fotografuje již od útlého dětství.
Rubrika Klasika se v tomto čísle kryje s tématem a Roman Franc zde popsal svůj přístup a postupný přechod k instantní fotografii.
Rozhovor čísla provedl Petr Vilgus s fotoreportérem Michalem Novotným a pojmenoval ho „Ve stopách dobrodruha". Kromě jiných zajímavých informací se dozvíme, že Novotný během svých cest vyzkoušel mnoho fotoaparátů. První fotografie dokonce vytvořil Flexaretem.
Stejně jako většinu fotografických festivalů nám v rubrice kultura představil Vladimír Birgus 16. ročník PHoto Espaňa. Zajímavým tématem, které přilákalo mnoho návštěvníků i vystavujících (festival představil celkem 74 festivalových výstav), bylo lidské tělo.
Dále v rubrice Kultura nalezneme článek Petra Vilguse o Jacobu Aue Sobolovi, text Josefa Mouchy o Fotogenii Jana Lauschmanna. A nakonec druhý ročník soutěže „Wiki miluje památky".
Talentem 13. čísla je Lenka Lukačovičová, jež ve své tvorbě dokumentuje prostory bez umění, místa nabitá potenciálem a tvořivou energií.
Petr Vilgus v rubrice FOTOikona představuje Viktora Koláře a jeho humanistické černobílé fotografie, zaznamenávající lidské osudy a život kolem sebe.
V technické rubrice nemůže chybět popis Polaroidu, konkrétně Supercolor 635 CL, filmů Impossible PX 680 Color Protection a o něco starších předchůdcích ještě před klasickým Polaroidem. Zajímavou novinkou je i FujiFilm, který se začal vyrábět roku 2008 a je levnější alternativou klasického instantního fotoaparátu.

FOTO Č. 13
2. ročník, číslo 13/2013
srpen 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 21. srpna 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Lucie Kout, Lenka Sedláčková, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Lea Lovíšková
PROFIL	Eva Malúšová
TÉMA	Instantní fotografie
	Jozef Mičian
	Gabriela Ksandr
TECHNIKA	Test: Sony RX100 II
	Test: Nikon 1 J3
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Polaroid SX-70 Romana France
ROZHOVOR	Michal Novotný
FOTORÁDCE	Průvodce světem instantní fotografie
	Photogenia: Polaroid jako zdroj
	Rady odborníků
KULTURA	PHoto España
	Jacob Aue Sobol v Leica Gallery Prague
	Jan Lauschmann
	Soutěž: Wiki miluje památky
	Soumrak fotoreportérů?
	Talent: Lenka Lukačovičová
	Ikona: Viktor Kolář - Ostrava

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 13/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 14/ 2013, autor fotografie: Bart Pogoda

Časopis FOTO č. 14

První, co nás v říjnovém vydání osloví, je jeho obálka. Kůň, hledící do pusté bažinaté krajiny, od Barta Pogody. Krásný kontrast čokoládově zbarveného koně uprostřed modrozelené, šedavé krajiny je dokonalým podtržením nového materiálu matné obálky. Dalším neobvyklým prvkem, je přiložená vytištěná fotografie Edwarda Westona a jeho Akt z roku 1939. Celý časopis je opět zaměřen na speciální téma, tentokrát se jedná o fotografii na cestách.

Pohádkovou úvodní fotografií časopis uvedl Marek Štim ve FOTOstory. Zašel do lesa a vytvořil si ze samorostů jakési divadélko, divadélko ze surového materiálu, který neprošel lidskýma rukama.

V rubrice profil se představil bývalý fotograf MF DNES Yan Renelt. Fotografování šokujících portrétů Černého Elfa či Stormtroopera popisuje jako jedno velké performance, kdy pro fotografii musel přistoupit na pravidla hry členů LARP (Live Action Role Play), jinak by se s ním členové ani nebavili. Mimo tento cyklus nám vypráví, co fotograf zaměstnaný v MF DNES musí během jediného dne stihnout vyfotografovat.

Jak nám již titulní strana napověděla, téma tohoto časopisu je zaměřeno na cestování. O svých cestách po Japonsku vyprávěl polský fotograf Bart Pogoda formou rozhovoru s Petrem Vilgusem. Mimo snímku na obálce časopisu, ještě svůj rozhovor obohatil o další fotografie z cestování po Japonsku, které na něj zapůsobilo stejně, jak to popisuje Murakami ve svých knihách: smutní, ospalí a osamělí lidé v obrovských davech. Jeho fotografie jsou však klidné, jako kdyby v Japonsku nebyl nikdo jiný než on sám s osamělým mužem vyobrazeným na fotografii.

V rámci tématu zde navazuje druhý rozhovor s Antonem Bašou, tentokrát vedený Tomášem Hlivou. Košický fotograf žil po dobu pěti let v anglickém Brightonu, kde vytvořil sérii fotografií s názvem Brightonians. Fotografie, které nám však Anton společně s rozhovorem představuje, pochází z ostrova Fuerteventura.

Svůj fotoaparát z rubriky Klasika, nám představila Lenka Pužmanová. Konkrétně jde o kinofilmový dálkoměrný fotoaparát Canonet G-III QL 17.

Hlavním rozhovorem čísla byl představen někdejší vítěz World Press Photo v kategorii Sport Roman Vondrouš. Fotograf pocházející z Pardubic, který se již od útlého věku věnoval fotografii, začínal v úplně jiném odvětví – byl zaměstnancem Českých drah. Ukázky fotografií, které doplňují rozhovor, pochází z různých cyklů, jako například Night Clubs, Cross Country Steeplechase nebo Fragmenty metropole.

Jako již v předchozím ročníku se i tentokrát ujal průvodního slova o Arles 2013 Vladimír Birgus. „Zatímco všechny ostatní fotografické festivaly musí radikálně šetřit, organizátoři v Arles měli k dispozici více peněz než kdykoliv předtím.“ začíná Birgus svůj text. Popisuje jednotlivé výstavy, které byly největším překvapením či zklamáním. Vše doplňuje o lákavé fotografie různých autorů z různých výstav v rámci festivalu.

U tématu fotografií z cest by bylo hříchem nevyzpovídat Daniela Laurince se Zuzanou Halánovou (dnes 2018 již Laurinc Halánovou). Pár se zabývá závažnými tématy, např. s láskou pomáhat všem, kteří trpí. Společných souborů dnes mají plno, v tomto čísle nám představili jeden z nich – 15 minut, který ilustruje čekání obyvatel keňského města Eldoret na výsledek vlastního HIV testu.

Talentem se pro toto číslo stala Andrea Juneková, která na první pohled zaujme svými barvitými a statickými fotografiemi. Příjemnými tématy zaujala i rubrika Technika, ve které nás Jan Sucharda učí svítit pouhou lampičkou jako světelným zdrojem pro fotografii, Martin Kozák nám představuje velice poddajný stativ GorillaPod a celé číslo je zakončeno líbivým textem a snímky FOTOtrip technika Martina Kozáka, popisující svou návštěvu Šanghaje.

FOTO Č. 14
2. ročník, číslo 14/2013
říjen 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 9. října 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
MANAŽER PROJEKTU:	Jan Homola
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp, Kateřina Písačková
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Marek Štim
PROFIL	Yan Renelt
TÉMA	Fotografujeme na cestách
	Bart Pogoda
	Anton Baša
TECHNIKA	Test: stativ GorillaPod
	Test: blesk Phottix Mitros
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Canonet Lenky Pužmanové
ROZHOVOR	Roman Vondrouš
FOTORÁDCE	Backstage: Marek Štim a reklama pro Chevrolet
	Photogenia: kontinuální světlo
	Rady odborníků
	Fototrip: Šanghaj Martina Kozáka
KULTURA	Fotografický festival Arles 2013
	15 minut Zuzany Halánové a Daniela Laurince
	Talent: Andrea Juneková
	Ikona: Kordův Che Guevara

z cyklu LARP, Canty EF

PROFIL

YAN RENELT

Pracoval jste pro vydavatelství MAFRA. Pro jaká konkrétní periodika jste fotografoval?
V letech 2010 až 2011 jsem působil jako fotograf pro MF DNES a periodika s ní spojená, tzn. Víkend a Magazín MF DNES.

Jak probíhá přijímací řízení na takovou pozici? Absolventů fotografických škol i fotografů samouků je jak dobře známo mnohonásobně více než pracovních míst v oboru...
Přijímací řízení probíhalo ve dvou kolech. Nejprve byli vybráni vhodní uchazeči podle životopisů a pak následovalo pohovor. Já jsem měl hodně štěstí. Hlásil jsem se totiž původně na pozici fotoeditora a prošel jsem do druhého kola. Jedním z úkolů byl výběr vhodných fotografií k obsahu konkrétních článků, pak jsme probírali moje fotografické zkušenosti a portfolio. Na konci pohovoru mi Michal Růžička, vedoucí fotografického oddělení MAFRA, dal na vybranou mezi pozicí fotoeditora a fotografa. Moje volba byla jasná. Později mi Michal řekl, že mu bylo chlapů, že bych měl spíš fotografovat, a proto mi tu práci nabídl.

Pro mnoho fotografů je podobná pozice touženým snem.
Když jsem nastoupil do MAFRY, byla sestava fotografů následující: Michal Růžička, David Neff, Jan Zátonský, Dan Materna, Michal Šváček, Nguyen Phuong Thao a Michal Šula. Většina z nich fotografovala mnohem dřív, než jsem se vůbec narodil. Bylo mi tedy jasné, že na mě zbude fotografování těch méně důležitých událostí, kterých bylo mnohoosobem dost... Ale nevadilo mi to. Mám práci rád a nefrungují na principu „hele, tak točit bych jsem maloval osm hodin, takže přestaň...“ Když mě práce baví, prostě a jednoduše neřeším, kolik mi zabere času. První dva měsíce pro mě ale představovaly absolutní peklo. Před tím, než jsem nastoupil do MAFRY, jsem měl zkušenosti hlavně se stylizováním nebo sportovní fotografií (především snowboardy, kola atd.), a tak mi nějaký čas trvalo, než jsem získal ten správný přístup k novinářské fotografii.

Jak vnímáte svoje angažmá s odstupem?
Popravdě řečeno jsem čekal, že mě brzy vyhodí, protože to, co jsem občas přinesl, nebylo úplně skvělé. Michal Růžička se mnou ale měl nadstátní trpělivost a učil mě, co je špatně a co má být jinak. Strpěl také i ostatní fotografové, kterým za to chci moc poděkovat. Možnost fotografovat v MAFŘE mi přinesla zkušenosti, které bych ve škole nezískal. Ta práce je neskutečně rozmanitá. V průběhu jednoho dne vyfotografujete snad veterináři, karneval, příjezd prezidenta, osobnosti do rozhovoru a potom si to večer hezky zakončíte fotbalem, přičemž všechny snímky musí být samozřejmě odtamtud odeslány rovnou po akci.

Proč jste odtud nakonec odešel?
Než jsem nastoupil do MAFRY, fotografoval jsem pro freeride.cz a Freemagazine. Jezdil po horách a fotografoval mě velmi bavilo, ale vadilo mi, že jsem neměl dlouhý příjem. Poté, co jsem ztratil rok pracovně v MAFŘE, se na mě kluci z freeride.cz obrátili, že chtějí fotografa na plný úvazek, a dohodli jsme se. Byla to bezvadná práce. Celá sezóna na horách nejen v Čechách, ale i po celém světě.

Jak vnímáte pozici českého fotožurnalisty v podobných médiích vy sám? Je z vašeho pohledu bývalého fotografa z velkého vydavatelství klasický fotožurnalismus, jako ho známe třeba z dnes již neexistujícího magazínu LIFE, na vymření?

Anton Baša • FOTOTÉMA

ANTON BAŠA

„Planeta Fuerteventura“

WWW.ANTONBASA.COM

Na prvním pohledu na vaše snímky člověk jen sníží shodne, že jste fotografoval během svojí běžné dovolené, na jednom z Kanárských ostrovů. Jak na vás prostředí Fuerteventura zapůsobilo?
Tichu, klidu, osamělosti, smutku, tužbě, nádeji. To bolí načastěstie vnemy a pocity, ktoré vo mne vzbudzovali scenérie na ostrove.

Čekal jste, že turistická letoviska prochází takovou krizí?
Ostrov sa pre mňa – radovného dovolenkára – nečakane premenil z typického turistického letoviska na malú planétu reprezentujúcu často zretelné hodnoty súčasného sveta. Túžba po obdive, hlad po aspechu, vidina rýchleho zisku menšaca sa na nenapínané sny, pešzmotu.
Z megalomanických pláňov superluxusných hotelov tu ostali len rozostavané torzá budov. Radové apartmány, tvoriace malé dediny, vždy pripomínali opustený Černobyľ alebo nutné letovisko. Dojem z takom nevedúcich cieľ bol umocnený vyschnutou umelo zavlažovanou palmou na okraji dediny. Napriek všetkým, na prvý pohľad negatívnym motívom, však tieto niesli v sebe niečo krásne, podobne ako keď človek prežíva bolestivé emócie.

Jak dlouho jste na ostrově dokumentoval?
Ako ste v prvej otázke spomenuli, povôdne išlo o normálnu dovolenku s mojou partnerkou, takže sme tam boli tuším týždeň. Išlo to naša prvá „nič nerobiaca“ dovolenka a hlavne ja som tam cestoval bez väčších očakávaní. Zbalil som si však fotovýbavu pre prípad, žeby mu tam niečo oslovilo. Kedže nie som človek, ktorý absolvuje každoročne primorskú dovolenku a výber destinácie som nechal na priateľku, očakával som scenérie ako z katalógov cestovných kancelárií. O to väčšie bolo moje prekvapenie, keď som už z lietadla videl, že v skutočnosti ide o „mesačnú krajinu“ s umelo zavlažovanými rastlinami a katalógové zábery nebudú na každom rohu. Okamžite sa vo mne rozpútal „fotoadrenalín“ a tuší som, že odtiaľ neodídem napokon. Po dvoch dňoch ležoleniva (a mojej frustrácie) sme si prenajali auto. Určitú časť fotografií som získal v priebehu troch dní, počas ktorých sme prešli takmer celý ostrov. Scenérie blízko nášho hotela som však priebežne pozoroval a uvažoval nad nimi, aby som ich neskôr nafotografoval osamote počas posledných dvoch hodín pred odletom.

Fotografoval jste na klasický film. Proč ne digitál?
Áno, fotografoval som na strednej formáť, na diaľkomerovú Mamiyu 6. Pamätám si, ako na mňa vypúlila oči pracovníčka letiska pri kontrole mojej batožiny plnej objektívov a dvoch aparátov. Mal som totiž so sebou aj digitálne telo so štyrmi objektívmi.
Digitál som používal skôr na typické dovolenkové fotky, kým film na premyslenejšie, pocitové zábery. Viem, že to znie už ako klišé, ale film aj pre mňa stále nesie v sebe niečo navyše. Moje snaženie je zachytenie na fyzickom materiáli, namiesto zmäkčenia dát niekde na pevnom disku počítača. Je ale pravda, že ma čoraz viac frustruje tá kalvária okolo skenovania a editovania, nehovoriac o dostupnosti a cene celého procesu, pričom výsledkom je opäť zmäkčenie dát na pevnom disku... Preto budem v budúcnosti pravdepodobne používať film hlavne na čiernobiele fotografovanie a sám si snímky aj vyvolávať. Raz na to snáď budem mať čas...

Váš cyklus představujeme v rámci tématu On The Road. Máte nějaký tip, kam se s fotoaparátem vypravit nebo kam se chystáte příště?
Nie som typický cestovateľ – fotograf. Niekoľko rokov nemal chuť cestovať po celom svete, ale momentálne mám rôzne iné záväzky, ktoré sú časovo aj finančne náročné. Napriek tomu sa mi podarilo tento rok navštíviť Spojené arabské emiráty, konkrétne Dubaj a Abú Zabí. O pár týždňov sa chystám na štvordňový výlet do Barcelony. Je to pre mňa osobne trochu paradox, pretože som vždy túžil navštevovať menej populárne a chudobnejšie destinácie, plné sociálnych tém. Namiesto toho sa častejšie dostávam na miesta, kde je už aj tak mnohých cvakajúcich turistov. Zábavám však, že sa takmer všade dá nafotografovať niečo senzačné, aj keď to vôbec nečakáte a nemusíte jazdiť hneď do Černobyľu (samozrejme ani do Dubaja). Preto by môj najlepší tip bol asi nosiť fotoaparát vždy na krku a byť v strehu... S týmito však aj ja večne zápasím.

S autorem hovořil Tomáš Mrva

37

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 15/ 2013, autor fotografie: Lumír Schulz

Časopis FOTO č. 15

V rubrice Profil časopis představuje fotografa a designéra Štěpána Jílka, který se stále drží starého analogového fotoaparátu. Na otázku, proč je tomu tak, jasně odpovídá, že při cestování si nedokáže představit, jak by po odlehlých místech světa chodil s jiným fotoaparátem než se svoji Minoltou, se kterou nijak nebudí pozornost.
FOTOtématem je fotožurnalistická soutěž Czech Press Photo, kterou trefně popisuje Petr Vilgus s pocity bezmoci z výsledků poněkud jiného druhu soutěže, a to voleb, skrytými mezi řádky. Jelikož se jedná především o soutěž novinářskou, fotografie by měly reflektovat aktuální dění. Ne všechny se však dotýkají jen aktualit, některé fotografie poukazují na dlouhodobé nevyřešené problémy současného světa. Téma doplnil rozhovorem s filmovou fotografkou Dagmar Vyhnálkovou, která získala čestné uznání v kategorii Umění a zábava.
Velkoformátovou kameru Cambo Explorer nám představila Eliška Kyselková, fotografka, které se podařilo tento velkoformátový přístroj vzít do italského cirkusu Medrano a nafotit zde senzační soubor, kde portrétuje jednotlivé členy cirkusu a zaměřuje se především na jejich kostýmy.
Velice silným rozhovorem, propojující nejen jeho tvorbu, ale i historické okolnosti je FOTOrozhovor s Josefem Mouchou, vedený Petrem Vilgusem. Rozhovor není zaměřen jen na jeho tvorbu, ale i na dětství, profesní začátky, žurnalistiku, vojnu a jiné důležité momenty v Mouchově životě. Jako dokumentární fotograf ve své tvorbě uplatňoval především reálný socialismus.
Součástí rubriky FOTOkultura je představení nové knihy, kterou autor připravoval čtyřicet let. Kniha s názvem Jaromír Funke mezi konstrukcí a emocí, vydaná nakladatelstvím KANT, jejíž autorem je Antonín Dufek, je jak píše Birgus „Splacený dluh Funkemu".
Rubrikou FOTOTalent byl představen Tomek Gola, se svými fotografiemi z Afgánistánu.
FOTOikonou byl Josefem Mouchou představen Elliott Erwitt. Fotograf, jenž svými černobílými fotografiemi dokáže vyfotit dokonalou momentku, u které si divák jen těžko dokáže představit, že nebyla stylizovaná. A tak správně Moucha nazývá článek o něm „Klasik momentky"
Zajímavou částí časopisu byl článek pod názvem FOTOdílna, kde Tomáš Hliva popsal průběh a výsledky fotografického workshopu ve vile Tugendhat pod vedením Jana Pohribného.
Zakončením časopisu je reportáž z festivalu Burning Man, odehrávajícího se uprostřed pouště a nafocená Laurentem Fouchetem netradiční metodou instantní fotografie. Celý projekt připravil pomocí fotoaparátu Fujifilm Instax Wide 210.
Z technických rubrik mě přitáhla část Instantní iPhone. V době Polaroidů a fotografií pořízených z mobilního telefonu byl vytvořen kompromis – Impossible Instant Lab. „Kouzlo" a zároveň zánik momentu překvapení, který vždy u polaroidových fotografií máme, je v tom, že fotografii nejprve vyfotíme na mobil, v klidu si vybereme, která se nám povedla a která by se nám líbila v polaroidové verzi a teprve v tuto chvíli přiložíme iPhone na Instant Lab a z telefonem provedené fotografie máme polaroidovou fotografii.

FOTO Č. 15
2. ročník, číslo 15/2013
listopad 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 19. listopad 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp, Kateřina Písačková, Martina Grmolenská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Alena Dvořáková a Viktor Fischer
PROFIL	Štěpán Jílek
TÉMA	Czech Press Photo 2013
	Rozhovor s Dagmar Vyhnálkovou
TECHNIKA	Fujifilm X-M1
	Impossible Instant Lab
	Canon EOS 70D
	Nikon P7800
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Cambo Explorer Elišky Kyselkové
ROZHOVOR	Josef Moucha
FOTORÁDCE	Backstage: Marek Štim a kampaň pro SKIP
	Rady odborníků
KULTURA	Jaromír Funke – Mezi konstrukcí a emocí
	Talent: Tomek Gola
	Ikona: Elliott Erwitt
	Luminografie ve vile tugendhat
	Burning Man Laurenta Foucheta

z cyklu *Out of Season* z cyklu *Život na venkově*

WWW.JILEKSTEPAN.BLOGSPOT.COM

Štěpán Jílek je designér, fotograf a tulák. Narozen v Poličce, vyrůstal ve společnosti mnoha sourozenců na samotě Bubiva. Navštěvoval výtvarný obor na ZUŠ Bohuslava Martinů v Poličce. Díky staršímu bratrovi začal nečekaně náhle cestovat (aneb „Odpadl jeden kluk, nechceš jet s námi stopem do Turecka?"). Na Fakultě strojního inženýrství a Fakultě výtvarných umění v Brně vystudoval obory zaměřené na design. V roce 2004 si koupil svůj první fotoaparát Minolta X09. Stávající semestr na Winchester School of Art v Anglii a podnikl nespočet cest, od Jeruzaléma, kam dojel stopem, až po Kongo, kde působil jako dobrovolník v sirotinci. Momentálně je designérem na volné noze, rozpostřen mezi Poličkou a Oslem.

byla operace na celý den. Vůbec nemají pochopení pro pověstné české „kdo nekrade, okrádá rodinu". Třeba jízda noční městskou hromadnou dopravou na peněženku Oslo – kabely si koupí lístek za sto korun a na otázku, proč nejede na černo, odpoví: „Já ale chci, aby metro fungovalo." Je to dáno i větší důvěrou ve stát a společnost, protože vědí, že se ty peníze neztratí.

Stihl jste už nějakým způsobem sám pro sebe definovat vztah Norů k umění a ke kultuře obecně?
S uměním to je stejné jako u nás, sledují ho nadšenci, tedy jen malá část populace. Norové ale mají specifický vztah k architektuře. Mají rádi jednoduché objekty a vůbec, stavby obecně. Díky dlouhé zimě si váží barvy, takže mají barevné domy, kuchyně, nábytek.

V klubu Plevel, sídlícím v ulici Krymská, která je společně se svým okolím považována za centrum pražské nezávislé kulturní a společenské scény (a kde se mimo jiné natáčet také na naše poměry nebývale „čerstvý" předvolební klip Strany zelených s napůlcím přednoudou Ondřejem Liškou), aktuálně připravujete autorskou výstavu.
Na výstavě budou převážně fotografie z mých z cest, část snímků je z cyklu Lost in Congo. Několik záběrů je i z Vysočiny, kde natáčím sílu před další cestou, a barevná část výstavy pochází z cesty vlakem po Evropě.

Podle čeho jste vybíral jednotlivé snímky?
Snažil jsem se, aby každá fotografie mohla fungovat samostatně a měla co říct i lidem, kteří neznají pozadí jejího vzniku.

Řadíte se k hrstce autorů, kteří stále ještě nepřijali za své digitální zpracování obrazu. Co vás drží u analogu, proč svítek a proč kinofilm?
Hlavním důvodem je cestování, nedokážu si dost dobře představit, že bych jezdil po Sýrii či Kongu s digitálním fotoaparátem za šedesát tisíc. Dobření baterií, strach z okradení a tak dále... Se svojí starou Minoltou nebudím pozornost, když už, tak spíš pozitivní. Lidé se na ni rádi podívají a přidají historku, že mají něco podobného doma ve skříni. Dalším důvodem je, že mám jednoduše rád specifickum analogového obrazového výstupu.

připravil Tomáš Hlína

DAGMAR VYHNÁLKOVÁ

Čestné uznání v kategorii Umění a zábava
Fotografie z natáčení seriálu České televize Cirkus Bukowsky

Považujete jako filmová fotografka pro Českou televizi. Co přesně pozice obnáší?
Když jsem na jaře loňského roku nastupovala, byla to především fotografování filmů, televizních pořadů a příprych přenosů, občas nějaká titulovka, ale samozřejmě také postprodukce fotografií a archivace dat. V současnosti procházífotooddělení v ČT řadou změn, které přinášíspoustu nových pracovních příležitostí a výzev, takže zadání jsou rozmanitější, podmínky pro práci zajímavější. Přibylo portrétů a promo snímků, fotografujeme i podklady pro grafiku.

Představa obyčejného smrtelníka může být taková, že fotografování u filmu je jen samá legrace. Z našeho vyprávění však vím, že za tato práce může proměnit v pěknou dřinu...
Člověk se prostě musí umět připravit dostava na všechno. Jedním aspektem je počasí, na které se při natáčení nikdy nelze ohlédnout, druhým pak fyzická únava. Směny jsou dlouhé dvanáct a někdy i šestnáct hodin, točí se ve dne i přes noc a vy jste prakticky celou dobu na nohou a popisníkem vybavení vážící kolem deseti kilogramů. Třetí potíží pak bývá určitá nedůvěra hercůvůči fotografům.

Jak může herec, jenž se probouzí a usíná s tím, že mu do obličeje míří padesátikilová kamera, něco namítat proti několika snímkům na památku?
Profese fotografa je dnes v očích mnoha lidí značně podobnáprácikámu bulváru. V tomto ohledu mám jako oficiální fotografka České televize určitou výhodu, neznámé začínajícím filmovým fotografům bych určitě doporučila, aby se na každém místě nejprve všem představili.

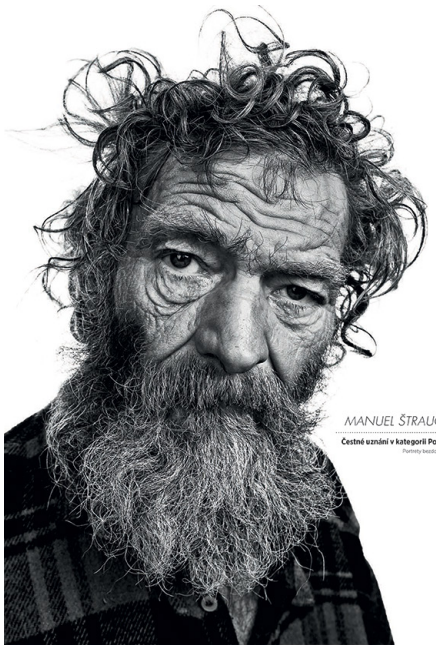
A nyní přichází ta radost...
Všechny tyto zdánlivé mínusy jsou bohatě vykompenzovány tím, že je mi má práce zároveň i koníčkem.
Setkávám se s inspirativními lidmi v zajímavých prostředích, člověk se díky filmu může přenést do pohádky nebo cestovat časem. Asi nejlepší na mojí práci je, že žádný den není stejný a že pracuji s lidmi, kteří, stejně jako já, vykonávají povolání, které mají rádi.

Cenu CPP jste získala za soubor snímků k novému a kritikou vřele přijatému seriálu České televize Cirkus Bukowsky. Jak probíhá fotografování na place?
Nejdůležitější je nebýt moc vidět, tedy nelézt do záběru a nelapat na kabely. Vyžaduje to trochu cviku a pozornosti, abyste se mikomu nepletli do cesty předvedím kdy je kamera v pohybu. Občas je nutné hledat různé úkryty a skulinky, zaujímat krkolomné pozice... Ale všechno je to jen otázkou zkušeností, hlavně je dávat pozor, co se děje kolem a mít oči otevřené.

Kolik máte prostoru pro samotnou kompozici či opakování záběru? Nakolik vaše fotografie vycházejí z práce kameramana filmu či seriálu a nakolik se jedná čistě o vaše kompozice?
Na natáčení se pořizují dva druhy snímků – pracovní fotografie a fotosky. U pracovních snímků, které mají dokumentovat především práci štábu, máte praktický volnou ruku pro zachycení atmosféry natáčení, můžete fotografovat, co chcete, případně co vám kdo dovolí. Fotosky pak mají zachycovat dějfilmu jakoby okem kamery a respektovat kompozici a světlo, které kameraman vytvořil. To ovšem speciálně na „žůvokeekém" často nebývávůbec možné, protože záběry byly komponovány s centimetrovou přesností.

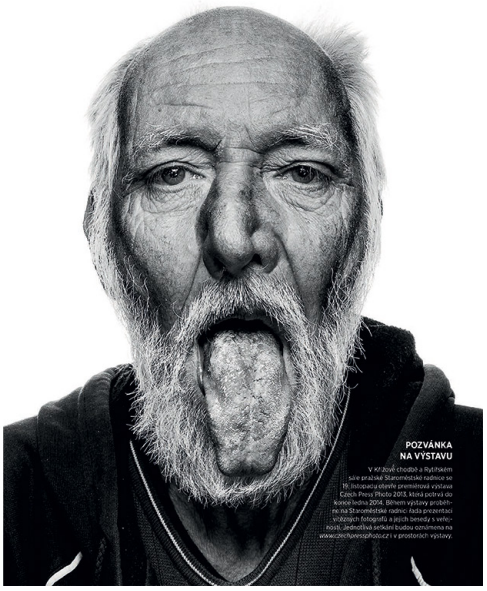
Myslíte si, že práce filmového fotografa je prestižní?
Z vyprávění starších kolegů vím, že dříve byl fotograf u filmu respektovaná osobnost, každý záběr se nakonec opakovalještě speciálně pro něj. Dnes už bohužel něco takového neexistuje, na všechno je velice málo času, natáčecí plány jsou nabité a povolání filmového fotografa už ztratilo svou dřívější prestiž.

připravil Tomáš Hlína

MANUEL ŠTRAUCH

Čestné uznání v kategorii Portrét
Portréty svobomníků

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 15/ 2013

Obálka časopisu FOTO 2. ročník 16/ 2013, autor fotografie: Kang Youngho

Časopis FOTO č. 16

Tématem časopisu F16 je měsíc ve znamení fotografie. Ve FOTOstory je představen Jan Povýšil. Je českým reprezentantem v paraolympijském plavání a vystavuje svůj soubor fotografií Pod vodou. Je to původně dokument o paralyompijských plavcích, ale postupně ho autor rozšiřuje také o akty a různé podvodní hrátky se světlem.
V rubrice Vaše galerie lze zhlédnout nejlepší divácké snímky galerie od Ondřeje Rychnovského. Rubrika Profil zařadila tvorbu Taji Spasskové, která přišla studovat z běloruského města Grodno až do české Plzně. Miluje kreslení a ilustraci považuje za nejpřirozenější způsob sebevyjádření. Ve svých fotografiích se snaží zachytit vzácné momenty s unikátní atmosférou. Považuje své snímky za zastávky, na kterých chvíli zabrzdí a jen sleduje okolí kolem sebe.
Článek Na společném fotografickém Dunaji uvádí významné bratislavské festivaly, jak je hodnotí Petr Vilgus. Každoročně v listopadu se zde schází mnoho fotografů. Pro své čtenáře vybírá Petr Vilgus například snímek Riana Pierse, nebo Rafala Milacha, Antona Podstraského, Jana Brykczynskieho. Nejrozsáhlejší expozice Měsíce fotografie jsou každoročně vystavovány v Domě umění. Výborně vybraný a adjustovaný Vnitřní okruh byl od kurátora Vladimíra Birguse a dvojvýstava o nudismu na fotografiích Karla Nováka a Jocka Sturgese.
Rubrika Klasika s textem a fotografiemi Aleše Rejla popisuje činnost krajinného fotografa, který chce pro ostatní zachytit krásná místa, která jsou na dosah ruky. Některé fotografie opravdu zapůsobí velmi poeticky.
Pro rubriku FOTOrozhovor požádal o vyjádření Jiřího Hankeho, který v září 1982 zachytil kácení lip před svým domem. Československo tehdy okupovali sovětské tanky a Češi se uzavírali do soukromí svých bytů a chalup. Celý rozsáhlý soubor fotografií Pohledy z okna mého bytu vydal autor v nakladatelství KANT. Kromě jiného prohlásil, že jeho každodenní pohled z okna kladenské ulice vždy předurčil dění celého dne. V dalším článku rubriky FOTOvýstava píše Petr Vilgus o Edith Tudor Hartové a o autorčině meziválečné fotografické tvorbě typické jejím neobvyklým zájmem o dělníky, jejich rodiny s jejich sociální problémy.
Další stránky patří zprávě o Paris Photo 2013, ikonické akci pro fotografy a nejen pro ně, na které během 4 dnů vystavuje svá díla 136 galerií, 28 nakladatelství, knihkupectví a antikvariátů ze 24 států. Probíhá expozice významných veřejných i soukromých sbírek, autogramiády hvězd fotografického světa, přednášky, besedy a soutěže. Vedení tohoto festivalu se stále snaží, aby Paris Photo bylo spíše přehlídkou kurátorsky upravených výstav, než tržnicí. Prestižní místo je drahé, zaplatí jej pouze movité galerie. Ovšem nakupují zde jen velká muzea. Velký zážitek je, naživo vidět originály snímků a potkat legendy fotografie. Zážitky svým nadčasovým a precizním způsobem již tradičně zprostředkoval Vladimír Birgus.
FOTOtalent, Jakub Jurdič představuje na dalších stránkách svůj cyklus Hranice (Borders). Jedná se o hranice definované náboženstvím, předsudky, zkušenostmi z dětství nebo psychickými bloky. Hranice svazují, a proto se mají bořit.
FOTOikona tohoto čísla, Rudolf Brunner – Dvořák získal ve své době titul Momentní fotograf Jeho císařské a královské Výsosti Nejosvícenějšího pana arcivévody Františka Ferdinanda Rakouského z Este. Je představen jako FOTOikona tohoto čísla v článku Pád na cestě vzhůru. Text napsal Petr Vilgus. Značný věhlas Brunner - Dvořákovi získala fotodokumentace katastrofy balónu Kysibelka v roce 1891.
Recenze fotografické publikace Dříve než zmizí, od Jimmyho Nelsona vypráví příběh fotografa cestovatele, který nám ve své knize představuje hrdé jedince, pyšné, ve sváteční náladě. Autor navštívil 35 mizejících exotických kmenů v nejrůznějších částech světa a zachytil je na svých snímcích.

FOTO Č. 16
2. ročník, číslo 16/2013
prosinec 2013
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 20. prosinec 2013

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp, Kateřina Písačková, Martina Grmolenská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Jan Povýšil
PROFIL	Taja Spasskova
TÉMA	Listopad ve znamení fotografie
TECHNIKA	Tipy na vánoční dárky pro fotografa
	Ray Flash Ringflash
	Fujifilm X-E2
	Blesk Nissin
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Pentax 67 Aleše Rejla
ROZHOVOR	Jiří Hanke
FOTORÁDCE	Rady odborníků
	Photogenia: základní úvahy o světě
KULTURA	Diskuze na téma
	Paris Photo 2013
	Talent: Jakub Jurdič
	Ikona: Rudolf Bruner-Dvořák
	Recenze knihy: Before they pass away
	Přehled výstav

Máme představu o tom, jak vypadá štěstí, zuřivost, strach, extáze, povznesenost. Jak ale vypadá vyrovnanost? Jak někdo vyfotografuje tichou spokojenost?

Tina Enonen

Renáta Mia Klčková z cyklu *Na Nehame (2007–2013)*, z výstavy *Abandoned Dream (2+)*

Vladimíra Birgusa a dvojvýstava dokumentující nudismus na fotografiích Karla Nováka a Jocka Sturgese), tu byly prezentovány mj. snímky ze soutěže Sony World Photography Award. Výstava živě (byť poněkud zmateně) kombinuje makrofotografie brouků a záběry hvězdné oblohy s dokumenty Paola Pellegrina z leprosária v Carville, od Jiřího Havelky z Kalkaty po Jiřího Thýna z Kuby. Nejvíce fotografií (a nejrozmanitější) je ale k vidění v Domě umění, kde se představuje 11 autorů. Nejvíce mě zaujaly fotografie Jiřího Thýna z Kuby, Jiřího Havelky z Kalkaty a Jiřího Černického z Ukrajiny.

V dalších místnostech Domu umění byly vystaveny expresivní portréty vytvořené Kang Young Hoem a klasické záběry významných osobností od Tibora Huszára.

Z programu Měsíce fotografie stojí za zmínku také rozsáhlejší výstava z díla Libuše Jarcovjákové (vedle známých snímků z T-klubu zde prezentuje soubor Vražedné léto), akty Jána Krištka nebo vaginální umění slovenského autora Rajka Bizjaka, který v budově slovinského velvyslanectví předvedl, jak kreativně si dokáže vyhnít s ženským přesvědčením.

OFF

Nějdejší Leninovo muzeum, které už podruhé poskytlo přístřeší festivalu OFF, stojí na automobilovou dopravou mimořádně zatížené Štefánikově třídě, zatím však ulice i muzeum →

Ondřej Rychnavský

Autor nejlepších snímků galerie FOTO od nás získává roční předplatné časopisu. Gratulujeme!

POD VODOU

Jan Povýšil, český reprezentant v paralympijském plavání a mimo jiné bronzový medailista z paralympiády v Londýně, zahájil na začátku prosince výstavu svých fotografií. Možná se vám bude na první pohled zdát, že jsme omylem zařadili snímek z jiné rubriky, ale Pod vodou Jana Povýšila nemusí hledat znamenité vyhledné prostředí sportovního plaviště. „Soubor tvoří od roku 2008 především unikátní dokument o paralympijských plavcích, ale postupně jsem jej rozšířil i o „akty" a různé podvodní hrátky ve světem. Tato kontrétní fotografie vznikla v bazénu v Kladnobech u Vlašimi, kdy jsme spolu s Františkem Vítvorem konečně dostali pod vodu i láčku, která byla ochotná se pro nás svléknout."

Většina snímků z cyklu je fotografována na Canon EOS 5D Mark II s objektivem 24–70 F2,8 L; od loňského roku pak Jan snímá s D-SLR EOS-1D Mark IV. „Podvodní pouzdro, které používám, není žádný velký náklok, jde v podstatě o ten nejzákladnější „igelitový" obal od Dicapac (testoval ho Martin Kozák ve vašem časopise). Bohužel se tedy dvakrát stalo, že mi natekla do fotoaparátu, což ale za pět let práce není tak strašlivé a naštěstí má vždycky záchranu v AWI servisu."

Výstava Pod vodou, na kterou je k vidění padesát fotografií Jana Povýšila předchozím z prostředí paralympijského plavání, můžete shlédnout v prostorách Centra energetického poradenství PRE na Jungmannově 28 (pasáž Tetak Praha I). ○

www.paralympic.cz

Foto Jan Povýšil
přípravil Tomáš Hlava

Ukázky z časopisu FOTO
2. ročník 16/ 2013

Obálka časopisu FOTO 3. ročník 17/ 2014, autor fotografie: Bohouš Pospíšil

Časopis FOTO č. 17

Já, fotograf, to je lákavé téma, které osloví a zaujme každého. Téma tohoto čísla představuje také tématickou výzvu pro FOTOsoutěž.
FOTOstory nám představí dílo jednoho z našich nejlepších a nejzkušenějších fotoreportérů Jana Šibíka, kterému je také věnován rozhovor v tomto čísle.
Vítězem galerie se tentokráte stal Sergey Lelyukh, který prezentoval své snímky aktů. Přišlo mu zajímavé pracovat abstraktně s lidským tělem.
Profil je věnován Bohouši Pospíšilovi, který se zabývá reklamními zakázkami a vypráví o zážitcích z náročných reklamních kampaní. Jeho snímky jsou technicky velmi precizní.
V rubrice FOTOtéma prezentuje svou tvorbu a své autoportréty Tereza Jirásková, fotografka na volné noze. Podle svých slov zbožňuje krásné ženy a dobré filmy. Další autoportrét nabídl Bohdan Holomíček. Je to zuřivý reportér se širokým srdcem. Martin Faltejsek má rovněž poměrně široké portfolio autoportrétů. Vysvětluje to tak, že byl vždy vlk samotář, rád chodil do lesa a tam do fotografování zapojil i sebe. Fotografie pro článek Brněnské Panelstory nasnímal Tomáš Hudec ve druhé polovině osmdesátých let. A to všechno na praktiku MPL 3. Ta dnes odpočívá na půdě.
Jan Šibík patří k české reportérské špičce. Když se ve světě odehrává významná událost, jede tam a fotografuje. Seznamuje českého čtenáře s událostmi ve světě, s těžkým životem bez iluzí. Jeho snímky to ostatně prezentují nejlépe.
Recenze Petra Vilguse Naladěni na slovenskou vlnu, 80. léta nás informuje o probíhající výstavě fotografií. Jsou oslavou krásného světa, přírody a lidského těla. Pomocí fotografií jejich autoři usilují o vyjádření vlastních myšlenek a pocitů a užívají si svobody umělecké tvorby.
FOTOikona Michael Comte je v Californii žijící Švýcar.
V posledních desetiletích se řadí mezi špičky světové portrétní a módní fotografie. Působí také v oblasti reklamy. Nejtypičtějším rysem jeho tvorby je spontánní přístup k fotografování. Snímky zachycují okamžitý půvab, intimitu až zranitelnost modelu.
Rubrika FOTOkultura se věnuje autorství ve fotografii. Martina Grmolenská diskutuje o tom, kdo je vlastně autorem fotografie. Uvádí příklady, u nichž není přístup k autorství fotografie úplně tradiční. Pohledem Petra Vilguse je autorství ve fotografii opravdu otázkou do diskuze. Vždyť objevitel díla, kurátor výstavy, nebo editor souboru, mají často podobně významný podíl na kvalitě výsledků, jako sám autor. Připadá mu férové uvádět nejen toho, kdo stiskl spoušť, ale i toho, kdo sestavil soubor a přinesl nápad.
Šárka Hasara je představena v rubrice FOTOtalent. Pracuje ve Zlínském Ateliéru reklamní fotografie. Šárka si ráda hraje, vymýšlí a tvoří, ale divák má možnost si hrát s ní.
Jan Cága předkládá recenzi divadelního představení Tichý Tarzan, které nastudovalo brněnské divadlo Husa na provázku. Představení pojednává o životě a díle Miroslava Tichého, nadaného malíře i fotografa, a je výbornou ukázkou lidské pomíjivosti. Článek skvěle doplňují fotografie Jakuba Jíry, pořízené během tohoto představení.
Časopis FOTO nám předkládá také stručný přehled toho, jaká fotografická díla se dražila v České republice v roce 2013.
Alexej Kljatov nám poradí, jaké triky a nové metody použít při pořizování fotografií sněhových vloček.

FOTO Č. 17
3. ročník, číslo 17/2014
únor 2017
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 6. únor 2014

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp, Kateřina Písačková, Martina Grmolenská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

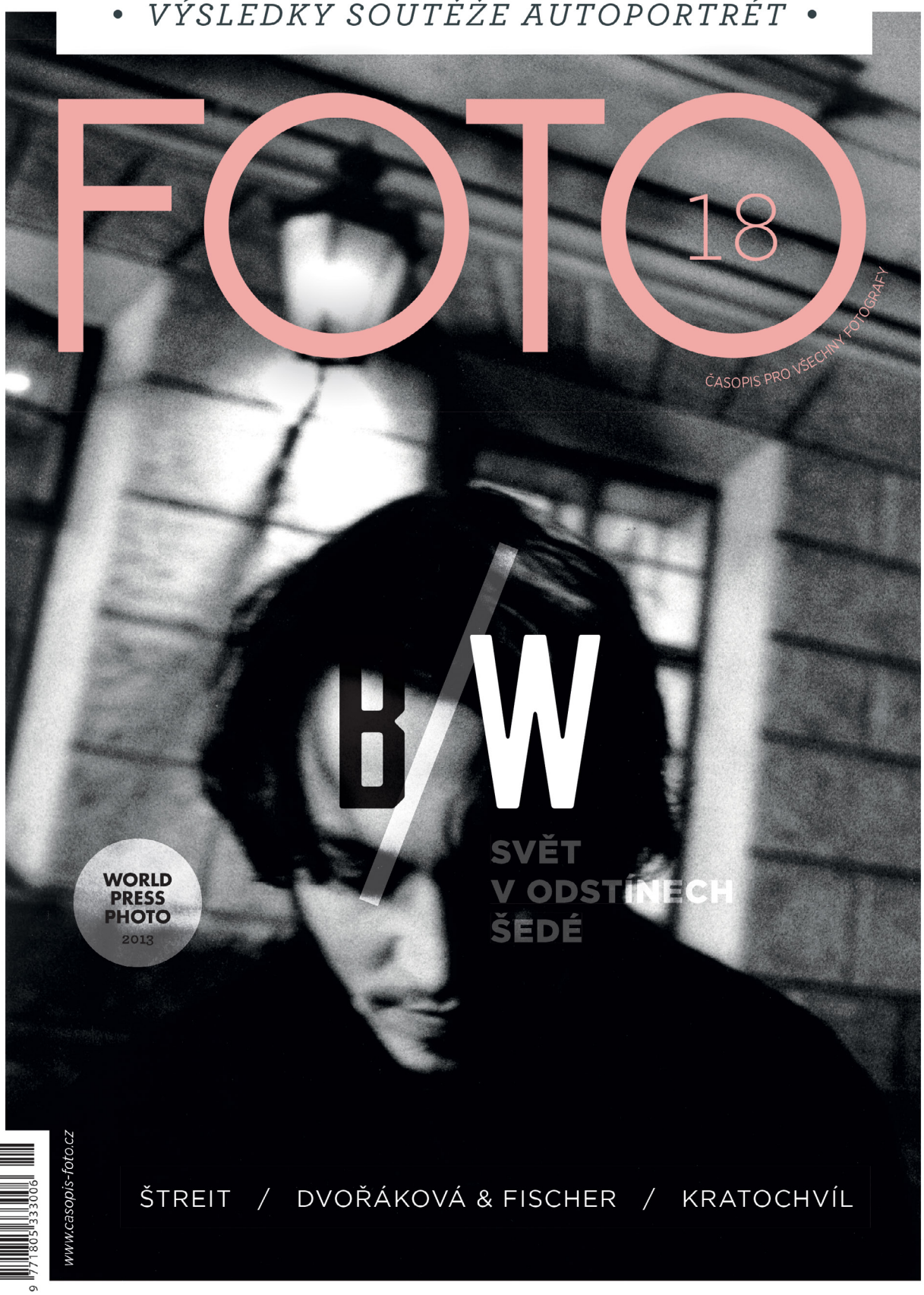
FOTOSTORY	Jan Šibík
PROFIL	Bohouš Pospíšil
TÉMA	Autoportrét
	Tereza Jirásková
	Bohdan Holomíček
	Martin Faltejsek
TECHNIKA	Test: Sony DSC-RX10
	Test: Olypus OM-D E-M1
	První pohled na Nikon Df
	Fokus: novinky ze světa techniky
	The best of Martin Kozák 2013
KLASIKA	Praktika MTL 3 Tomáše Hudce
ROZHOVOR	Jan Šibík
FOTORÁDCE	Krystalická krása Alexeje Kljatova
	Rady odborníků
KULTURA	Slovenská nová vlna
	Ikona: Michel Comte
	Autorství ve fotografii
	Talent: Šárka Hasara
	Divadelní představení Tichý Tarzan
	Česká fotografie na dražbách v roce 2013
	Přehled výstav

Ukázky z časopisu FOTO
3. ročník 17/ 2014

Obálka časopisu FOTO 3. ročník 18/ 2014, autor fotografie: Antonín Kratochvíl

Časopis FOTO č. 18

V tomto čísle jsou vyhlášeny výsledky soutěže Autoportrét a prezentované snímky vytvářejí také hlavní téma. Časopis FOTO nám představuje svého patrona profesora Jindřicha Štreita, který je přesvědčen, že FOTO je perspektivní magazín a stojí za to jej podporovat.
Rubriku Panorama otevírá fotografie Antonína Kratochvíla a Báry Prášilové jako upoutávka na festival fotografie.
FOTOstory patří Jindřichu Štreitovi. Z jeho tvorby si prohlédneme soubor Naši furianti. Autor vybíral fotografie s humornějším podtextem a opravdu, kdo by se nezasmál bodrým českým lidem.
Časopis pokračuje otištěním snímků oceněných autorů z fotografické soutěže Autoportrét. Můžeme se obdivovat snímkům Renaty Horychové, Barbory Skopalíkové, Lucie Kuklišové, Jakuba Jaňury, Jana Němce, Kateřiny Chocholové, Martiny Havlové a Michala Novotného. Všem patří gratulace.
FOTOprofil klade otázky Petru Korčekovi, který pracuje jako fotograf pro vydavatelství Ringier Alxel Springer Slovakia. Rozhovor vede Tomáš Hliva a z autorova portfolia vybral snímky ze zahraničních pobytů v Tokiu a v Chicagu.
K tématu tohoto čísla píše Petr Vilgus článek Černobílá přednost. Černobílá fotografie je mimořádně zajímavým úkazem. Světlo v odstínech šedé nám představují fotografie Ragnara Axelssona, který se narodil na Islandu. Předkládané práce jsou obrazy odlehlých krajin. A odstíny šedé tomuto ledovém království ledu, zimy a sněhu velmi lichotí.
Miloň Novotný patří k nepříliš známým českým autorům. Lze ho nazvat inspirativním klasikem. Čerpat inspiraci může každý z nás. Málokdo ví, že si Miloň zahrál roli faráře v oscarovém filmu Ostře sledované vlaky.
FOTOtéma nám ještě předvede několik dosud nepublikovaných snímků Antonína Kratochvíla.
FOTOklasika se věnuje klasickým analogovým fotoaparátům a zkušený Ben Murhaaya nám ochotně popíše svůj oblíbený Linhof Technika IV a zkušenosti s ním.
FOTOrozhovor vede Petr Vilgus s tvůrčí dvojicí Alenou Dvořákovou a Viktorem Fischerem. Oba autoři jsou zvláštním úkazem mezi fotografy, svá témata zpracovávají dlouhé roky, pečlivě plánují a rozpracovávají záměr do nejmenších detailů. Je to patrné i z prezentovaných fotografií.
Do rubriky Výstavy, knihy, recenze přispěl Josef Moucha svou fotografíi z roku 2002, a také několika slovy komentuje zprovoznění pražského Domu fotografie.
Petr Vilgus píše o mezinárodní soutěži World Press Photo, která i v roce 2014 měla z čeho vybírat. Fotografií roku se stala kompozice Johna Stanmeyera, který na svém snímku zachytil utečence z Afriky při lovu mobilního signálu. Česká autorka Jana Ašenbrennerová také uspěla se snímky z homosexuální komunity. Tato věhlasná akce může sloužit jako dobrá škola pro fotografy a inspirace pro další soutěže.
V rubrice FOTOkultura narazíme na text Jana Pohribného a jeho fotografie Made in China. Obdivujeme prezentované snímky, na kterých dominují spořádaně stojící nebo pracující lidé.
FOTOtalent nás seznámí s tvorbou Michaely Pospíšilové Králové, která kombinuje fotografii s barevnými papíry nebo výšivkami a vytváří koláže, dokresluje, a tak dodává fotografii svůj osobitý vtisk.
Za pozornost stojí i článek České oči v Soči, ve kterém sportovní fotograf Martin Kozák položil několik otázek sportovní fotografce Barboře Reichové, která byla na dějišti olympijských her jako fotografka pro deník Sport. Barbora prozradila, že denně zhotovila kolem 800 fotografií. Některé úžasné záběry můžeme vidět pod článkem. Dalším tvůrcem nevšedních fotografií ze sportovního prostředí je Dan Vojtěch. Má rád fotografování extrémních sportů.
Zaujal mě také FOTOtest, ve kterém Martin Kozák vyzkoušel netradiční vodní pouzdro Outex.

FOTO Č. 18
3. ročník, číslo 18/2014
březen 2014
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 19. březen 2014

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp, Kateřina Písačková, Martina Grmolenská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

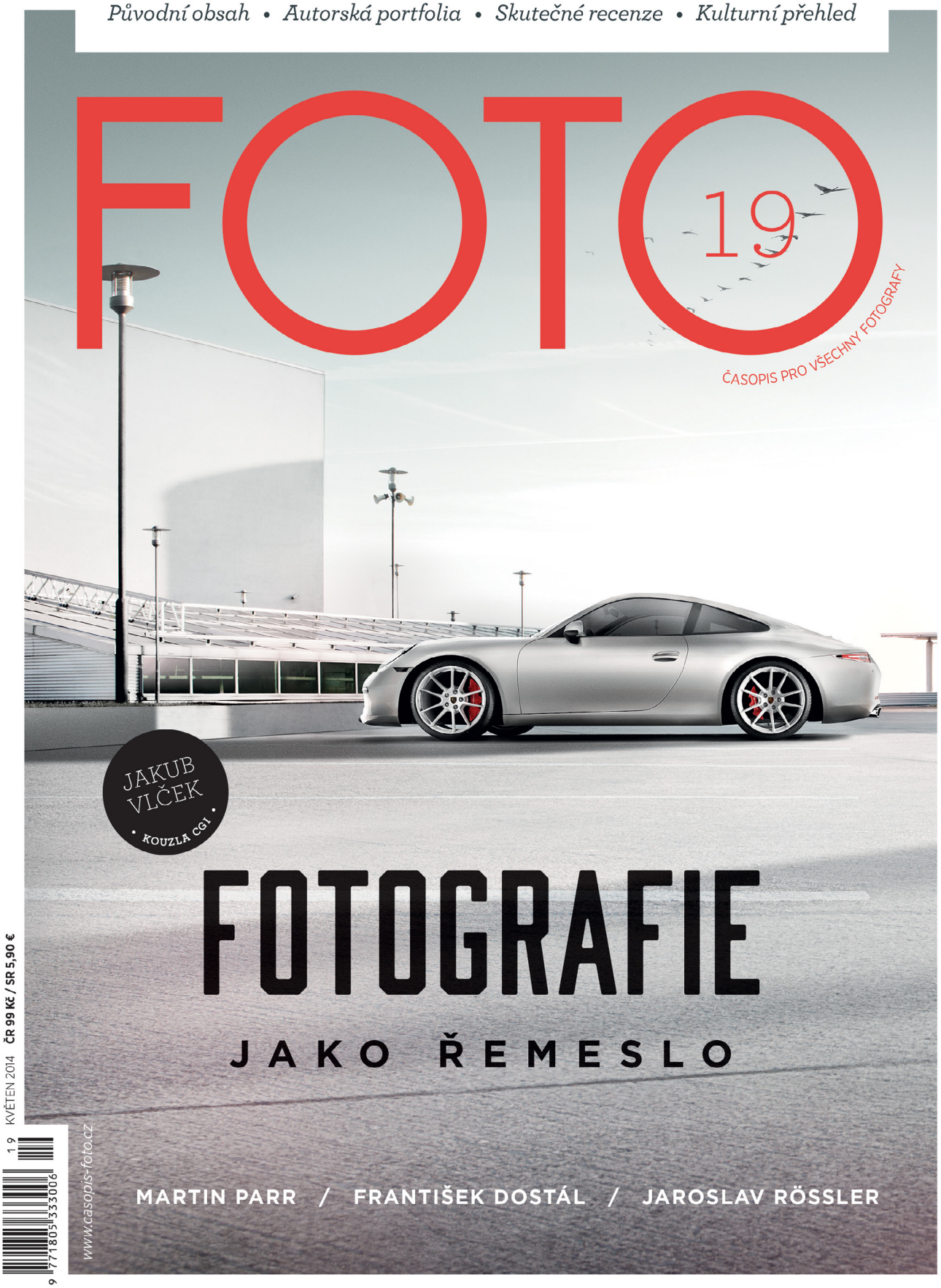
FOTOSTORY	Jindřich Štreit
PROFIL	Peter Korček
TÉMA	Svět v odstínech šedé
	Ragner Axelsson
	Miloň Novotný
	Antonín Kratochvíl
TECHNIKA	Fujifilm X100S
	Brašna Think Tank Photo
	Sony α7R
	Podvodní pouzdro Outex
	Fokus: novinky ze světa techniky
KLASIKA	Analogové fotoaparáty – Ben Murhaaya
ROZHOVOR	Alena Dvořáková a Viktor Fischer
FOTORÁDCE	Backstage: Dan Vojtěch
	Rady odborníků
	Přehled on-line fotografických editorů
KULTURA	Otázka časopisu FOTO
	World Press Photo 2013
	Made in China – 1.díl
	Talent: Michaela Pospíšilová Králová
	Přehled Výstav

Ukázky z časopisu FOTO
3. ročník 18/ 2014

Obálka časopisu FOTO 3. ročník 19/ 2014, autor fotografie: Jakub Vlček

Časopis FOTO č. 19

S číslem F19 slaví časopis dva roky. Námětem a hlavním tématem čísla je reklamní fotografie neboli fotografie jako řemeslo. Hned v úvodu si můžeme přečíst krátké zprávy o fotografických událostech, jako je Pulitzerova cena za fotografii, nebo vyhlášení ceny „Osobnost české fotografie 2013“, která byla udělena Evě Fukové za autorskou retrospektivu Pábení v Leica Gallery. Osobností české fotografie za dlouhodobý přínos fotografii se stal Karel Karlický.
FOTOstory od Vladimíra Birguse pojednává o 55. benátském bienále a prezentaci skupiny rumunských tanečníků, kteří svými vlastními těly vytvářeli živé obrazy podle konkrétních maleb či plastik vystavovaných v Benátkách.
Autorkou nejlepších snímků Galerie je tentokrát Hana Connor.
Profil představí Jana Fauknera a jeho reklamní fotografie. Do povědomí se dostal především v souvislosti s olympijským kalendářem pro hry v Soči, který fotografoval pro výrobce sportovního oblečení Alpine Pro. Několik slov k reklamní fotografii jako FOTOtématu čísla časopisu, si přečteme v článku Fotografův průvodce reklamou. Dozvíme se, že redakce časopisu FOTO vnímá reklamu jako jakýkoliv jiný žánr.
Jakub Vlček předkládá několik svých reklamních fotografií. Jeho počítačově generované modely automobilů působí natolik věrohodně, že ani profesionální fotograf nerozliší, zda jde o reálný snímek nebo počítačový model. Přesto se o budoucnost fotografů nebojí, dokážou se vyvíjet spolu s moderními technologiemi.
Eugenio Recuenco začínal u malby, proto také jeho fotografie vypadají jako obrazy. Jeho jméno patří světě reklamní fotografie k uznávaným. Je autorem videoklipů, vytváří scény pro známá divadla. Hybnou silou pro něho je vášeň, nikoli peníze.
FOTOrozhovor s Františkem Dostálem má název Humor se špetkou melancholie. Pro toto číslo časopisu F19 nazvětšoval pár záběrů, které ještě nikdy neukázal. Myslí si, že nejvíc krásy se skrývá v obyčejnosti a banálních každodenních událostech, má rád fotografie, kde jsou lidé a věci, které vznikají a zanikají.
Jan Pohribný pokračuje v krátké sérii článků věnované dokumentární fotografii o Číně. Známá a oceňovaná je také čínská fotografie, která s realitou manipuluje. Autor poznamenal, že současná Čína se jen hemží bizarní směsí západních a čínských symbolů. Přiložené fotografie tato slova potvrzují.
FOTOklub od Martiny Grmolenské a Pavly Rečkové má název Stoletý Orion. Tento fotografický klub byl založen 26.září 1904 šesti nadšenými fotografy amatéry.

FOTO Č. 19
3. ročník, číslo 19/2014
květen 2014
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 21. května 2014

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Martin Pulicar
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Vladimír Birgus
PROFIL	Jan Faukner
TÉMA	Reklamní fotografie
	Jakub Vlček
	Eugenio Recuenco
TECHNIKA	Test: Panasonic Lumix DMX-GM1
	ColorChecker Passport
	Duel: Colormunki a Spyder4ELITE
	Test: Tamron SP 150-600
	Přehled novinek ze světa techniky
KLASIKA	Etareta Jana Súkeníka
ROZHOVOR	František Dostál
FOTORÁDCE	Formule 1 Daniela Vojtěcha
	Photogenia 8.díl
	Rady odborníků
	Správa barev
KULTURA	Čínská fotografie 2. Díl
	Vyškovský fotoklub Orion
	Ikona: Jaroslav Rössler
	Martin Parr – Life's Beach
	Talent: Tereza Lukavská
	Přehled výstav

schopnost člověka bez jakéhokoliv nátlaku posunout správným směrem a otevřít mu nové obzory, ať už se to týká uvažování o fotografii nebo o umění obecně.

To, že ústecký ateliér dokáže propojit teoretickou výuku s praxí a zprostředkovat studentům práci pro nejrůznější firmy, třeba včetně Škodovky, je další obrovskou výhodou. Navíc si myslím, že hlavně proto jsem tak nějak sklounul k tomu, co teď aktuálně dělám – tedy k práci pro automobilový průmysl.

Samozřejmě, že jsem sám musel přijít na spoustu věcí, škola nikoho nepřipraví úplně na všechno a ani to tak být nemůže, protože by tam potom musel člověk strávit polovinu života. Pro spoustu fotografů (třeba v Německu) je skoro pravidlem, že se k tomuto řemeslu dostanou přes asistování nějakému již zavedenému kolegovi. Ti mají samozřejmě v začátcích výhodu oproti lidem, kteří fotografii studovali, protože perfektně znají techniku a umí se orientovat v byznysu, na druhou stranu se ale mohou poměrně rychle zastavit ve svém vývoji, protože nemají tak rozhled, který získá člověk na škole – nedokážou se inspirovat například historií fotografie nebo jinými uměleckými obory.

NEJVÍC MĚ OVLIVNIL PŘÍSTUP PANA VOJTĚCHOVSKÉHO, KTERÝ MÁ SCHOPNOST POSUNOUT ČLOVĚKA SPRÁVNÝM SMĚREM

V rámci studia i po něm jsi na řadě projektů spolupracoval s Julianou Klitzovou. Váš společný cyklus Transcedence byl mimo jiné oceněn v rámci soutěže FRAME. Jsi s Julianou stále v kontaktu? Chystáte spolu něco?

Chystáme toho spolu poměrně hodně (šibalský úsměv). Juliana je moje přítelkyně, žije teď v Praze a věnuje se především fotografování architektury. Její dlouhodobé téma je fotografování historických budov a zachycování jejich genia loci, ale na zakázku samozřejmě fotografuje i moderní architekturu. Co se týká společných projektů, tak je všechno poněkud komplikovanější tím, že teď každý žijeme na jiném místě, ale do budoucna doufám a věřím, že se k nějakému zase dostaneme.

V Německu pracuješ na postprodukci a CGI, především v oblasti automobilové reklamy. Jak ses k této pozici dostal? Kde konkrétně působíš?

Jsem teď součástí studia Mainworks, které sídlí ve Frankfurtu a dělá postprodukci a CGI pro automobilky. Velká část reklam pro Opel, BMW nebo Hyundai, které jsou k vidění třeba i u nás, pochází z našeho studia. Původně jsem začal dělat podzimní věci v Praze v rámci našeho společného projektu s Julianou – jmenoval se Punctum Images. Nikdy se vlastně pořádně nerozjel, protože jsem dostal nabídku právě od Mainworks. Řekli jsme si tehdy, že je třeba toho využít, zatímco náš vlastní projekt může klidně ještě nějakou chvíli počkat.

Automobilové „fashion" podle tvých slov zažívá právě v této části západní Evropy obrovský boom. Čím to podle tebe je?

To není ani tolik otázkou poslední doby, vlastně to ani není otázkou celé západní Evropy. Je to vyloženě Německá záležitost, což je logické, protože Německo je automobilová velmoc a vše, co se točí kolem aut, zde má dlouholetou tradici a vysokou úroveň. Stejně je to i s automobilovou fotografií, to je poměrně rozsáhlé odvětví: poháněné poptávkou automobilek, požadmo jejich reklamních společností, distributorů, časopisů... Ti, které tahle poptávka po dobrých snímcích živí, nejsou zdaleka jenom fotografové, ale třeba i specializovaná studia na fotografování aut, produkční společnosti, které organizují fotografování, reprezentanti, kteří zastupují fotografy, fotobanky specializované na podklady pro fotografie aut nebo právě postprodukční studia, jako je to naše. →

JAKUB VLČEK

„O budoucnost fotografů se nebojím"

Jsi absolventem Fakulty užitého umění a designu Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem. Podle čeho jsi volil konkrétní zaměření svého studia?

Vlastně už ani nevím, co bylo úplně na začátku, ale myslím, že jsem prostě uvažoval prakticky. Říkal jsem si, že se chci fotografií živit, a tak bych asi měl studovat spíš reklamní než uměleckou fotografii. Nakonec se ukázalo, že s tímto skatulkováním to není až tak jednoduché – konkrétní zaměření ateliéru záleží spíš na lidech, kteří ho vedou a kteří v něm studují.

Kromě toho jsem se dosléchl o profesoru Vojtěchovském, jehož ateliér se v Ústí nově otevíral, a tahle volba se nakonec ukázala jako ideální. Na ta první léta, kdy jsme vše v ateliéru budovali úplně od nuly, se nedá jen tak zapomenout. Mimo jiné se tam vytvořil skvělý kolektiv a každý z nás měl opravdový zájem sebe i ateliér někam posunout.

Jak té tato škola připravila pro potřeby oboru, ve kterém se nyní realizuješ? Soudě podle tvých fotografií odhaduji, že dobře, zajímá mě ale, na kolik věcí sis vlastně musel postupně přijít sám...

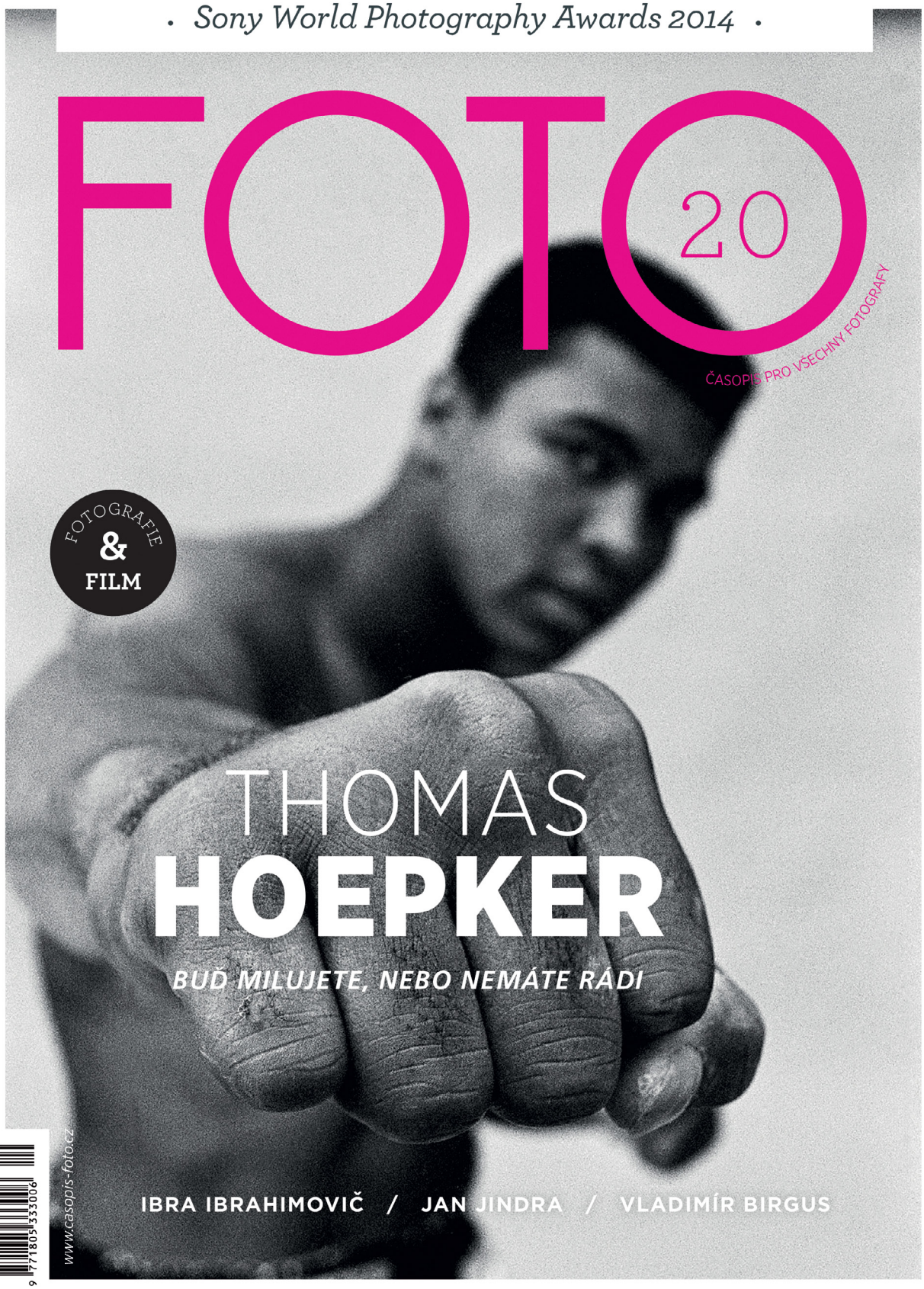
Nejvíc mě určitě ovlivnil právě přístup pana Vojtěchovského, který má neuvěřitelnou

www.punctum-images.com
www.mainworks.eu

Karolína Blžánková pro módní časopis CAFA-LOG

Ukázky z časopisu FOTO
3. ročník 19/ 2014

Obálka časopisu FOTO 3. ročník 20/ 2014, autor fotografie: Thomas Hoepker

Časopis FOTO č. 20

Thomas Hoepker ve FOTOstory otevírá časopis svou nejslavnějších fotografií Pohled z Brooklynu, kdy lidé sledují hořící World Trade Center v New Yorku, 11. září 2001.
Vladimíra Židková se svým souborem Do kořenů stromů se schoulím, zaujala natolik, že dostává cenu pro vítěze.
Další autor fotogalerie, Lucie Drlíková odpovídá na otázku, jestli se dnes vůbec dá věřit fotografii, když existují takové možnosti počítačové manipulace. Ona sama při fotografování pod vodou manipulace nepoužívá, ale v zásadě to neodsuzuje, každý ať si tvoří, jak to cítí, jak to vidí. Podle prezentovaných snímků se svou tvorbou úspěšně pohybuje na hranici kýče. Své názory na její tvorbu vyjádřil pohledem redakce také Petr Beneš. Lucie Drlíková je autorka, která se kromě fotografování pod vodou hodně věnuje také portrétní fotografii. V současné době tvoří a bydli v Miami. Podle Petra Vilguse pracuje s počítačovými manipulacemi způsobem, který není násilný. Prostřednictvím svých snímků si udržuje víceméně optimistický pohled na svět.
Jitka Ertelová, která je nám představena v profilu, do 12 let vůbec neviděla. A pak se v ní ozvala silná potřeba a touha nový svět zachytit ve fotografii. Na jejich snímcích prakticky nejsou lidé. Jejím tématem je městská aglomerace.
Ve FOTOtéma si přečteme o fotografování filmů od Petra Vilguse. V jedné fotografii, v rámci jednoho námětu a jedné scény, se potkávají dvě metody zachycení současnosti pro budoucnost - tak lze popsat filmovou fotografii.
Martina Grmolenská se rozepisuje o filmu Zvětšenina z roku 1966, ve kterém vlastně fotografie hraje titulní roli. Je to film o fotografické praxi v prostředí šedesátých let v Anglii a o vztahu fotografie a reality.
Ibra Ibrahimovič pracuje jako filmový fotograf, vypráví o své práci a sám se charakterizuje, jako duchaplný dokumentarista. Spolupracoval na filmech Lesní chodci, Štěstí nebo Tobruk. Další FOTOtéma zpracoval Tomáš Hliva. Píše o klasice roku 2001, slavném filmu Vesmírná Odysea. Článek přináší čtenáři prostřednictvím fotografií z natáčení malou ukázku.
FOTOrozhovor nám představí Thomase Hoepkera, kterého můžeme ve zkratce charakterizovat jako žijícího klasika a zosobněnou zkušenost. Celý svůj život cestuje a přináší zajímavé reportážní fotografie. Kromě jeho nejslavnějších fotografie, již zmíněného Pohledu na Brooklyn, můžeme obdivovat například snímek Billboard a cestující v autobuse nebo Plaketu s Johnem Kennedym v obchodě se suvenýry.
Vladimír Birgus vydal roce 2014 v nakladatelství KANT 180 stránkovou publikaci, ve které se věnuje obsáhlému shrnutí vlastního díla a života. Kniha se jmenuje Vladimír Birgus: Fotografie 1978 - 2014 a je rozdělena do několika samostatných celků. Kapitoly jsou bohatě prokládány ilustracemi, které korespondují s textem. Některé snímky si můžeme prohlédnout přímo v článku.
V dalším textu nás Josef Moucha upozorňuje na hlavní letošní výstavu v Jindřichohradeckém, muzeu fotografie a moderních obrazových médií. Je to výstava více, než stovky prací Petra Velkoborského, kurátorem výstavy je fotograf František Nárovec.
Jan Jindra je fotograf, který pro nás zachytil 80. léta. Fotografoval ve sklepním baru hotelu Jalta na Václavském náměstí směsici svobodomyslnosti, erotiky a alkoholu.
Dílo Renáty Mii Köhlerové bylo zařazeno do FOTOtalentu. Časopis prezentuje několik snímků z jejího souboru Ilui Meshama, ve kterém autorka konfrontuje dívky, postižené anorexií s těly mrtvých zvířat.
Tomáš Hliva komentuje fotografickou soutěž World Photography Awards, která je každoročně velkou příležitostí pro všechny fotografiy, včetně amaterských fotografů. Můžeme vidět jedny z oceněných snímků italské fotografky Miryam Meloniové, ve kterých zachytila Moldávii.

FOTO Č. 20
3. ročník, číslo 20/2014
říjen 2014
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 10. října 2014

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Petra Bedřichová
GRAFIKÝ DESIGN:	Martin Pulicar
SAZBA:	Michaela Pospíšilová Králová
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

PANORAMA	Přehled fotografických událostí
FOTOSTORY	11. Září Thomase Hoepkera
GALERIE	Vladimíra Židková
	Pohledem redakce – Lucie Drlíková
PROFIL	Jitka Ertelová
TÉMA	Filmová fotografie
	Zvětšenina
	Ibra Ibrahimovič
	2001: Vesmírná Odysea
ROZHOVOR	Thomas Hoepker
KULTURA	Vladimír Birgus – recenze publikace
	Výstava: Petr Velkoborský
	Fotoklub: Skupina 28
	80. léta očima Jana Jindry
	Talent: Renáta Mia Köhlerová
	Sony World Photography Awards 2014
FOTOTRIP	Ukrajina – Vzpomínka jako průvodce
TECHNIKA	Fokus: přehled technických novinek
	Recenze Pentax K-3

Ukázky z časopisu FOTO
3. ročník 20/ 2014

Obálka časopisu FOTO 4. ročník 21/ 2015, autor fotografie: Karoliina Paappa

Časopis FOTO č. 21

Časopis otevírá FOTOstory Jana Khüra. Představuje svou fotografii norské krajiny, kde se ocitl během studijního programu na vysoké škole.
V rubrice Profil je představen fotograf studující archeologii, Martin Ilgner. V jeho fotografiích je zřejmá čistota a precizní práce s přirozeným světlem a barvou.
Severskému tématu se mimo FOTOstory věnuje i téma časopisu. Martina Grmolenská připravila rozhovor s finskou fotografkou Karoliinou Paappa. Ke svým inscenovaným fotografiím používá staré výstřižky z dětských sbírek, které zvětšuje a s živými modely vytváří portréty. Téma pokračuje velmi působivým textem o finské fotografii, který připravil Jan Pohribný. Představuje nám nejen fotografické začátky finských fotografů, ale poukazuje i na zřetelné podprahové otisky místního způsobu života a intenzivního vztahu ke krajině.
Dalším článkem k tématu nám popisuje Romana Chalupová a David Najbrt svůj příběh o cestách po Islandu.
Ve FOTOrozhovoru nám představuje Vladimíra Žídková svým rozhovorem fotografku Ditu Pepe. Fotografka, jenž nezahálí, cestuje po světě a představuje světu mnohé nové projekty, se přiznala, že by bez fotografie nedokázala žít. Projektů vytvořila už mnoho, většina se spolu shoduje tématem ženy a autoterapie.
O velké světové putovní výstavě This Place, která měla své zahájení v pražském Centru současného umění DOX, referuje Klára Židková. Dvanáct světových fotografů nafotilo fotografie Současného Izraele a Západního břehu Jordánu, každý svým vlastním zavedeným a ozkoušeným fotografickým přístupem. Místo, jenž je ohniskem mnoha soudobých konfliktů stvárnili Wendy Ewald, Martin Kollar, Josef Koudelka, Jungjin Leeová, Gilles Peress, Fazal Sheikh, Stephen Shore, Rosalind Solomonová, Thomas Struth, Jeff Wall, Nick Waplington a Frédéric Brenner.
Tradiční recenzi z fotografického festivalu Paris Photo 2014 věnuje časopis několik stran textu psaného Vladimírem Birgusem. Od nejzajímavější výstavy se můžeme dostat k výstavě s nejdražšími fotografiemi.
Na podzim roku 2014 se mimo Paris Photo každoročně koná i fotografický OFF festival v Bratislavě. O autorech zde představených výstav čtenářům napsal pár slov Petr Vilgus.
V rubrice FOTOikona představuje Josef Moucha retrospektivu Monografie Markéty Luskačové 1964-2014, kterou vydala Leica Gallery Prague v rámci jubilea půlstoletí její tvorby.
Talentem jednadvacátého čísla časopisu FOTO je Ján Viazanička, který zaujal svými barvenými dokumentárními fotografiemi.
Ve FOTOklasice se tentokrát můžeme dočíst o Polaroidu 20 x 24, který je velmi odlišný od Instantních fotoaparátů, jak je známe. Od padesátých let se na trhu objevily desítky různých typů polaroidů, a právě Polaroid 20 x 24 byl z nich tím největším.

FOTO Č. 21
4. ročník, číslo 21/2015
leden 2015
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 9. ledna 2015

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTOR TECHNICKÝCH RUBRIK:	Martin Kozák
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
JAZYKOVÁ REDAKCE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN:	Martin Pulicar
SAZBA:	Michaela Pospíšilová Králová
FOTOEDITOR:	David David
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Norsko Jana Khüra
PROFIL	Martin Ilgner
TÉMA	Za fotografií na sever
	Karoliina Paappa
	Made in Finland
	Pokora po Islandsku
TECHNIKA	Přehled technických novinek
	Objektiv Petzval
	Pražský fotomat
KLASIKA	24 x 24 palců
ROZHOVOR	Dita Pepe
KULTURA	This Place v pražském centru umění DOX
	Paris Photo
	Bratislavské festivaly
	Czech Press Photo 2014
	Ikona: Markéta Luskačová
	Talent: Jan Viazanička
	Chystá se: Dagmar Hochová v MG

Ukázky z časopisu FOTO
4. ročník 21/ 2015

Obálka časopisu FOTO 4. ročník 22/ 2015, autor fotografie: Olga Cafiero

Časopis FOTO č. 22

22. číslo časopisu FOTO má tematické zaměření na magický realismus ve fotografii. Co vůbec znamená tento pojem, se snaží postihnout Martina Grmolenská ve svém článku Déšť drobných kvítků. Magicky realismus je třeba vnímat v klidu, věci, které vypadají velmi surrealisticky, jsou reálné a obyčejné. Nebo např. subjekt fotografie je reálný, prostředí také, jen jediná věc v daném kontextu se sem nehodí. Pro názornost můžeme předložit snímky Jana Brykczyńskieho, na kterých zachytil život Bojků, specifické části rusínského národa. Autor nezakrytě ukazuje chudobu lidí, ale zdůrazňuje základní hodnoty lidského života, které vyznívají nadčasově. Jeho obdivuhodné snímky jsou součástí článku s textem Vladimíra Birguse.
Fotografie Ćlementine Sneidermannové z Cyklu I called her Lisa – Marie se nám k nahlédnutí předkládají v článku Elvis žije. Autorka má ráda lidi, kteří se stylizují, a vždy zkoumá, co za tím je. Takto vyznívají také její snímky, plné magického realismu.
V časopise je prezentován soubor Curioso od italské autorky Olgy Cafiero, který se týká sběratelských kuriozit. Autorka má zajímavý styl instalace fotek, snímky dokonce skládá přes sebe a vše propojuje dohromady.
Další článek píše Eliška Mikšová o Thajsku, nazvala ho V zemi krále fotografa, protože současný panovník se netají svou vášní pro fotografování.
Tvorba Miroslava Machotky je velmi soustředěná, bez vnějších vlivů a experimentů, píše Eva Heyd. Autor sám v rozhovoru říká, že někdy má pocit, že divák odchází od fotografie v galerii jako vítěz, když uhádne, co bylo fotografováno. Výstavu Machotkovy tvorby s názvem Události míst nabízí Leica Gallery.
Následuje rozhovor s Jindřichem Štreitem, patronem časopisu. Ten na otázku, v čem vidí přínos fotografických kurzů a dílen odpovídá, že tato práce vždy potěší, protože je to práce s mladými fotografy.
Petr Vilgus vidí letošní ročník World Press Photo jako temný, samá smrt, válka a utrpení. Stručně tuto soutěž charakterizuje, jako technicky kvalitní a kultivovanou, informačně hodnotnou, ale svým zaměřením zvrácenou podívanou.
Martina Grmolenská a Jana Hunterová představují tvorbu Studia výtvarné fotografie Liberec. Toto zájmové sdružení fotografů fungovalo pouhých 7 let, ale někteří členové svou tvorbou výrazně překročili hranice lokálního významu, například Jiří Bartoš, Čestmír Krátký, Jan Pikous nebo Ladislav Postupa.
Vladimír Židlický své obrazy doslova utváří. Časopis představuje jeho práci Retrospektiva.
Josef Koudelka a jeho práce Exiles, nás opakovaně vrací do srpna 1968 a připomene nám mnoho tehdejších dramatických událostí.
V rubrice FOTOkultura vidíme několik ukázkových snímků jako upoutávku na výstavu Vladimíra Železného v Nikon Photo Gallery. Tohoto muže mnozí známe jako ředitele televize Nova, nebo někdejšího mluvčího Občanského fóra. Z textu Josefa Hnojila však zjistíme, že je také fotograf, v tomto případě chasidského světa.
Talentem tohoto čísla je Maria Pinčíková, mladá slovenská dokumentaristka, která využívá téměř všechny fotografické prostředky a její doménou je práce s analogovou kamerou.
Z jejích snímků jsou vybrány tři soubory doplněné autorčiným i texty.

FOTO Č. 22
4. ročník, číslo 22/2015
březen 2015
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 20. března 2015

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
JAZYKOVÁ REDAKCE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Mia Köhlerová
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

GALERIE	Taja Spasková
PROFIL	Milan Krištůfek – Natura universum
TÉMA	Magický realismus ve fotografii
	Jan Brykczyński – Boiko
	Clementine Schneidermannová
	Olga Cafierová - Curiosoty
ROZHOVOR	Miroslav Machotka
KULTURA	Workshop s Jindřichem Štreitem
	Událost: World Press Photo 2015
	Studio výtvarné fotografie v Liberci
	Osobnost: Vladimír Židlický
	Ikona: Josef Koudelka
	Vladimír Železný v Nikon Photo Gallery
	Talent: Mária Pinčíková
FOTOTRIP	Eliška Mikšová - Thajsko
TECHNIKA	Přehled technických novinek
	Alternativní firmwary pro fotoaparáty

Bílé ovoce, vyzařující z tváří a gest zdánlivých, i když prapory a křtů s Kristem vypadají, jako by je autor nasnímával do poloh
Jan Brykczyński

Světový ohlas

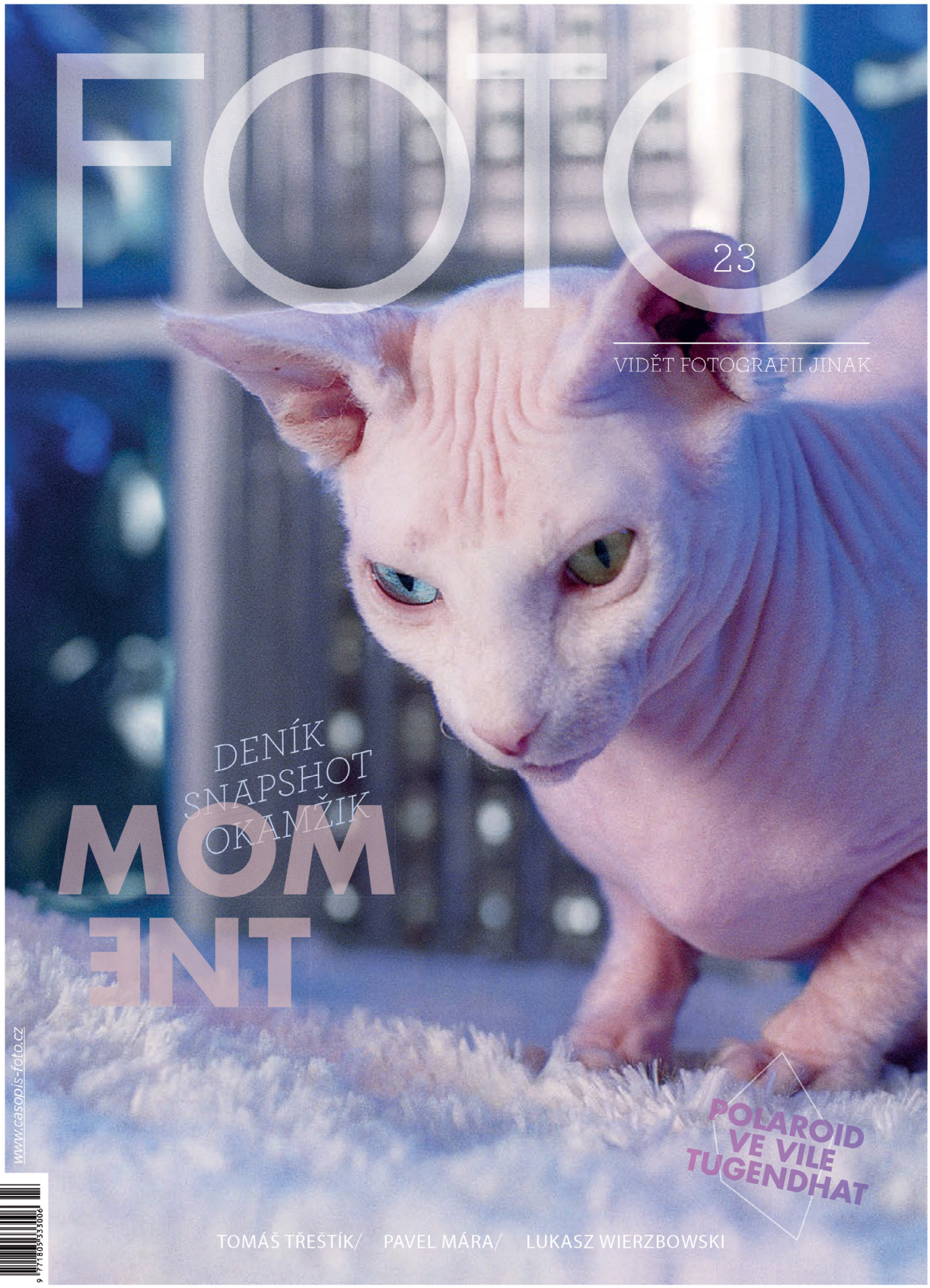
V ZEMI KRÁLE FOTOGRAFA

ROZHOVOR S JINDŘICHEM ŠTREITEM

Dobrá věc se podařila

ZJEVENÍ NA KONCI SVĚTA

Obálka časopisu FOTO 4. ročník 23/ 2015, autor fotografie: Kama Rokicka

Časopis FOTO č. 23

F23 chce vidět fotografii jinak. PANORAMA nám předkládá několik poutavých ochutnávek na brněnský festival fotografie F! Dále vyzývá k zapojení do projektu fotografické dílny, která bude zaznamenávat příběh české vesnice v rumunském Banátu.
V galerii najdeme fotografie Marie Tomanové z jejího cyklu Positive Biology. Autorka si díky cestě do Ameriky naplnila touhu po dobrodružství a poznávání nových věcí.
Rozhovor pro FOTOprofil je s Michalem Lichtańskim, který žije v polském Krakově a zde je prezentován jeho fotograficky deník. Při fotografování používá stále analogový Olympus mju II.
Martina Grmolenská se zamýšlí nad otázkou momentky ve fotografii a nad jejím dialogem s diváky. Dobrá momentka musí mít vždy něco navíc. A to něco musí diváka zaujmout, třeba rozmazaný, či nezaostřený předmět nastartuje fantazii. Článek ilustrují fotografie Lukazse Wierzbowskieho.
Josef Moucha si myslí, že momentka, více než cokoli jiného, stále rozšiřuje představy o tom, co je hodno pozornosti fotografa i veřejnosti.
Tomáš Třeštík rád shromažďuje různé věci a pak je fotografuje. Velkou radost jemu i nám udělal Portrét mé knihovny, květen 2015.
Rozhovor s Lucazsem Wierzbovskim vytvořil pro F23 Ondřej Trhoň. Oslovený autor sám mluví o své tvorbě jako o trochu divné portrétní fotografii. Jsou to prý nemístné pózy, měnící se prostředí a zcela zvláštní náhled na věci. Ale lidé a prostředí mají na fotografii rovnocenné role a doplňují se. Nedokonalost a určitá nemotornost pak jeho fotografie ukotvuje v realitě. Stěžuje si, že v Polsku nemá dostatek možností k prezentaci své tvorby a má pocit, že trochu populárnější je spíše za hranicemi. Tento mladý nadějný fotograf vystudoval psychologii. Kromě jiného, jeho snímky najdete i na obalech knih a hudebních alb.
Rozhovor se Stanislavem Břízou nám odhaluje, jak vznikl koncept jeho knihy Hitchhike US. V této knize odkrývá autor zákulisí své publikační činnosti a osobní pohled na cestování i fotografickou tvorbu. Harmonicky se zde doplňuje intimní momentka a stylizovaný projev.
Do města jazzu se vydal Robert Ragan. V New Yorku se denně, nebo spíš každou noc, setkává výkvět newyorských jazzmanů. Autor článku je aktivní jazzový hudebník a snaží se mít fotoaparát sebou co nejčastěji, aby mohl zachytit různé motivy a situace, se kterými se potkává, a které ho oslovují. Je velkým fanouškem černobílé fotografie.
FOTOrozhovor provedl Tomáš Pospěch a oslovil Pavla Máru, který pracuje na zvláštním okraji české scény. Vzbudil zájem svými technologickými experimenty a velkými formáty. Rozhovor vzniká u příležitosti výstavy Pavla Máry na Staroměstské radnici v Praze. Celá výstava je pojata jako retrospektiva a je svou koncepcí založena na kontrastu barevných a černobílých fotografií.
Další stránky pojednávají o fotografování ve vile Tugendhat. Text a fotogtafie pomocí Polaroidu 636 vytvořil Tomáš Hliva. Můžeme vidět pět výsledných černobílých fotografií, které to odpoledne, strávené v dokonalém prostoru vily Tugendhat, vznikly.
Několik dalších stránek upozorňuje na probíhající výstavy nebo vydané knižní publikace. Vladimír Birgus nám přiblížil svými slovy Výstavu moderní fotografie v Newyorském muzeu moderního umění. Ve velkém stylu je zde představena jedna z nejvýznamnějších sbírek meziválečné fotografie, ve které jsou bohatě zastoupení i čeští autoři.
V prostorách Domu umění v Opavě probíhala výstava 25 let Institutu tvůrčí fotografie v FPF SU v Opavě. Jen katalog z této výstavy čítal 384 stran. Bylo z čeho vybírat.
Jako FOTOikona byla vybrána Kočující matka, 1936 od Dorothey Langeové.
FOTOtalent Radomír Maceček se kromě fotografování zabývá také malbou. Umění samo podle něj není tak důležité jako to, co daný obraz vyvolává v divákovi.
Technická rubrika nám představuje současné novinky ve fotografické přístrojové technice a následuje několik závěrečných stránek s reklamou.

FOTO Č. 23
4. ročník, číslo 23/2015
červen 2015
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 16. června 2015

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
JAZYKOVÁ REDAKCE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Mia Köhlerová
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

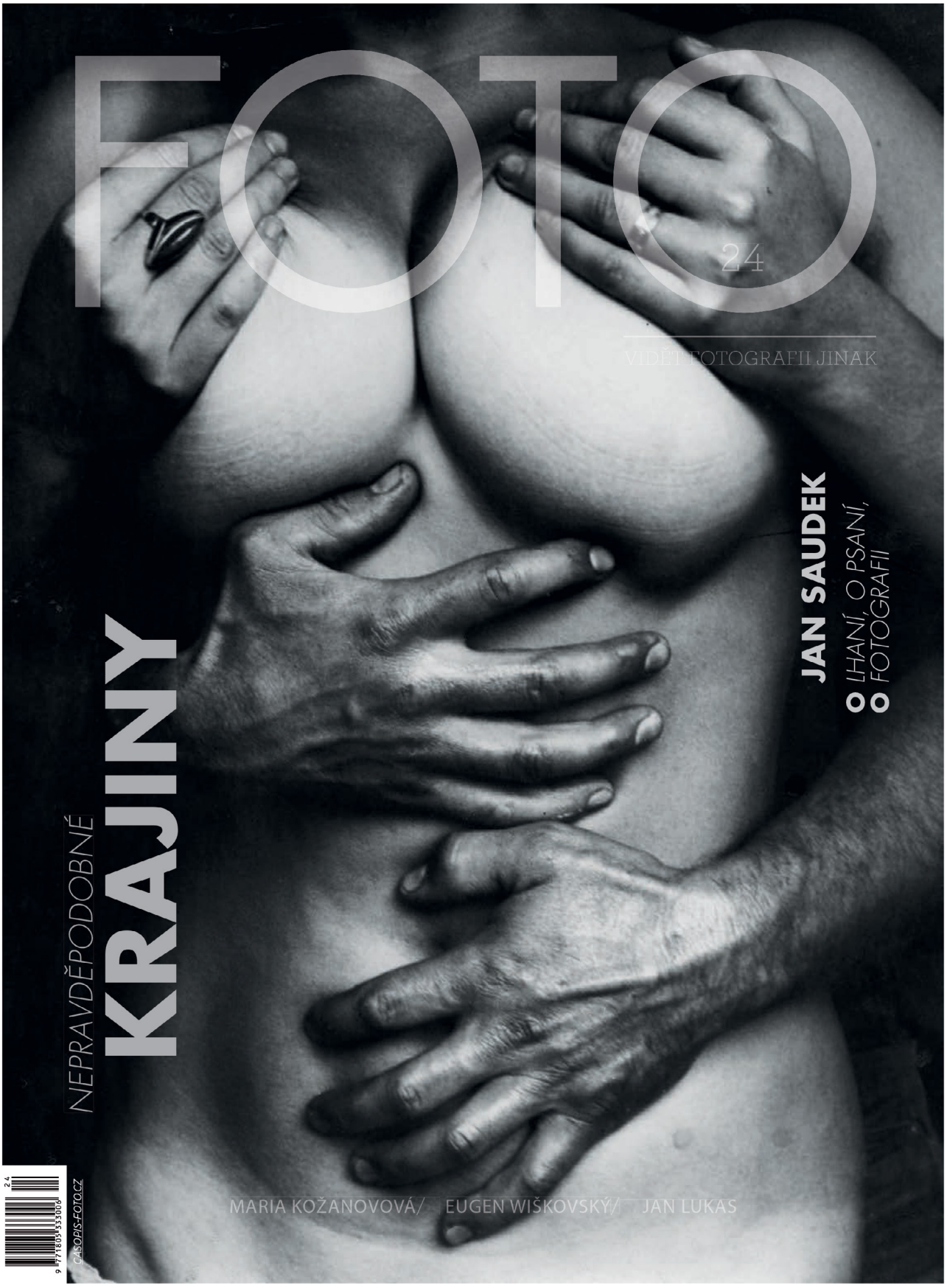
GALERIE	Marie Tomanová
PROFIL	Michal Lichtański
TÉMA	Deník, snapshot, okamžik
	Tomáš Třeštík
	Lukasz Wierzbowski
	Stanislav Bříza – Hitchhike US
ROZHOVOR	Pavel Mára
KULTURA	Moderní fotografie v MoMA
	Událost: 25 let ITF
	Výstava: Leica Gallery / Fotografické OKO
	Osobnost: Vladimír Židlecký
	Ikona: Dorothea Langeová
	Tomáš Pospěch – Zemědělské práce
	Talent: Radomír Maceček
FOTOTRIP	Robert Regan – Do mesta jazzu
TECHNIKA	Přehled technických novinek
	Alternativní firmwary pro fotoaparáty

Ukázky z časopisu FOTO
4. ročník 23/ 2015

Obálka časopisu FOTO 4. ročník 24/ 2015, autor fotografie: Jan Saudek

Časopis FOTO č. 24

Panorama otevírá časopis recenzí o tradičním fotografickém festivalu v malém švédském městečku Landskrona. Mezi vystavenými českými díly tak, jak je vybrali Štěpánka BieIeszová A Vladimír Birgus, nechybí snímky ikon české avantgardy, jako jsou Jaroslav Rössler, Jaromír Funke, Eugene Wiškovský, František Drtikol, Jindřich Štreit nebo Viktor Kolář, Josef Sudek, Jan Saudek nebo Miroslav Stibor. K vidění budou i snímky Dity Pepe, Mileny Dopitové, Libuše Jarcovjákové, Petry Malé Miller, Pavla Máry, Václava Podestáta, Daniela Poláčka, Míly Preslové nebo Petry Steinerové.
Rubrika FOTOprofil je o Marii Kužanovové, která fotografuje kaliningradské cosplayer , tedy fanoušky, kteří se převlékají za své oblíbené postavičky z japonských animovaných seriálů. Autorku nadchla oddanost a energie, s jakou své záměry uskutečňují. V rozhovoru padla i otázka, jestli má v dnešním Rusku dostatek tvůrčí svobody. Autorka však žádná omezení necítí a ty hlavní překážky má v sobě.
V textu Martiny Grmolenské se vydáme krajinou image. Je to krajina osobitá, kreativní a proměněná, je to vizuální metafora pocitu fotografa. Tuto krajinu nám pomáhají pochopit snímky Mii Köhlerové nebo Ellie Daviesové. Druhá jmenovaná autorka žije v Londýně a již dlouho fotografuje lesy Spojeného království. Ráda nosí jen lehké nářadí, třeba Pentax 645 Z se základním vybavením, aby mohla lesem lehce procházet. Ráda také buduje doupata, která se stávají součástí lesa. Tak pojmenovala i svůj cyklus fotografických snímků. David de Rueda zachytil opuštěná místa v Evropě, některá byla zatím jen vzácně fotografována, jmenujme třeba prototyp sovětského raketoplánu Buran nebo Černobyl, město duchů Pripjať, nebo vrak letounu Douglas DC 3 obklopený polární září.
V textu Michala Čápa a Tomáše Hlivy se dozvíme, jak ve spolupráci s Nikonem autor během 6 týdnů objel 9 zemí a sestavil úžasný soubor. O Pripjaťi říká, že má úžasnou atmosféru, je tam ticho, vůbec žádný zvuk ani ptáci.
Tomáš Chadim se ve fotografii nevěnuje pouze jednomu žánru, ale téma krajiny převládá. Zajímá ho také, jakou stopu člověk v krajině zanechává. Některé stopy jsou destruktivní, jiné pozitivní. Chce dělat progresivní, hravou fotografii. Tento článek připravil Milan Kryštůfek.
V dalším článku si Martina Grmolenská povídá s Janem Saudkem, třeba o ženách. Nejvyšší duch stvořil něco dokonalého, nebezpečného, záludného a absolutně krásného - ženu. Fotograf přiznává, že otevřeně zkoumá hranice erotiky, a některá jeho díla jsou až na poli živočišné sexuality. Ví, že jeho dílo je přijímáno velmi kontroverzně. Během rozhovoru se také otevřeně přiznává ke svému silnému pocitu méněcennosti, ke své posedlosti fotit se jako ženich a nevěsta. Jako bonus si můžeme prohlédnout několik snímků z osobního archivu Jana Saudka. Několik slov o festivalu Arles 2015 od Vladimíra Birguse a také pár oceněných fotografií.
Propojení fotografie a hudby reprezentovala na festivalu velkolepá přehlídka obalů vinylových desek s fotografiemi Irvinga Penna a jiných.
FOTOosobnost Eugen Wiškovský učitel, překladatel, tenista i fotograf je stále více oceňován jako představitel české avantgardy. Text Tomáše Pospěcha nás provede životem a dílem tohoto fotografa. Reedice jeho díla bude inspirativní pro ty, kteří si hledají svou cestu k fotografii.
Rubrika FOTOkultura komentuje Sony World Photography Awards 2015. Hned dva čeští fotografové, Zbyněk Hrbata v kategorii cestování a Eva Skaláková v kategorii krajina, se probojovali mezi finalisty. Národní cenu pro Českou republiku získal Marek Jarkovský za fotografii Falešná říše. Další článek hodnotí úspěchy české fotografie na Švédskem festivalu. Samostatným blokem českých Retrospectiv, které připravil Vladimír Birgus, jsou výstavy Viktora Koláře a Jindřicha Štreita.
FOTOikona je Jan Lukas, Praha 1958. Článek nám připomíná stoleté výročí narození Jana Lukase i jeho snímky Sudety, 1939, Pohřeb Edvarda Beneše, Před transportem, 1942.
Rubrika Talent vzniká ve spolupráci s kulturním měsíčníkem Artikl. V dnešním čísle je představena Barbora Liška Karpíšková. Jejímu konceptuálnímu souboru dominuje růžový trojúhelník. Je to pro ni vizuální metafora jejího osobního příběhu. Dále se autorka zabývá experimentováním s koláží, asambláží a propojováním s dalšími materiály.
Závěrečné strany F24 patří několika recenzím. Martin Pulicar, brněnský fotograf a grafický designer a kartograf, se svou knihou Hic sunt leones vyhrál cenu Nejkrásnější česká kniha roku 2014, a to stojí za pochvalu. Pokračují pozvánky na aktuální výstavy, technické ukázky a reklamní sdělení.

FOTO Č. 24
4. ročník, číslo 24/2015
září 2015
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 30. září 2015

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
JAZYKOVÁ REDAKCE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Mia Köhlerová
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

PROFIL	Maria Kožanovova
TÉMA	Krajinou imág
	Ellie Davis
	David de Rueda
	Tomáš Chadim
ROZHOVOR	Jan Saudek
KULTURA	Fotografický festival Arles 2015
	Eugen Wiškovský
	Sony World Photography Awards 2015
	Landskrona Foto View
	Ikona: Jan Lukas
	Talent: Barbora Liška Karpíšková
	Martin Pulicar – Hic sunt leones
TECHNIKA	Přehled technických novinek
	Presstrip – s Nikonem v Athénách

Ukázky z časopisu FOTO
4. ročník 24/ 2015

Obálka časopisu FOTO 4. ročník 25/ 2015, autor fotografie: Maia Flore

Časopis FOTO č. 25

Obsahuje několik festivalových přehlídek, které komentuje slovem i fotografií. Hned v úvodu v PANORAMA je představen David Stevard, vítěz ceny společnosti Taylor Wessing za nejlepší fotograficky portrét.
FOTOstory patří snímkům Mii Köhlerové.
FOTOprofil uvádí dílo Vladimíry Židkové z cyklu Les. Autorka říká, že její život je s lesem od narození úzce propojený. Pokud se člověk chová tiše a pozorně, aby se les otevřel, začne vyjevovat tajemství a poklady.
Fotožurnalistika, neboli podle Martiny Grmolenské hra na pravdu, je srážka umění reportáže a komerčního sdělení, jak napsal Donald Morisson. Také rozhovor s Marklem Redondem připravila Martina Grmolenská. Ptá se ho na jeho vztah k reportážní fotografii. Autor žije ve Španělsku a soustředí se na sociální témata.
FOTOtéma naplňuje Alžběta Jungrová, která dlouho žila v USA, Mexiku a Londýně. O sobě i o svém díle neustále pochybuje. Miluje New York a jezdí si tam dobíjet baterky.
Článek Obludárium Antonína Kratochvíla pro čtenáře napsal Václav Vašků. Mnoho z nás již slyšelo o pohnutých životních osudech tohoto fotografa. Nyní máme možnost vidět jeho freaks, což je bizarní podívaná s nejrůznějšími náměty. Tyto fotografie různých zrůd Kratochvíl vytvořil již v roce 1973. Patrně to byla poslední možnost zachytit takto postižené lidi, protože dnes už se nerodí, díky pokroku v lékařské vědě. A až dnes, po 40 letech, se tyto Kratochvílovy fotografie, jako např. Vousatá dáma nebo Lachtaní muž či Člověk s kůží aligátora, dostaly k divákovi.
Tomáš Třeštík fotografuje writers průběžně už několik let. Zachytil nejen klasické reportáže z jejich akcí, ale i syrové portréty kluků.
Honza Sakař, fotograf na plech, tvrdí, že fotografie je magická, tajemná a konkrétní zároveň, zastaví plynutí času, vytrhne obraz z reality a zpřítomní ho navěky.
Vladimír Birgus nám vypráví, jaké bylo Paris Photo v čase teroru. Měl to být největší a nejúspěšnější fotograficky veletrh v historii, ale pak se Paříž stala terčem série teroristických útoků a Paris Photo zůstalo uzavřeno. I přes toto všechno dokázal Vladimír Birgus zprostředkovat maximum fotografických zážitků čtenářům časopisu FOTO.
Jaký byl ročník 2015 Czech Press Phota soutěže, která má za úkol reflektovat současnou novinářskou fotografii v českých médiích? Ve zkratce se to pokusila přiblížit Martina Grmolenská. Soutěže se zúčastnilo 278 fotografů. První cenu v kategorii Reportáž získal Milan Jaroš za sérii Exodus, 2015.
Další stránky časopisu F25 připomínají letošní 25. Měsíc fotografie v Bratislavě. To nejzajímavější z tradičně pestrého programu nám ve svém článku Čtvrtstoletí měsíce předkládá Václav Podestát.
Další článek je věnován FOTOikoně Daně Kyndrové a její knize Rusové... jejich ikony a touhy. Knihu vydalo nakladatelství KANT v roce 2015.
Další recenzi si přečteme o knize Fotograf/chemik Přemysl Koblic, tak jak o ní psal Josef Moucha.
Následují recenze na výstavu Nenápadný naturista Karel Novák a na výstavu Jana Svobody Nejsem fotograf. Dále si čtenář může prolistovat stránky o FOTOtechnice a získat tak přehled o nových fotoaparátech.

FOTO Č. 25
4. ročník, číslo 25/2015
prosinec 2015
počet stran 98
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 22. prosince 2015

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Petr Vilgus
REDAKTORKA KULTURNÍCH RUBRIK:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Marian Beneš, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
JAZYKOVÁ REDAKCE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Mia Köhlerová
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Mia Köhlerová
PROFIL	Vladimíra Židková
TÉMA	Reportážní fotografie
	Markel Redondo – Svědkové holokaustu
	Alžběta Jungrová – NY – City
	Antonín Kratochvíl – Sideshow
	Tomáš Třeštík – Writers
KLASIKA	Honza Sakař – Fotograf na plech
KULTURA	Paris Photo 2015
	Czech Press Photo
	Bratislavský Měsíc fotografie
	Roman Franc – Karel Novák: Přirozeně
TECHNIKA	S fotoaparátem Sony na Islandu
	Přehled fotografické techniky
	Fotobatoh Thule Covert

Fotografové z této pětice Antonínovi Kratochvílovi byli blízcí a vzájemně se ovlivňovali. Jejich společná výstava v galerii na zámku v Hranicích Tvůrčí tvář Prahy bude fotografie možné zhlédnout na podzim v Galerii U prstenu v Jihlavě (do 1. 10.). Odkud se výstava přestěhuje do Smečna, Galerie Peckárna, kde bude k vidění příští rok. Smečno a Jihlava, to jsou dvě zajímavá místa. A dobrá zpráva na závěr: O Galerii Sokolovna píšeme v samostatném článku. Jejím ředitelem je nově jmenován Karel Kerlický a jeho vyjadřování je naprosto...

ANTONÍNKRATOCHVÍL.CZ

Show vrací na Coney Island. Na zimu pak jeli do Gibsonvillu, kde měli domečky a mohli si vládní komunity," vzpomíná na 70. léta dcera Kratochvílová. „Byli to zvláštní sběratelé. Freaks si je sami nedělali úmyslně, narozdíl od mě. Já se snažím být originální, ale nejsem. Každý druhý vlčák. Přesto DS. outside of the reality - byli prostě freaks..."

Korejský veterán Walker

Slavná newyorská fotografka Diane Arbusová se řadí zaměřovače na fotografování neklamných občanských. S Kratochvílem se však protínají jen při fotografování jedné svébytné postavy, a více zdánlivě polyhistory množí. Známe ve světě freaks. Show jako Alfonso Severin Seelchowa" Arbusová ji vyfotila v roce 1970, tedy rok před svou tragickou smrtí. Některí freaks měli vlastní atrakci. To byl i případ Michaela Walkera – oblíbené nejtlustšího muže světa. Michael Walker, vlastním jménem Francis John Lang, dosáhl váhy 528 kilogramů. Do Guinessovy knihy rekordů se však jako nedostal, což světa nezasmutnil. V době, kdy dosáhl nejvíce hmotnosti, ho totiž málo kdo mohl vyhledat zvážit. Walker byl veteránem z korejské války, který trpěl posttraumatickým syndromem. Ten u něj nedělal s přestávkami. Agenti Sideshow najdi Walkera kdesi ve státě Wisconsin. Tehdy už jen sklíčený, ležel a přežíral díky podpoře.

V době, kdy ho Kratochvíl fotil, už Walker zhodil více než 150 kilogramů a měl vlastní show. Že ve speciální mamografce, se dnes stran problémů. Když se odhmotá zákonitě, mohl se zštíhlenou za 50 cents vidět, jak ležel na podiel. V době své největší váhy Walker vyděloval až 30 000 dolarů ročně, v té době zaměrné velké peníze.

Když se s ním Kratochvíl setkal poprvé, vzbudil zaplatit ostrupné, ale nabídnou. Je to učení osemdesátým. Antonínova fotografie Michaela Walkera se pak dostala do knihy Williama A. Bunniga The Body: Photographs of the Human Form. Této nenavštívil kniha, která má mnemchodení na dědice fotografů slovenského fotografa Tona Stana. Hlavním tvůrcí fotografického zobrazování lidského těla od vynálezu fotografie až po dnešek. Svým způsobem tak Kratochvíl spíral dlo, který kdysi Walkerem dal.

A stejně jako Walker dělí se pohledy 2-jící freaks nakonec Kratochvílovi dobrými přátelé. „Dělali jsem vlastně jejich dodavky. Zkrátí, jak s třeba velmi dlají drink a baví se s přítelí nebo si hrají se svými dětmi. Je jsou vlastně úplně normální," vzpomíná Kratochvíl. „Měli mě rádi, protože uvěřili, že se o ně skutečně zajímám. Že je nechci jen využít. Oni sami sebe považovali za umělce. Je zvláštní kasty. A já měl zase dost za Libáň na mě, že mě lhali. Je mě pustili mezi sebe. Hůlí jsem si třeba zatancoval s fousatou ženskou.

Celý příběh má jednu drsnou dohru. Prakticky všechny Kratochvílovy snímky ze světa Sideshow vznikly v průběhu jediného roku. Celou tu dobu do promyslel Ward narcisovat, kam má jet, kde freaks příště rozbalí show, proto Kratochvíl reportáž vynechal v magazínu American Photo. Když se ale za bezpečnou cenou při nejbližší příležitosti vrátil, hlásí mu. Je už s ním pracovat nemohou. Přijel jen jakýsi kanadský fotograf a zapadl je ze, jeho pracovat zevzen z nim. Antonín Kratochvíl s fotkami a filosofií prvních ukončil. Jedná v 70. letech přijímá v makalu, knihy Sideshow, nikdy z vlak nechtěl publikovat. Teprve dnes, po čtyřiceti letech, se Kratochvílovy fotografie znovu dostávají k divákovi.

Líbilo se mi, že mě brali, že mě pustili mezi sebe. Mohl jsem si třeba zatancovat s fousatou ženskou.

UPRCHLÍCI, KLIŠÉ, NADĚJE

Jaký byl rocník 2015 Czech Press Photo, soutěže, která má reflektovat nejdůležitější témata roku nejen v českých médiích, ale i celou světovou scénu a zároveň fotožurnalismus jako takové? Odpovídá za to, snaživě dělám spotřeby a jak vlastně funguje.

Martina Bonasiewská

Uprchlická krize se zuby nehty drží celé letošní Czech Press Photo

VÝSTAVA CZECH PRESS PHOTO 2015 JE OTEVŘENA PRO VEŘEJNOST OD 16. PROSINCE 2015 DO 31. LEDNA 2016 V KŘÍŽOVÉ CHODBĚ A KVÍTKOVSKÉM SÁLE STAROMĚSTSKÉ RADNICE V PRAZE.

75 % vítězných snímků v kategorii Reportáž. Nemělo by Czech Press Photo být celoročním průřezem aktuálně a téma? Takto to vypadá, že datum spotřeby jakékoli důležité události je maximálně tři měsíce po jejím vzniku. To už po dění z hořkého hořkosladu o dušné letošního roku spravuje ani pes nedělené! Nenapomíná tak přeložení Czech Press Photo všeobecnému návratnému zapomenění a ignorování ostatních našich více či méně palčivých (lesbych, morálních a ekologických problémů?

Naděje a zklamání

Nutno přiznat, že přes zařazenost momentalistickými zábery uprchlické krize mne celkově vena Exodus od Hříbala Jandra. Za silný považuji jeho zábir s dlouhými, téměř jako bezčasotní reliéfy v záběrech za →

26

Vidět fotografii jinak

Ročník 2016
ČR **159** Kč / SR **8,90** €
předplatitelé **115** Kč
www.casopis-foto.cz

FOTO

Nadia Sablin — Vojtěch Veškrna — Sergej Maximišin — Leica Q — David Mužík — World Press Photo — Andrea Malinová — Jan Svoboda — Rafał Siderski

Obálka časopisu FOTO 5. ročník 26/ 2016, autor fotografie: Nadia Sablin

Časopis FOTO č. 26

F26 je první číslo po redesignu časopisu. Skvost na dotek i na pohled. Naprosto „jiný“ časopis, než jste drželi v ruce předchozí roky. „466g čisté fotografie“, jak udává šéfredaktor a doplňuje slovy: „ Původní obsah časopisu FOTO zůstává. Před vašima očima se však mění jeho podoba, a to především v duchu maximální úcty k otištěným fotografiím, a také s ohledem na přehlednost a orientaci napříč pravidelnými rubrikami. S láskou k tradičnímu pojetí vnímání fotografie coby artefaktu, nikoliv pomíjivého shluku obrazových bodů na elektronických zobrazovačích, dbáme v časopise také na typ použitého papíru. Změnu pocítíte nejen ve vyšší gramáži listů, ale také v jejich větším počtu, který se snažíme využít - podobně jako ve fotografických publikacích či portfoliích - k nerušené prezentaci samotných fotografií. Myslíme si, že má-li existovat časopis jako platforma pro sdělení a uchování informací, pak výhradně jako klidné místo prosté všudypřítomného vizuálního šumu a nevkusu.“[9]
Nové vydání časopisu po jeho redesignu otevírá FOTOstory s portrétem Pavla Jiráska. Popisuje nám krátký příběh, jak našel ono místo, kde portrét vyfotil, a jak samotné fotografování probíhalo.
FOTOprofil nám představuje fotografa Vojtěcha Veškrnu. Tomáš Hliva, který s ním vede rozhovor, postupně odhaluje podstatu jeho souboru My Air Force a vše co pro něj znamená létání.
F26 se věnuje tématu rodinné fotografie. Martina Grmolenská připravila článek o postupném vývoji rodinných fotografií, které se ze zaprášeného šuplíku dostaly na sociální sítě. Kromě postupného odhalování intimity se pomocí sociálních sítí začal tvořit jakýsi ikonický obraz „správné“ rodinné fotografie, nebo „správné“ svatební fotografie. V rámci FOTOtéma redakce oslovila hned tři autory, kteří se věnují rodinným fotografiím. I když má každý svůj vlastní styl dokumentování své rodiny, všichni nám dokazují, že na rodinné fotoalbum se dá nahlížet moderně.
Nadia Sablin, která vyrůstala v Rusku a později dospívala v New Yorku, své fotografie používá k zafixování vlastních vzpomínek. Její portréty blízkých osob jsou statické a dokonale technicky zvládnuté, naaranžované a nasvícené. David Mužík má naprosto odlišný styl fotografií, jež se podobají spíše abstraktům. Jeho, řekněme forma autoterapie v nelehkém období života, je při výběru fotografií hodně řízena mimo úsudku i hudbou, kterou při výběru poslouchá. Kromě své tvorby sdělil i několik málo informací o sobě a o internetovém portálu young-fresh, který založil.
O dalším rodinném fotografovi Rafalu Siderskim napsal článek Vladimír Birgus. Fotograf, jenž nikdy nepoznal svého otce, se pomocí předmětů, fotografií a příběhů příbuzných snaží poznat, jaký jeho otec byl. Fotografuje své příbuzné na místech, kde s jeho otcem prožili něco důležitého. Své fotografie doplňuje o archivní záběry.
Navazujícím článkem je FOTOfejeton Josefa Mouchy, který osobitě píše o časopisech, které pravidelně odebíral, které odebírali jeho rodiče, a do kterých později přispíval on svými články.
Poměrně se rozšířil počet stran o stávajících výstavách. Ani se tolik nezvýšilo množství výstav, spíše přibyly ukázkové fotografie k jednotlivým výstavám. Časopis FOTO tak chce upozornit na ty z nich, které opravdu stojí za to vidět.
Ve FOTOrozhovoru Kryštof Korč představil ruského fotografa Sergeje Maximišina. Nejen ve svých fotografiích, ale i v mluveném projevu je dokonale precizní. Označuje se za novináře, jehož úkolem je ukázat, jak žijí druzí. Nesnaží se do fotografie vložit své emoce, pouze fotografuje, co mu přijde zajímavé.
Jako již tradičně se tématu World Press Photo ujal Petr Vilgus. Představuje zúčastněné fotografy jednotlivých kategorií a hodnotí vítězné snímky.
FOTOikonou se pro toto číslo stal Jan Svoboda. Josef Moucha ho představil jako romantika melancholických nálad. Po 25 letech od jeho smrti Moravská galerie v Brně odtajnila nové fotografie a vytvořila monografii Jan Svoboda: Nejsem fotograf.
Talentem nového redesignovaného čísla časopisu FOTO se stala Andrea Malinová se svým souborem řešícím roli člověka a jeho vztahu k okolí. Svým vytříbeným minimalistickým zobrazením zachycuje blízké osoby, které propojuje se zdánlivě nesouvisejícími prvky, a které ve výsledné formě budí zvědavost.
Nově rubrika Talent vzniká ve spolupráci s kulturním měsíčníkem Artikl a jeho texty píše Bára Alex Kašparová.
Druhým FOTOrozhovorem v časopise oslovila Martina Grmolenská novou ředitelku Czech Press Photo Veroniku Souralovou. Text doplnila o fotografie z archivu soutěže.
V novém designu časopisu FOTO nechybí ani technické stránky, i když je jich daleko méně a jsou opět doplněny kvalitními fotografiemi pořízenými popisovaným přístrojem. F26 nám představuje Leicu Q.

FOTO Č. 26
5. ročník, číslo 26/2016
březen 2016
počet stran 114
náklad čísla 2 000 ks
datum vydání 17. března 2016

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Michal Čáp
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Artishock s. r. o.
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Roman Franc
PROFIL	Vojtěch Veškrna
TÉMA	Rodinné album
PORTFOLIO	Nadia Sablin
	Rafal Siderski
	David Mužík
ROZHOVOR	Sergej Maximišin
TECHNIKA	Leica Q
KULTURA	Talent: Andrea Malinová
	Ikona: Jan Svoboda
	Událost: World Press Photo
	Aktuálně: rozhovor s Veronikou Souralovou
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
5. ročník 26/ 2016

Obálka časopisu FOTO 5. ročník 27/ 2016, autor fotografie: Wiktoria Wojciechowska

Časopis FOTO č. 27

Jako každé jiné číslo i sedmadvacáté vydání začíná vstupní rubrikou Panorama. Nabízí čtenářům přehled aktuálních výstav a událostí. Kromě Pavla Máry, oceněné osobnosti české fotografie 2015 za jeho retrospektivní výstavu na Staroměstské radnici, získala ocenění Magnesia Litera 2016 Dita Pepe za knihu Intimita. Velmi důležitou událostí je i nový film od izraelského režiséra Koudelka fotografuje Svatou zemi, jenž nabízí unikátní a lidský pohled na kreativní proces vzniku fotografií Josefa Koudelky ze série Zeď.
Ve FOTOstory se čtenářům představuje Štěpán Jílek se svou fotografii portrétu muže a chlapce z pouti. Svůj příspěvek doplňuje krátkým textem o své náklonnosti a fascinaci světem potulných komediantů.
V rubrice Profil Tomáš Hliva představil svým rozhovorem fotografické studio BoysPlayNice. Název skrývá dvojici fotografů, absolventy Ateliéru Reklamní fotografie UTB ve Zlíně Jakuba Skokana a Martina Tůmu. Jejich tvorbou je výjimečné zpracování komerčních zakázek – reklamních fotografií, fotografií architektury, interiérů, produktů a designu.
Téma časopisu je věnované stejnojmennému článku od Martiny Grmolenské „Podobenství o jeskyni“ ve kterém se odkazuje na Platona a jeho vysvětlení omezenosti lidského smyslového vnímání. Filozofické přirovnání srovnává s dnešním neustálým reprodukováním skutečnosti pomocí fotografie. Svým úvodním textem odkazuje i na následné rozhovory v rámci FOTOtématu s Markem Matuštíkem a Wiktorií Wojciechowskou. Oba zachycují běžné snímky z každodenního života. Fotograf Marek Matuštík ve své sérii Nevyřčené hry zobrazuje děti, pohledem jakým je vidí on, jako divák, ale ony svět kolem sebe vnímají naprosto jinak.
Mladá polská fotografka Wiktoria Wojciechowská svým cyklem Own Place ukazuje rozsvícené domy, které nejsou pouhými stavbami, ale je pro někoho jsou domovem. V jejím souboru se odráží pocit osamělosti, který měla ve chvíli, kdy se přestěhovala z rodného města do studentského bytu. Pro portréty v projektu si vybrala mladé lidi, kteří se ocitli v podobné situaci a začínali nový život, stejně jako ona. Poslední součástí FOTOtématu je působivý rozhovor se Sophií Ebrardovou o fotografování pornoherců, velmi citlivým a něžným způsobem. Autorce se podařilo proniknout do zákulisí luxusních lokací pornoprůmyslu, aby zdokumentovala lidské bytosti, skryté v osobách, jejichž profesí je pornoherectví.
Pro FOTOrozhovor F27 byl zvolen jeden z nejvýraznějších představitelů mladé polské fotografie Rafal Milach, zakladatel Sputnik Photos. Celý článek je bohatě doplněn působivými fotografiemi z různých cyklu tohoto polského fotografa.
Mimo FOTOfejeton Josefa Mouchy věnovaný Josefovi Sudkovi, byl časopis obohacen ještě o nového autora druhého fejetonu s názvem „Šetření na hraně únosnosti“, Josefa Chuchmu.
Zajímavou recenzí výstavy UPFRONT v pražském Centru DOX časopis obohatila Martina Grmolenská. Výstava je věnována španělsky mluvícím válečným fotografům a Martina oslovila dva z nich – Ramira Villapadiernu a Miguela Ángela.
Stodvacáté výročí od narození Jaromíra Funka uctil Josef Moucha čtyřmi stranami jeho fotografií společně s pozvánkou na komorní výstavu v Ateliéru Josefa Sudka.
Novou rubrikou FOTOosobnost byl Vladimírou Židkovou představen Otakar Matoušek. Fotograf, kterého nepotkáte bez igelitových tašek, ve kterých skrývá své starší i současné fotografie. Mezi nimi naleznete i mnohé poklady. Některé z fotografií jsou obrazovým materiálem k textu. Kvůli vážným psychickým problémům je Otakar Matoušek téměř celý svůj život v plném invalidním důchodu. Smutný příběh o jeho životě, který si můžete v časopise přečíst, je napsán velmi citlivě a poutavě.
FOTOtalentem tohoto čísla se stala Taja Spassková se svými monochromatickými fotografiemi postav.
Posledním poutavým článkem ze světa techniky, obohaceným o velmi kvalitní fotografie, je text Davida Gaberleho. Najdete zde jeho zkušeností s fotoaparátem Fujifilm X-Pro2.

FOTO Č. 27
5. ročník, číslo 27/2016
květen 2016
počet stran 114
náklad čísla 2 000 ks
datum vydání 27. května 2016

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Michal Čáp, David Mužík
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Pavlína Zelníčková
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Artishock s. r. o.
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Štěpán Jílek
PROFIL	BoysPlayNice
TÉMA	Podobenství o jeskyni
PORTFOLIO	Marek Matuštík
	Wiktoria Wojciechowska
	Sophie Ebrardová
ROZHOVOR	Rafal Milach
TECHNIKA	Fujifilm X-Pro2
KULTURA	Talent: Taja Spasskova
	Objev: Otakar Matoušek
	Ikona: Jaromír Funke
	Událost: UPFRONT v DOXu
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
5. ročník 27/ 2016

Obálka časopisu FOTO 5. ročník 28/ 2016, autor fotografie: Mia Köhlerová

Časopis FOTO č. 28

„Slavnosti pomíjivosti“, tak zní podtitul osmadvacátého vydání časopisu FOTO. Snad největší odlišností tohoto vydání od ostatních jsou dva druhy obálek. Obě dvě obálky jsou zpracované stejnou autorkou Miou Köhlerovou. Její fotografie z cyklu Kintsukoroi byly dostupné ve dvou verzích. Jedna z nich byla posypaná svítivým zlatým prachem, signovaná a číslovaná autorkou a byla vyrobena pouze v limitovaném počtu 99 kusů. Zbytek nákladu byl bez zlatého prachu, bez signace a s jinou fotografií na přebalu.
Fotografie, která mě na delší dobu opravdu upoutala, bylo dílo fotografa Oldřicha Malachty, který ji o doplnil krátký text ve FOTOstory.
V rámci Profilu představil Kryštof Korč japonského fotografa Susumu Fujita, který nemá ani webové stránky a fotografie, které Korč představuje v F28 musel z důvodu jazykové bariéry mezi japonským fotografem a českým redaktorem skenovat z knihy The Silver Eye, kterou mu v Tokiu při seznámení fotograf věnoval.
Autorce fotografií přebalu časopisu FOTO, Mie Köhlerové je věnováno FOTOtéma časopisu. Původ své schopnosti vyjadřovat se fotografií spatřuje v pocitu osamění jedince „okolnostmi odkázaného k pozorování“. Vykořeněnost ji vedla k pobytům v Číně, Malajsii, Španělsku, Izraeli, na Tchaj-wanu i jinde. Cyklus Kintsukoroi sama autorka popisuje slovy: „Vypráví o protipólech lásky a smrti, bolesti a kráse, přirozeně zapadá do konceptu japonské keramické techniky Kintsugi. To je umění opravující keramické nádoby zlatem. Pokud se miska rozbije, japonská filozofie věří, že pád se stává součástí historie objektu, jehož hodnota tím vzrůstá.“ [12]
Tématem na autorku navazuje i fotografka Kimberly Withamová. Svými cykly „O zralosti a trouchnivění“ a „Domácí aranže“ vytváří zátiší z nalezených předmětů, mrtvých zvířat, květů usychajících v plném rozpuku a kombinuje je do symbolických zátiší.
Rozhovor připravil David Mužík se známým českým fotografem Ivanem Pinkavou. Ať už jeho portréty, pracující se symboly a lidským tělem či zátiší, jsou překrásným doplňkem k textové části a kypí čistotou a jemností.
O druhém ročníku fotografického veletrhu Photo London 2016, připomínající svým rozsahem Paris Photo, napsal několik stran Stanislav Bříza. Na FOTOfestival navázal i Vladimír Birgus svým každoročním příspěvkem a ohodnocením fotografického festivalu v Arles 2016.
FOTOikonou F28 se stal Josef Sudek, který by v roce 2016, kdy byl vydán tento časopis, slavil 120. jubileum narození.
V rámci jubilea bylo během tohoto roku uspořádáno několik retrospektivních výstav. Jednou z nich je i výstava v pařížské galerii poblíž Louvre, v budově, kde před osmi desítkami let vystavovali i Alfons Mucha a František Kupka. Kurátory výstavy jsou Ann Thomas a Vladimír Birgus.
Wlasta Laura se svými citlivými snímky vypráví o niterním ženském světě. Fotografuje převážně autoportréty, kterými si tak vytváří fotografický deník. Jako FOTOtalent ji představila pro časopis FOTO Bára Alex Kašparová.

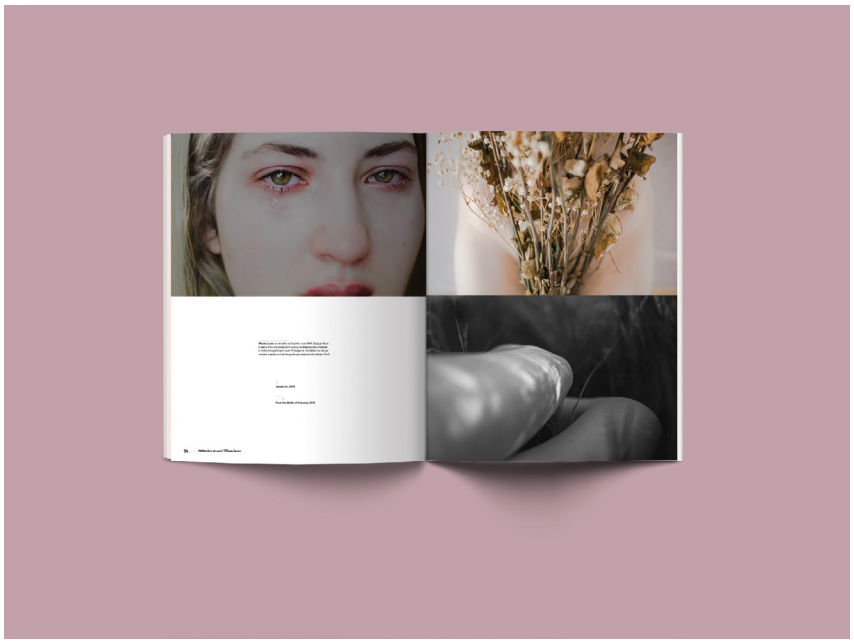
FOTO Č. 28
5. ročník, číslo 28/2016
srpen 2016
počet stran 114
náklad čísla 2 000 ks
datum vydání 16. srpna 2016

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Michal Čáp, David Mužík
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Artishock s. r. o.
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Oldřich Malachta
PROFIL	Susumu Fujita
TÉMA	Slavnost pomíjivosti
PORTFOLIO	Mia Köhlerová
	Kimberly Witham
ROZHOVOR	Ivan Pinkava
KULTURA	Talent: Wlasta Laura
	Ikona: Josef Sudek
	Festival: Photo London
	Festival: Ler Rencontres d'Arles
	Výstava: Martin Parr
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Karel Cudlín
Fotografie
1. 7.–28. 8. 2016
Galerie Václava Špály
Národní 30, Praha 1
www.galeriespaly.cz

29

Vidět fotografii.

Ročník 2016
ČR **159** Kč / SR **8,90** €
předplatitelé **115** Kč
www.casopis-foto.cz

FOTO

Jan Jindra ___ Michał Siarek ___ Zdeněk Tmej
___ Nejdražší fotografie světa ___ Sam Shaw ___ Jana Gombiková ___
Jiří Hanke ___ Dia Takacsová ___ Rachel Cox

Obálka časopisu FOTO 5. ročník 29/ 2016, autor fotografie: Michaela Džurná

Časopis FOTO č. 29

Časopis zaujme už z několika metrů - ihned, když čtenář spatří jeho obálku. Na titulní stranu byla použita fotografie Michaely Džurné Zátiší s kontrastním akcentem granátových jablek.
Ve FOTOstory byla netradičně představena několika fotografiemi Dia Takacsová, slovenská fotografka, která ve svém textu hovoří o fotografiích pořízených daleko za Polárním kruhem ve městě Svalbard.
V devětadvacátém vydání byla v rubrice Profil představena americká fotografka Rachel Cox. V rozhovoru pro časopis FOTO především popisovala soubor Shiny Ghost, jenž vznikl v posledních letech soužití s babičkou, procházející degenerativním onemocněním mozku. Babičku fotografovala již od svých fotografických začátků a svůj první fotoaparát dostala právě od ní. Ve chvíli, kdy babička onemocněla, bylo to už deset let, od doby, kdy ji fotografovala. Fotografka svůj soubor zakončila fotografií „Poslední společný snímek“ kde vytvořila aranžovaný autoportrét s mrtvým tělem.
V rámci FOTOtématu F29 Martina Grmolenská napsala souvislý text o reportážním fotografovi Zdeňkovi Tmeji, jeho životě během války a jeho tvorbě. Při fotografování celkových záběrů používal velkou deskovou komoru 13 x 18 cm s širokoúhlým objektivem Zeiss-Goertz-Dagor 10cm. Dalším článkem FOTOtématu je rozhovor Martiny Grmolenské s dokumentárním fotografem Michalem Siarekem. Ve svém cyklu Alexander svými fotografiemi z Makedonie zaznamenal všudypřítomné vizuální vyjádření populistických politických myšlenek, které vládnoucí strany používají k udržení moci.
Vyobrazil přestavby hlavního města, pomníku a další přestavby v rámci projektu Skopje 2014, který má Makedonii po více než dvou tisících letech přestavět k obrazu její historie.
Když budeme listovat časopisem, narazíme na další rozhovor vedený Martinou Grmolenskou, tentokrát s českým dokumentárním fotografem Jiřím Hankem, který se fotografii věnuje celý život. Kromě fotografování vede téměř 40 let Malou galerii v Kladně, zaměřenou od roku 1988 výhradně na fotografii. Právě dlouhá historie galerie byla hlavní otázka Martiny Grmolenské pro Jiřího Hankeho.
Poutavý rozhovor pro časopis FOTO vytvořil Tomáš Hliva s fotografem Janem Jindrou. Jak sám svou tvorbu popsal dokumentární fotograf Jan Jindra, záměrem jeho snímků je sdělit něco v náznaku a udržet „divnost“ konkrétní situace. Dlouhý, ale poutavý rozhovor je doplněn krásnými černobílými fotografiemi autora.
V další části čtenáře Vladimír Birgus seznamuje „Jak prodat reprodukci fotografie pro Playboy za 4 miliony dolarů“. Poutavě psaný článek o tom, jak funguje trh s fotografií.
Svými fejetony nás opět mohou potěšit hned dva autoři. Josef Moucha svým textem „O Křížení hledisek“ a Josef Chuchma textem „Ztraceno v internetovém překladu“.
Jako na FOTOikonu se tentokrát Josef Moucha zaměřil na slavného fotografa celebrit Sama Shawa. Jeho snad nejslavnější fotografií, byla Marilyn Monroe s rozevlátou sukní. Kromě této fotografie si můžeme v článku prohlédnout i portrét Marcela Duchampa nebo jiné známé osobnosti, které fotograf nasnímal.
Jako FOTOtalent časopisu oslovila Bára Alex Kašparová Janu Gombikovou. Autorku, která se zaměřuje na detaily, postavy zachycuje v různém psychickém rozpoložení a sérii fotografií doplňuje svými autoportréty.

FOTO Č. 29
5. ročník, číslo 29/2016
listopad 2016
počet stran 114
náklad čísla 2 000 ks
datum vydání 16. listopad 2016

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Michal Čáp, David Mužík
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Richard Procházka
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Dia Takacsová
PROFIL	Rachel Cox
TÉMA	Odstíny paměti
	Zdeněk Tmej
	Michal Siarek
ROZHOVOR	Jan Jindra
	Jiří Hanke
KULTURA	Nejdražší fotografie světa
	Talent: Jana Gombikova
	Ikona: Sam Shaw
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
5. ročník 29/ 2016

Obálka časopisu FOTO 6. ročník 30/ 2017, autor fotografie: Adrian Samson

Časopis FOTO č. 30

Konec roku 2016 se tradičně nesl v duchu vyhlašování toho nejlepšího, co se urodilo v české novinářské fotografii. To nejzajímavější ze soutěže Czech Press Photo, která reflektuje tvorbu profesionálních reportážních fotografů v Česku, v úvodním PANORAMA výstižně popsala Martina Grmolenská. Hned v úvodu nám svou fotografii krátkým textem popisuje Vojtěch V. Sláma. Jelikož je vyfocena klasickým fotoaparátem Rolleiflex, ve svém textu se odkazuje na dnešní označení všeho, co vzniklo za dob našich rodičů a prarodičů, a je mladší generací považováno za „retro".
Poutavým Profilem Stanislava Břízy je text o fotografovi Adrianovi Samsonovi. Současný fotograf s výrazným rukopisem, který ovládl moderní galerie, podle jména vypadal jako „rozený lodýňan", což bylo i místo, kde se s ním Stanislav také sešel, ukázalo se však, že vyrostl na Slovensku.
Pod FOTOtématem se ukrývají dva rozhovory a dvě osobnosti. Jednou z nich je polská fotografka Marta Berens. Odpovídá nejen na otázky, které popisují její fotografické začátky, ale hovoří i o svých pohádkových cyklech fotografií. Narození dcery přivedlo autorku k fotografii i k vizuálním příběhům. Své fotografie používá jako únik od reality a zaobírá se v nich obavami a strachem. Velmi zajímavým poznatkem, který z fotografií není zřejmý na první pohled a čtenář se s ním seznámí až u poslední otázky rozhovoru, je, že autorka nefotografuje digitálně, nýbrž analogovým procesem. Druhým rozhovorem vedeným Kryštofem Korčem, je představena autorka Keiko Nomura, kterou oslovil při svých cestách do Tokia v tamějším baru, ve kterém se pravidelně scházejí japonští fotografové. Fotografka ve své tvorbě pracuje s jemnými nuancemi emocí, jež jsou zřejmé až z celého cyklu fotografií.
Příjemným a humorným počtením je i rozhovor Kataríny Pleskot Kollárové s Jaroslavem Kučerou. Extrovert, jenž nemá problém oslovit budoucí aktéry svých fotografií, velmi humorně odpovídal na připravené otázky Kataríny. Rozhovor je doplněn o jeho černobílé fotografie z let 1992 - 1998.
Již tradičně o největším a nejdražším fotografickém festivalu Paris Photo 2016 píše svůj článek Vladimír Birgus. Poutavě líčí jednotlivé výstavy a přikládá ukázky fotografií vybraných autorů.
Recenzi z velmi působivé výstavy známého fotografa Pavla Máry v pražské Synagoze na Palmovce připravila Radana Ulverová. Svůj soubor, který fotografoval velkoformátovou kamerou nazval Mater. V nadživotní velikosti s dokonalými detaily zdokumentoval šesti portréty z různých úhlů podobu své matky.
FOTOikonou se pro toto číslo stal Bohumil Krčil. Zajímavé jsou informace nejen o jeho tvorbě, ale i jeho rukodělnosti při tvorbě knížek.
Jako FOTOtalent představilo F30 Karolinu Karwan. Fotografku pocházející z Varšavy pohrávající si ve své tvorbě s detaily a grafickými vklady do díla. Pracuje s výřezy i liniemi, dále s kruhy, trojúhelníky a ovály.

FOTO Č. 30
6. ročník, číslo 30/2017
únor 2017
počet stran 114
náklad čísla 2 000 ks
datum vydání 7. února 2017

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Katarína Pleskot Kollárová, David Mužík
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Richard Procházka
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Vojtěch V. Sláma
PROFIL	Adrian Samson
TÉMA	Příběhy v kruhu
	Marta Berens
	Keiko Nomura
ROZHOVOR	Jaroslav Kučera
KULTURA	Paris Photo 2016
	EPOS v brněnském Domě umění
	Pavel Mára - Mater
	Talent: Karolina Karwan
	Ikona: Bohumil Krčil
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
6. ročník 30/ 2017

Obálka časopisu FOTO 6. ročník 31/ 2017, autor fotografie: Simen Johan

Časopis FOTO č. 31

Vydání, které je věnováno zvířatům ve fotografii.
“Pravděpodobně nejrozšířenějším a nejnebezpečnějším zvířetem, na které městský člověk narazí, je zvíře fotografované. Jeho čeleď zvaná „roztomilí“ žije převážně na sociálních sítích, kde žere nekontrolovatelné množství lajků”, píše ve svém úvodním textu k tématu Martina Grmolenská.
FOTOstory s fotografií dvou pářících se divočáků s pozadím skládky nám představuje Filip Jandourek. Popisuje nám své pocity z předměstí Dháky zvaném Ashulia, jedné z nejznečistěnějších průmyslových lokalit v Bangladéši.
V rubrice Profil časopis představuje fotografa, který svými snímky koresponduje s celkovým tématem 31. vydání časopisu FOTO. Fotografa Radka Kalhouse, rodáka z Pardubic. Jeho precizní a dokonale barevně laděné fotografie ho přivedly až na webové stránky časopisu Time. Mimo to byl již mnohokrát úspěšný v soutěži Czech Press Photo.
Když se vrátím k hlavnímu tématu F31, tak zaručeně autorem s nejsilnějšími fotografiemi zvířat je Johan Simen. Ta čistota a ladnost se ve fotografii, zvláště s živými zvířaty, nevidí. Jeho fotografii byla ostatně věnovaná i titulní strana tohoto časopisu FOTO. Působivé fotografie jsou doplněny zdařilým textem Martiny Grmolenské.
Mezi zajímavé hosty, se kterými byl v časopisu FOTO veden rozhovor můžeme zařadit Krzysztofa Gierałtowského. Portrétního fotografa patřícího k pamětníkům druhé světové války a Varšavského povstání. Detailně a barvitě v rozhovoru popisuje, jak vznikaly jeho portréty slavných osobností.
FOTOfejeton, který najdeme v každém vydání časopisu FOTO, a který je napsán Josefem Mouchou, se tentokrát vztahuje k Josefu Koudelkovi a filmům, které o jeho tvorbě byly natočeny.
Druhým FOTOfejetonem o pár stran dále je článek s jasně vypovídajícím názvem “Displej - dobrý sluha, špatný pán” od Josefa Chuchmy.
Již dlouho se v časopisu FOTO neobjevil článek od bývalého zástupce šéfredaktora Petra Vilguse. Z tohoto důvodu ho také ve své bakalářské práci nazývám bývalým spolupracovníkem. Jediným tématem, ke kterému vždy přispěje, je pojednání o výsledcích soutěže World Press Photo. Toto téma je už navždy v časopisu FOTO jeho doménou. Stejně tak je tomu i v tomto vydání, kdy nepříliš kladně hodnotí koncept soutěže a vymezení jednotlivých kategorií. I přesto je jeho textová část obohacena o obrazovou a představuje nám oceněné snímky.
V rubrice FOTOosobnost časopis představil reportážního fotografa Antonína Kratochvíla. Na svých fotografiích zachytil největšího gangstera, jakého kdy Amerika poznala. Příběh muže podsvětí, kterého Kratochvíl zachytil na svých fotografiích, dokonce později nadchl režiséra Ridleyho Scotta natolik, že o něm natočil oscarový film.
FOTOrozhovor je věnován Libuši Jarcovjákové. Dokumentární fotografka je především známá díky svým fotografickým deníkům ze sedmdesátých a osmdesátých let z prostředí Prahy.
Galerijní a mediální hvězda Miroslav Tichý je FOTOikona jednatřicátého vydání časopisu FOTO. Josef Moucha popisuje jeho dětství a tvorbu.
Zatím jsem nepostřehla, že by se FOTOtalent představoval sám. Buď byl představen Davidem Mužíkem nebo Bárou Alex Kašparovou. Tentokrát svou tvorbu Irina Vaag představuje zcela sama, společně se svým příběhem o tom, jak se jako rodilá Ruska dostala z Moskvy do Brna.
Posledním článkem, který před inzercí uzavírá časopis, je text Tomáše Hlivy o brněnském Velodromu a možnostech fotografování během závodů. Textová část je doplněna velmi kvalitními fotografiemi autora článku.

FOTO Č. 31
6. ročník, číslo 31/2017
březen 2017
počet stran 114
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 31. března 2017

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:	Martina Grmolenská
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Katarína Pleskot Kollárová, David Mužík
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Richard Procházka
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Filip Jandourek
PROFIL	Radek Kalhous
TÉMA	Zvíře ve fotografii
	Simen Johan
ROZHOVOR	Krzysztof Gierałtowského
	Libuše Jarcovjáková
TECHNIKA	Nikon Coolpix A
KULTURA	World Press Photo 2017
	Alexandr Skalický
	Osobnost: Antonín Kratochvíl
	Talent: Irina Vaag
	Ikona: Miroslav Tichý
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
6. ročník 31/ 2017

32
Vidět fotografii.

Ročník 2017
ČR **259** Kč / SR **10** €
předplatitelé **165** Kč
www.casopis-foto.cz

FOTO

Alexandr Hackenschmied — Michael Hanke — Jiří Havrda — Roman Vondrouš — Jindřich Štreit — Sony World Photography Awards — David Gaberle — Maga Sokalska

Obálka časopisu FOTO 6. ročník 32/ 2017, autor fotografie: David Gaberle

Časopis FOTO č. 32

Celý časopis obrazně otevírá FOTOstory člověka, který je velmi důležitou součástí časopisu FOTO, přesto je toto první jeho článek. Richard Procházka, který má na starosti veškerý grafický design a sazbu časopisu, popisuje příběh kočky z fotografie „Old Crazy Mary's cat".
V Portofoliu je představen fotograf, jehož snímek najdeme i na obálce časopisu. David Gaberle je mladý fotograf a představuje své fotografie z cyklu Metropolight, který vyšel také knižně. Kryštof Korč s ním vede rozhovor všeobecně o jeho tvorbě a konkrétně o jednotlivých projektech.
Do tématu časopisu s názvem „Chvála flanérství" nás tradičně uvádí Martina Grmolenská svým poutavým článkem doplněným fotografií Tomáše Hlivy.
FOTOrozhovory nám časopis FOTO tentokrát nabízí hned dva – vlastně tři, ale k tomu se dostanu později. Prvním z nich je rozhovor Davida Mužíka s Jiřím Havrdou o jeho projektu MetropoLives. Doslovný překlad je „životy v metropolích" nebo „životy metropole". Nejde pouze o město samotné, ale také o člověka, který v něm žije, jak v rozhovoru vysvětluje sám autor.
Druhým povedeným rozhovorem je dvojrozhovor, vedený Petrem Tomanem. Oslovil hned dva české vítěze World Press Photo – Michaela Hankeho a Romana Vondrouše, kteří mu odpovídali vždy na stejnou otázku současně. Zajímavým porovnáním je fotografická historie každého z nich. Jeden je samouk, druhý má vystudovanou fotografickou školu. Jeden se věnuje fotografii sotva pět let, druhý skoro dvacet. V jednom jsou ale oba stejní. Oba dva mají přes čtyřicet let, ale přesto zůstali nadšenými kluky jásajícími nad každou dobrou fotografií.
Velmi pěkný je FOTOfejeton, jehož autorem je Josef Moucha. „Americký sen" doplňuje autoportrét Jana Lukase.
Po krátké odmlce se opět vrací článek o Sony World Photography Awards 2017. Tentokrát byl dokonce časopis FOTO, jako jediné české periodikum, pozván ke slavnostnímu vyhlášení této soutěže. A tak nám šéfredaktor Tomáš Hliva přivezl z Londýna článek o výsledcích a dalších zajímavých událostech z průběhu soutěže.
Dalším čtivým článkem, jehož autorem je Tomáš Pospěch, je představení projektu polské fotografky Magy Sokalské, která si pohrává s fotografiemi ze starých rodinných alb a hledá v nich obecnou podobu mužství. Soustředí se na obvyklé pózy, řeč těla, studuje uzly na kravatách nebo je fascinována gestem sčesávání patky hřebínkem. Podobné motivy skládá do fotomontáží a přefotografovává je, nebo je dosazuje na fotografie dnešních mužů.
FOTOikonou je avantgardní klasik Alexandr Hackenschmied. O jeho fotografování a filmování nám referuje Josef Moucha.
FOTOosobností je Jindřich Štreit. Jeho černobílé dokumentární fotografie grafik umně vyskládal do kontrastu se zlatavou barvou, která se k fotografiím opravdu velmi dobře hodí. Text, který doplňuje fotografie, napsala Martina Grmolenská a dala mu název „Zrození bruntálské Venuše".
Talentem je pro toto číslo vybrána Viki Kollerová. Je fascinována tělesností a možnostmi, které lidské tělo nabízí k vyjádření vnitřního rozpoložení. Své aranžované akty používá jako základ k hledání vnitřní inspirace a k sebereflexi.
Poslední část časopisu FOTOtrip je věnována Martinu Faltejskovi. Jeho povídání o cestování po Islandu je velmi čtivé a je dokonale doplněno fotografiemi islandských krajin.

FOTO Č. 32
6. ročník, číslo 32/2017
říjen 2017
počet stran 114
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 17. říjen 2017

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Martina Grmolenská, Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Katarína Pleskot Kollárová, David Mužík, Martina Koštanská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Richard Procházka
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Richard Procházka
PORTFOLIO	David Gaberle
	Jiří Havrda
TÉMA	O želvě a fotoaparátu
ROZHOVOR	Michael Hanke a Roman Vondrouš
KULTURA	Soutěž: Sony World Photography Awards 2017
	Série: Maga Sokalska
	Talent: Viki Kollerová
	Ikona: Alexander Hackenschmied
	Osobnost: Jindřich Štreit
	Trip: Martin Faltejsek / Island
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
6. ročník 32/ 2017

33
Vidět fotografii.

Ročník 2017
ČR **259** Kč / SR **10** €
předplatitelé **165** Kč
www.casopis-foto.cz

FOTO

Robert Frank — Josef Moucha — Todd Antony —
Vladimír Vondráček — Bratislavský měsíc fotografie —
Pavel M. Smejkal — Andrej Nechaj — Paris Photo

Obálka časopisu FOTO 6. ročník 33/ 2017, autor fotografie: Vladimír Vondráček

Časopis FOTO č. 33

V editorialu šéfredaktor připomíná čtenářům, že pro výběr jednotlivých autorů, jejichž díla časopis publikuje, je určující fotografie, ne úspěchy, výstavy, knihy či renomé.
Běžně na PANORAMA s aktuálními fotografickými výstavami a událostmi neupozorňuji, ale tentokrát mne zaujal při listování jednotlivými stránkami krátký článek o vítězných fotografiích fotografické soutěže Hasselblad Masters 2018. Článek je doplněn fotografiemi výherců, a ty jsou opravdu velmi vydařené.
Úsměvné fotografie Todda Antonyho z rubriky Profil představuje Martina Grmolenská. Obohatila časopis rozhovorem s rodákem z Nového Zélandu, aktuálně žijícím v Londýně, který představuje fotografie z předměstí Las Vegas. Fotografie svěžích a vitálních seniorek prezentuje reklamní fotograf, který mimo jiné pracoval i pro známé a velkolepé značky jako Nokia, Finlandia Vodka, Sony nebo televizní stanici BBC. V rozhovoru se můžeme dozvědět, jak přišel k cyklu Suncity Bombs, který zobrazuje roztleskávačky důchodového věku. Fotografie, které jsou přílohou k rozhovoru, nám prezentují také jeho další projekty.
Zajímavým textem v úvodu FOTOtématu přispěla tradičně Martina Grmolenská a nazvala ho „Recyklace paměti“. Poukazuje na archiv fotografií, který shromažďuje snad každý fotograf, s vidinou, že „až bude čas“, tak archiv probere a utřídí v něm důležité a nedůležité fotografie. Pravdou je, že určitý odstup času může mnohdy výběru fotografií jen pomoci, můžeme tak objevit nečekanou přidanou hodnotu a umělecký rozměr snímku. Právě možným přístupům nejen k vlastnímu archivu, ale i možnostem využití již publikovaných snímků se věnuje F33. Jedním z takových archivů je i soubor fotografií Josefa Mouchy z vojny, některé z nich během minulého roku vyšly i knižně. Poutavě o jeho souboru napsal Vladimír Birgus. Nově vydanou knihu s fotografiemi z archivu představuje i bývalý profesionální závodník a československý reprezentant v silniční cyklistice Vladimír Vondráček. O knize i jeho fotografiích napsal krátký text Tomáš Hliva.
Pro FOTOrozhovor vytvořil článek David Mužík s Pavlem M. Smejkalem. Fotograf odpovídá na dotazy, týkající se jeho tvorby a různých nových projektů.
Článek o 21. ročníku největšího fotografického veletrhu Paris Photo pro čtenáře připravil Vladimír Birgus. Tentokrát bylo však zklamáním, že ve všech 159 galeriích ze 30 států nebylo možné objevit dílo českého fotografa. I tak je článek provázen hojným obrazovým materiálem fotografů vystavujících na letošním veletrhu.
Ve FOTOikoně se Josef Moucha zabývá osudem a osudovostí Roberta Franka. Krátce píše o jeho životě a tvorbě.
Jednu z výstav fotografického festivalu bratislavského Měsíce Fotografie 2017 představila Martina Grmolenská. Je to příběh devadesátileté fotografky Lisl Steiner s českými kořeny.
Každoročním příspěvkem časopisu FOTO ke konci roku je recenze výsledků Czech Press Photo 2017. O tu se tentokrát postaral Tomáš Hliva.
Talentem F33 je grafik, hudebník a fotografický samouk Andrej Nechaj. Podstatou jeho fotografií není objevování opuštěných míst, na které jsou mnohdy ilegální i výpravy, ale fotografování míst vzniklých lidskými zásahy, která jsou volně přístupná a zároveň natolik banální, že zdánlivě žádnou pozornost nezasluhují.
Posledním zajímavým článkem tohoto vydání časopisu je krátké pojednání o fotografickém workshopu vedeném Jindřichem Štreitem na Bruntálsku. Klára Krátká, která o svých zážitcích na workshopu referuje, se na workshop dostala prostřednictvím institutu fotografických studií Photogenia.

FOTO Č. 33
6. ročník, číslo 33/2017
prosinec 2017
počet stran 114
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 30. ledna 2018

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Martina Grmolenská, Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Katarína Pleskot Kollárová, David Mužík, Martina Koštanská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Richard Procházka
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Jiří Plieštik
PORTFOLIO	Todd Antony
TÉMA	Recyklace paměti
	Josef Moucha / Válka za studena
	Archiv Vladimíra Vondráčka
ROZHOVOR	Pavel M. Smejkal
KULTURA	Událost: Paris Photo 2017
	Událost: Bratislavský Měsíc fotografie
	Talent: Andrej Nechej
	Ikona: Robert Frank
	Glosa: Czech Press Photo
	Workshop: Industria s Jindřichem Štreitem
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
6. ročník 33/ 2017

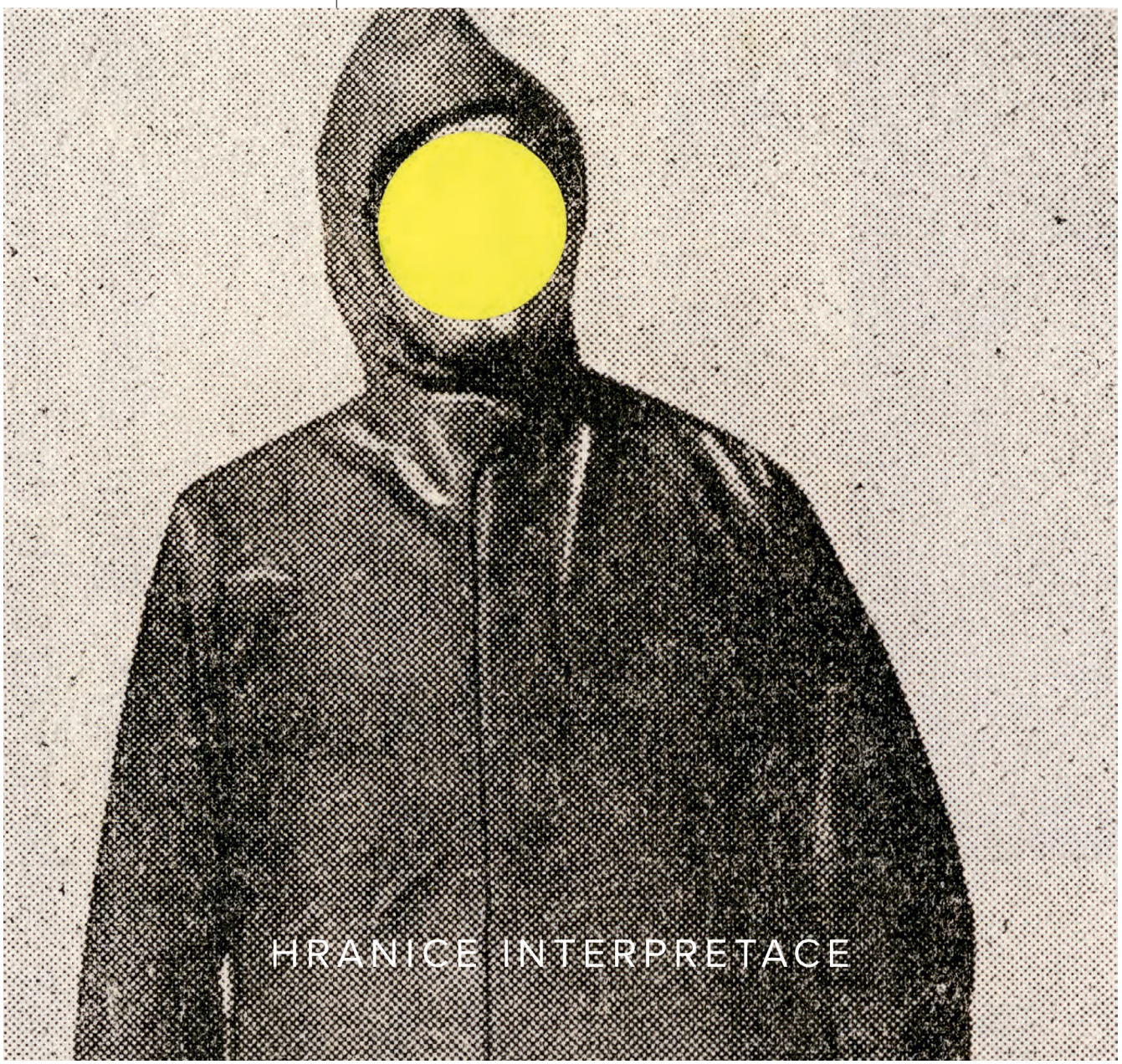
34

Vidět fotografii.

Ročník 2018
ČR **259** Kč / SR **10** €
předplatitelé **165** Kč
www.casopis-foto.cz

FOTO

Alfred Stieglitz ___ Adrián Švec ___ Boris Németh ___
Florian Rainer ___ FotoFest Houston ___ Tereza Koníčková ___
World Press Photo 2018 ___ Adam Kencki ___ Lucia Sekerková

Obálka časopisu FOTO 7. ročník 34/ 2018, autor fotografie: Tereza Koníčková

Časopis FOTO č. 34

Zatím poslední číslo časopisu FOTO, které bylo do ukončení mé bakalářské práce vydáno se zabývá tématem „Hranice Interpretace“.
Čtyřiatřicáté vydání časopisu FOTO je uvedeno působivými černobílými fotografiemi. Autor fotografií z cyklu „My Life With R.“, Adam Kencki, ve svém FOTOstory dodal krátký text o jejich vzniku.
V Profilu časopisu je Martinou Grmolenskou představen fotograf Florian Rainer, jehož fotografie Martina objevila na jedné z výstav bratislavského Měsíce fotografie 2017, kde nejen ji, ale i ostatní členy poroty zaujal natolik, že vyhrál kategorii Portfolio review. V rozhovoru se čtenáři mohou dočíst o jeho jednotlivých projektech, jak vznikly, jak náročné bylo se dostat blízko k fotografovaným lidem, a jaký má sám autor přístup k fotografovaným objektům.
Hlavním autorem FOTOtématu je autor černobílých fotografií z Bratislavy, Varšavy, Záhřebu, Bukurešť a Sarajeva Adrián Švec. Všechny jeho snímky, jsou pořízeny z okna automobilu během pracovních cest po východní Evropě. O jeho hranicích interpretace nejprve píše Martina Grmolenská a později s ním vede rozhovor i Tomáš Hliva. Hovoří spolu o komfortním světě, který si v autě vytvořil a nemusel tak s nikým komunikovat.
Dalším rozhovorem, který časopis obsahuje, je představení slovenského fotografa Borise Németha. Svými reportážními fotografiemi se snaží uchopit a pojmenovat proměnlivou identitu svého národa.
Další článek s textem Tomáše Pospěcha představuje fotografku Lucii Sekerovou, která společně s etnoložkou Ivanou Šusterovou propojila fotografickou tvorbu s etnologickým výzkumem. Společně tak pronikly do barvitého světa rumunských žen ze skupiny olašských Romů, které se živí věšteckou a čarodějnickou činností. Během čtyř let se za ženami opakovaně vracely, fotografovaly je a sledovaly, jak v rumunské společnosti takové „čarodějnice“ žijí. Zajímalo je, jak ženy vykonávají magické rituály a celý jejich marketing, díky kterému dokáží svou činnost prodávat. Práci obě autorky shrnuly ve dvojknize sestavené z fotografické a textové části.
Ve FOTOikoně byl Josefem Mouchou představen Alfréd Stieglitz. Článek, který popisuje jeho tvorbu, byl následován knihou, kterou ve spolupráci s Karlem Koutským vydali v letošním roce (2018).
Již tradičním každoročním článkem časopisu FOTO je referát o World Press Photo soutěži psaný Petrem Vilgusem. Loňského roku byl z prezentace českých autorů na soutěži zklamán. Nyní je z jeho slov zřejmé, že současná reportérská fotografie se dále odpoutává od klasické reportáže, ať už svou kompoziční a technickou bezchybností, nebo jistými pochybnostmi o autenticitě snímku. Pro utvoření čtenářova vlastního názoru k textu autor článku připojuje vítězné snímky jednotlivých kategorií.
Další součástí časopisu je text Vojtěcha V. Slámy, který hovoří o zážitcích a zkušenostech z houstonského FotoFestu. Textová část je doplněna jeho černobílými fotografiemi.
S FOTOtalentem Terezou Koníčkovou čtenáře seznamuje Martina Koštanská. Autorka, jejíž fotografie se také objevila na obálce časopisu, pracuje s instantními polaroidovými fotografiemi. Ty doplňuje kresbami, výstřižky z knih a dává tak průchod své fantazii. Ve svém cyklu Piknik u cesty se svými snímky odkazuje na vědeckofantastický román napsaný ruskými bratry Arkadijem a Borisem Strugackij.

FOTO Č. 34
7. ročník, číslo 34/2018
červenec 2018
počet stran 114
náklad čísla 10 000 ks
datum vydání 2. července 2018

ŠÉFREDAKTOR:	Tomáš Hliva
REDAKCE A MARKETING:	Tereza Koníčková
STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI:	Martina Grmolenská, Vladimír Birgus, Kryštof Korč, Josef Moucha, Katarína Pleskot Kollárová, David Mužík, Martina Koštanská
KONCEPT ČASOPISU:	Tomáš Hliva
EDITACE A KOREKTURA:	Libuše Mohelská
GRAFIKÝ DESIGN A SAZBA:	Richard Procházka / Mushroom on the Walk
OBJEDNÁVKY A INZERCE:	Josef Hnojil

Obsah:

FOTOSTORY	Adam Kencki
PORTFOLIO	Florian Rainer
TÉMA	Piknik na cestě
	Adrián Švec
ROZHOVOR	Boris Németh
KULTURA	Kniha: Lucia Sekerková
	Soutěž: World Press Photo 2018
	Festival: FotoFest Houston
	Talent: Tereza Koníčková
	Ikona: Alfred Stieglitz
	Panorama
	Přehled výstav
	Přehled knih
	Přehled techniky

Ukázky z časopisu FOTO
7. ročník 34/ 2018

Přílohy

Rozhovory

Informace pro zpracování bakalářské práce jsem čerpala kromě jiného především z jednotlivých čísel časopisu FOTO a z informací poskytnutých dlouhodobým šéfredaktorem Tomášem Hlivou. Považovala jsem za zajímavé a přínosné dotázat se písemnou formou na osobní názory také několika dalších členů redakce časopisu. Vybrala jsem několik stabilních pracovníků a také jsem oslovila některé externí spolupracovníky, kteří přispívali do časopisu FOTO kdykoliv v průběhu jeho vydávání. Mezi aktuálními členy redakce časopisu FOTO, se kterými jsem vedla rozhovor, byli zejména šéfredaktor Tomáš Hliva, redaktoři Josef Moucha a Martina Grmolenská a grafický designér a strůjce nejnovější vizuální podoby časopisu Richard Procházka. Oslovila jsem významné externí spolupracovníky, jakými jsou Vladimír Birgus, Kryštof Korč, David Mužík a Michal Čáp. Nevynechala jsem ani Jindřicha Štreita, který je patronem časopisu. Pro ucelení historie časopisu jsem vyhledala a kontaktovala také bývalé členy redakce časopisu FOTO: Petra Vilguse, Mariana Beneše a Martina Kozáka. Chtěla jsem získat komentář rovněž od původních grafiků časopisu FOTO, ale bohužel mi do doby dokončení bakalářské práce neodpověděli.

Aktuální členové redakce

Šéfredaktor

Tomáš Hliva

Stálí spolupracovníci

Josef Moucha

Martina Grmolenská

Grafický design a sazba

Richard Procházka

Externí redaktoři

Vladimír Birgus

Kryštof Korč

David Mužík

Michal Čáp

Patron časopisu foto

Jindřich Štreit

Bývalí členové redakce

Petr Vilgus

Marian Beneš

Martin Kozák

Aktuální členové redakce

Šéfredaktor

Tomáš Hliva

1. Jak jste vlastně oslovoval externisty, kteří s vámi dosud spolupracují na tvorbě časopisu?

Pro vznik magazínu bylo zásadní moje šestileté působení v časopise DIGIfoto, díky kterému jsem se seznámil především s Petrem Vilgusem, bez jehož pomoci a především přátelské důvěry bych se do podobného šílenství asi nikdy nepustil.
Rovněž bez zázemí školy, kterou jsem v té době studoval (Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě), bych to měl podstatně těžší. Velkou výhodou bylo, že jsem byl v kontaktu se svými tehdejšími pedagogy; prof. Vladimírem Birgusem, prof. Jindřichem Štreitem, Tomášem Pospěchem a především celou řadou skvělých fotografů.
Na druhou stranu tyto moje vazby s akademickým prostředím výrazně ovlivnily podobu magazínu. Na časopis bývá často nahlíženo jako na školní a nakonec je pro mě doteď největší problém vymanit se obsahově právě z prostředí ITF. Většina mých spolupracovníků je nějakým způsobem navázána na ITF a tím, že škola generuje každoročně zdaleka nejvíce úspěšných fotografů ze všech českých fotografických škol, tak mezi českými fotografy v časopise často figurují autoři, kteří mají vystudovanou právě tuto školu.

2. U starších ročníků časopisu FOTO jste nabízeli předplatitelům časopis i v elektronické podobě. Z jakého důvodu jste tuto možnost přestali nabízet?

Výroba obsahu samotného magazínu je tak náročná a nákladná, že ji nechceme devalvovat tím, že ji rozpustíme do už tak přeplněného on-line prostoru.
Druhá rovina je historická. Fotografie je spojena s papírem téměř od jejího zrodu.

3. Proč tak striktně dodržujete platformu tištěného časopisu?

U samotného zrodu redesignované podoby časopisu FOTO bylo jednou z věcí, které nás hnaly dál, udělat časopis, který si bude ctít typografické, grafické a tiskařské řemeslo. I když aktuálně tomu doba nepřeje a boj o přežití tištěného časopisu jako platformy je těžký, věřím, že oba světy – on-line a tisk – především stran zájmu samotných inzerentů, se začnou vůči sobě stavět do rovnováhy.

4. Z jakého důvodu jste se rozhodli udělat v roce 2016 kompletní redesign časopisu FOTO?

Když si porovnáte vydání časopisu F1 a F25, prvního a posledního před redesignem, můžete si všimnout, že i když jsme pracovali se stejnou sazbou, tak se časopis stále vyvíjel směrem k náročnějšímu divákovi.

Na změnu layoutu jsem myslel už více jak rok. Nehledal jsem jen zkušeného řemeslníka, nýbrž grafika a zároveň fotografa, se kterým můžu diskutovat o výběru fotek a se kterým budu sdílet podobnou představu o tom, jak by měl vypadat moderní fotografický magazín.

5. Jak byste definoval cílovou skupinu čtenářů časopisu FOTO?

Studenti vysokých škol s výukou fotografie jako samostatného oboru, odborná veřejnost – galeristé, sběratelé, ale mohou to být i čtenáři, kteří se nějakým způsobem zkrátka zajímají o aktuální dění kolem nás. Dění, které v minulosti textově a především obrazově zpracovávaly klasické fotožurnalistické časopisy typu dnes již neexistujícího magazínu LIFE, do kterého přispívaly ikony formátu Roberta Capy nebo Edwarda Steichena. Doby, kdy osobnosti světové fotografie plnily stránky tištěných magazínů reportážemi, které vešly do dějin, jsou zkrátka pryč. Těší mě, že právě u nás se daří magazínu FOTO koncept těchto revue alespoň částečně obnovit. I když samozřejmě nejsme v situaci, kdy bychom mohli autorům zajistit samotnou cestu do místa reportáže a honorovat otištění jejich fotografií – trh se jednoduše změnil. Můžeme ale dávat prostor takovým fotografům a projektům, které mají fotografický obor a podávat tak zprávu o stavu našich životů. Všímat si okrajových témat mimo hlavní proud, nahlížet na válečné konflikty jinak, než prostřednictvím zobrazování krve a mrtvých, nebo vtipně obrazově „glosovat" paradoxy změn v naší společnosti.

6. Dříve jste se mi zmínil, že jste společně s Richardem Procházkou a Josefem Hnojilem, který dosud stál za vydavatelstvím Springwinter s. r. o. založili spolek. Mohl byste mi přiblížit, o jaký spolek se jedná?

Po dohodě s vydavatelem, který pracuje i na jiných projektech (Magazín Geobyznys, pořad o digitální fotografii F22), jsme vytvořili společně s Richardem Procházkou spolek, pod kterým bude nadále časopis vycházet. O věcech, které se týkají nákladu, ceny výtisku, distribuční sítě, personálního zajištění a marketingu, tak již budeme jednat společně.

Vladimír Birgus

1. Spolupracujete na časopisu FOTO už od jeho úplného začátku. Jak jste se k této spolupráci dostal?
Spolupracoval jsem intenzivně už s předchůdcem dnešního FOTO, s časopisem DIGIfoto. Já jsem psal do různých fotografických časopisů už jako student, v rámci praxe jsem pracoval na stáži v redakci Revue Fotografie, kterou tehdy výborně vedla Daniela Mrázková a byl to v sedmdesátých letech v jejím odvážném editorství jeden z nejlepších, nejkoncepčnějších a nejméně komerčních fotografických časopisů, jaké tehdy vycházely. Na měsíční stáži jsem byl pak v redakci Československé fotografie, jíž šéfovala ustrašená Eva Horská, která se neustále bála, že by z nějakých snímků a textů mohl být politický průšvih. Ale i ona měla kapku odvahy, když třeba po celá léta pod různými pseudonymy otiskovala texty Václava Zykmunda, který měl zákaz publikování, nebo když mi otiskla první medailon Viktora Koláře, který se vrátil z emigrace v Kanadě, nebo medailon Jindřicha Štreita. Pravidelně jsem spolupracoval také s bratislavským časopisem Výtvarníctvo-fotografie-film, kam jsem psal hlavně medailony světových fotografů, dost často jsem také publikoval v polských časopisech Kwartalnik Fotografia a Zeszyty Fotograficzne, byl jsem i stálým spolupracovníkem německých časopisů European Photography a Photonews, pár článků mi uveřejnil také britský časopis History of Photography a po dvanáct let jsme byli s Josefem Mouchou hlavními českými spolupracovníky časopisu Imago, který vycházel v angličtině v Bratislavě pod vedením Václava Macka. Takže bylo logické, že když mě tehdejší šéfredaktor DIGIfota Petr Bubeníček požádal o spolupráci, já jsem mu rád vyhověl.

2. Dá se říci , že je vaše role v redakci stále stejná?
Vždycky nejprve navrhnu téma, o kterém bych chtěl napsat. Často to bývají různé festivaly a veletrhy v Arles, Paříži, Lodži, Madridu nebo Bratislavě, jindy autorské medailony nebo recenze výstav a knih, méně často obecnější témata, jako třeba je trh s fotografiemi se stále početnějšími falzifikáty apod. Téma si po dohodě s šéfredaktorem Tomášem Hlivou vždy volím sám, nikdo mě nikdy nenutí psát o něčem, co by mě nezajímalo. To je hlavní výhoda toho, že po celou dobu píšu do DIGIfota i FOTA bez nároku na honorář. Taky do Imaga jsem po mnoho let psal zdarma.

3. Jak vnímáte začátky časopisu s odstupem času?
V časopise DIGIfoto bylo podstatně více stran věnováno technice nebo různým snímkům cestopisného rázu, ale i tam už měly materiály o fotografické tvorbě prim. Potom, kdy se vedení redakce nového časopisu ujal Tomáš Hliva, se ještě zvýšil prostor pro

materiály z historie a hlavně současnosti fotografie a informace o technických novinkách, testy nových fotoaparátů nebo praktické návody pro různé způsoby fotografování byly upozaděny. Koncepce časopisu se postupně ustálila, každé číslo má hlavní téma, které ovšem nezabírá všechny stránky a nechává prostor i pro aktuální materiály o důležitých výstavách a knihách, Z FOTO se stal moderní nekomerční časopis zaměřený na širokou škálu fotografické tvorby. Tím se liší od Fotografa, který je zaměřen velmi úzce jenom na určitou část spektra současné fotografie, i od typicky amatérských časopisů Československá fotografie nebo Foto Video.

4. Co pro vás časopis FOTO znamená?

Nejkvalitnější fotografický časopis u nás, který má úrovní fotografií a textů, grafické úpravy a tisku parametry časopisu srovnatelného se špičkou ve svém oboru a není přitom orientován jenom na úzkou část fotografické tvorby, jako je tomu u časopisů Fotograf, Camera Austria International nebo Eikon. Velký význam má, že dává hodně prostoru mladým fotografům, kteří jinak mají velmi malé možnosti proniknout do tištěných médií.

5. Odebíráte časopis FOTO pravidelně?

Díky tomu, že do časopisu bezplatně píšu, dostávám ho zdarma. Ale stejně jsem si ze solidarity další číslo předplatil. S předplatným však bývá problém, protože nedostáváte, jako je tomu u mnoha jiných časopisů, upozornění, že vaše roční předplatné zrovna končí a měl byste ho přiloženou složenkou nebo bankovním převodem obnovit. V tom vidím velký problém, který vede ke ztrátě předplatitelů. Je mi ale také líto, že časopis není možno koupit alespoň ve větších prodejnách tisku, ve velkých knihkupectvích typu Academie a Neoluxoru nebo v knihkupectvích Uměleckoprůmyslového muzea a Národní galerie v Praze nebo Slovenské národní galerie v Bratislavě.

6. Jaký máte názor na grafickou proměnu časopisu během jeho šestiletého vydávání?

Časopis měl lepší a horší období grafické úpravy, současnou střídmou a přehlednou a přitom moderní grafickou úpravu považuji za nejlepší v jeho dosavadní historii.

7. Jak vnímáte srovnání časopisu FOTO a již nevydávaného časopisu DIGIfoto, v jehož redakční radě byl i Tomáš Hliva, aktuální šéfredaktor FOTO?

DIGIfoto byl ve své době velmi dobrý časopis, ale FOTO je ještě mnohem lepší.

8. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil v tomto kontextu? Má zahraniční potenciál?

Samozřejmě FOTO nemá tradici, finanční zázemí a počty předplatitelů srovnatelné s Aperture, British Journal of Photography, European Photography nebo FOAM, ale na to, že vzniká s minimálními prostředky, v současnosti v něm pracuje jediný redaktor a až donedávna nedostával žádné významnější finanční příspěvky z Ministerstva kultury ani od sponzorů, považuji jeho kvalitu za obdivuhodnou. Doba však nepřeje tištěným médiím, proto jsem poněkud skeptický k potencionálnímu distribučnímu úspěchu jeho anglické verze. Za důležitější považuji výrazně zlepšit distribuci u nás a na Slovensku. Paralelní texty nebo aspoň jejich resumé v angličtině by samozřejmě přispěly k tomu, že by časopis mohly odebírat specializované knihovny zahraničních vysokých škol, muzeí a galerií a mohl se prodávat v nejvýznamnějších knihovnách specializovaných na výtvarné umění a fotografii. Ale zkušenosti s časopisem Imago, který vycházel v angličtině, ukazují, že tyto možnosti jsou značně limitované. Ovšem hodně by to pomohlo propagaci české fotografie v zahraničí.

9. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Už jsem se o tom zmiňoval – zásadním způsobem by bylo třeba zlepšit jeho distribuci. Jinak je to zejména v poslední době skutečně skvělý časopis, který obstojí v konkurenci těch nejlepších i v mezinárodním kontextu.

Josef Moucha

1. Spolupracujete na časopisu FOTO už od jeho úplného začátku. Jak jste se k této spolupráci dostal?
Jednoduše tím, že jsem od února 2008 pravidelně přispíval do čtyř ročníků časopisu DIGIfoto, jehož redaktorem Tomáš Hliva býval.

2. Jak byste shrnul vaši spolupráci s časopisem FOTO? Do jakých rubrik přispíváte svými články?
Vše se odehrává na dálku: sedím u počítače v Praze a redaktoři v Brně. Jak tam vznikají náměty a jak se konkrétně stanovují témata toho kterého čísla, zůstává mimo mé povědomí, stejně jako další tamní improvizace… To je konstantní, ostatní se mění. Zpravidla nyní píši do rubrik FOTOikona a FOTOfejeton. Příležitostně jsem částečně přispíval i do rubriky FOTOknihy... Ikona je součástí obsahu od samého počátku a rubrika je otevřená rovněž dalším autorům. Zprvu se ikonickým jménům a snímkům věnoval zejména Jan Homola. Já jsem se uvedl coby recenzent. Mým prvním textem na stránkách revue FOTO byla kritika výstavy fotografií Civilizované iluze ze sbírky Muzea moderního umění v Olomouci, doprovázené objemnou knihou. Článek Hvězdná hodina je rozvržen na šest stránek čísla 2 z května 2012. Poté došlo k změně pojetí recenzí, tedy k jejich komprimování. Už na Plné spektrum, čili na knižní katalog výstavy Fotografie 1841–2005 ze sbírky Moravské galerie v Brně, jsem v září 2012 dostal pouhé dvě stránky čísla 4.

3. Mohl byste mi, prosím, více přiblížit rubriky „FOTOikona“ a „FOTOfejeton“?
Jan Homola a po něm Petr Vilgus osazovali FOTOikonu co možná nejslavnějšími autory i snímky: Lewis W. Hine – Tři nýtovači (rozumí se konstrukce mrakodrapu Empire State Building), Bert Stern – Marilyn Monroe, František Drtikol – Žena s kruhem... Ale už do čísla 3 z června 2012 napsal Jan Homola o knize Photographs 1961–1967 herce Dennise Hoppera, která byla sice objevnou vykopávkou, z povahy věci se ovšem nejednalo o kdovíjak proslulé záběry. To podle mne souzní s rázem celého časopisu FOTO, spějícího od popularizace oboru k exkluzivitě. Každopádně je trvalou snahou zaujmout adresáty. To platí jak pro celou revui, tak její jednotlivé rubriky. Pro mne se fejeton vyvinul z úvodního textu k části zvané Kultura. Autor se řešil případ od případu. Velký psavec Petr Vilgus občas úvodník nestíhal a zavolal mi, na kolik znaků článek potřebuje – nejlépe do zítřka. Z toho jsem usuzoval, že text původně mínil napsat sám, anebo že mu někdo nedodal slíbený příspěvek. Poprvé jsem se vklínil osobní reflexí fotografování do čísla 3 v červnu 2012.

4. Jak vnímáte začátky časopisu s odstupem času?
Pro mne bylo FOTO pokračováním DIGIfota. Alespoň na první pohled, který se mi také hned vybaví.

Formát DIGIfota byl stejný, ladění obsahu obou periodik jaksi všeobjímající. A patrně měla být zasažena stejná zájmová skupina. Jiný však vydavatel a hlavně jiné podmínky pro redaktory a přispěvatele. Jenže to už je za horizontem toho, co vidím a znám.

5. Co pro vás časopis FOTO znamená?

Jednak zadostiučinění: vždycky, když FOTO najdu v poštovní schránce, beru je radostně do ruky a opakovaně si užívám jeho prohlížení a pročítání. Ale také je časopis FOTO možností, jak dávat najevo, co si myslím. Vždyť příležitostí publikovat tiskem ubývá, je-li člověk vybíravý a nechce psát cokoli a kamkoli.

6. Jaký máte názor na grafickou proměnu časopisu během jeho šestiletého vydávání?

Samozřejmě pozitivní. Vůle dát časopisu vysokou estetickou úroveň je zřetelná. Mně se zamlouvalo i zmenšení formátu od čísla 17. Míval jsem námitky, že číslování časopisu by nemělo splývat s podkladem (viz čísla 24 a 25), ale nadchla mě další změna formátu, úpravy, papíru a polygrafického zpracování vůbec. Od čísla 26 je to nádhera! Dokonce i na omak!

7. Jak vnímáte srovnání časopisu FOTO a již nevydávaného časopisu DIGIfoto, v jehož redakční radě jste byl i vy?

Kdepak redakční rada, o redakční radě nic nevím. Pravda, v tiráži uvádělo DIGIfoto okruh stálých spolupracovníků, ale to není rada, která by se scházela s redakcí a zprostředkovaně se podílela na koncepci časopisu. Dopisovatel obsah ovlivňuje tím, co nabízí, ale nepatří k řídícím složkám, je naopak více či méně řízen. DIGIfoto se snažilo být populárním magazínem a když jej získala Mladá fronta, tuším roku 2010, ukázalo se nejspíš, že komerční potenciál není takový, jak si vedení nakladatelství slibovalo, takže po relativně krátkém čase přestala DIGIfoto časopisecká divize koncem roku 2011 vydávat. Na můj vkus mívalo DIGIfoto příliš mnoho technických stránek. Jenže i proto mělo profesionální zázemí v podobě finančně silných vydavatelů, zatímco FOTO charakterizuje mimo jiné postupné kolísání periodicity. DIGIfoto by ovšem sotva kdy směřovalo tam, kam postupně dostal FOTO Tomáš Hliva s Martinou Grmolenskou, redaktorkou kulturních rubrik od čísla 19 a zástupkyní šéfredaktora od památného čísla 26, které už asi upravoval s citem pro věc Richard Procházka, ačkoli ho nenacházím v tiráži. Zkrátka a dobře, mému vkusu odpovídá FOTO nesrovnatelně víc, poněvadž je neseno hlavně zájmem a nadšením.

8. Během svého života jste byl redaktorem mnohých nejen fotografických časopisů. Jak byste právě s nimi porovnal časopis FOTO? Má tištěný časopis šanci se na trhu v aktuální době udržet?

S obdobím před rokem 1990 se soudobá praxe srovnávat vůbec nedá. Třeba revui Architektura ČSR vydával Svaz českých architektů, a tak měla vystaráno o financování i o abonenty. Situace časopisu FOTO mi připomíná to, co jsem prožíval v redakci Revue Fotografie v první polovině 90. let. Včetně problémů s distribucí, kterou u silných nakladatelů nemusí osobně řešit redaktoři. Prodejci si nechávají u knih a časopisů takový díl prodejní ceny, že šanci na výdělek mají pomalu jen masové produkty.

9. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?

Situace v mnohem lidnatějším Polsku ukazuje, že i na téměř čtyřikrát větším trhu jsou odborné fotografické magazíny k neudržení. Řekl bych, že fotografická obec se skládá z individualistů, kterým nedochází, proč by si měli časopisy s cizími obrázky kupovat. Většinou to nejsou velcí čtenáři: stačí jim prohlédnout si, co se nosí, a časopis odložit.
V západní Evropě jdou na kulturu mnohde vyšší dotace, podporující jak přímo časopisy, tak instituce, v jejichž čítárnách a knihovnách jsou pak výtisky k dispozici. Ale kolik knihoven předplácí FOTO? Odborný pololetník Imago, který vycházel v Bratislavě anglicky, nenašel ani za bezmála patnáct let vydávání dostatečný počet odběratelů – v celém světě. Má zahraniční potenciál pololetník Fotograf? Vychází anglicky i proto, že k tomu má dostatečnou podporu ministerstva kultury. A tu má zčásti kvůli tomu, že představuje možnost vývozu tuzemské kultury. Stejná komise hodnotí časopis FOTO. Srovnáte-li výsledky, tedy dosažené dotace, vyjde vám něco jako začarovaný kruh: tytéž karty jsou hrány stále dokola.

10. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Po všem, co už bylo řečeno, mi nepřijde dost dobře možné reklamovat detaily. Ale je jistě alarmující, že první exemplář s letošním datem jsem vylovil ze schránky v červenci.

Martina Grmolenská

1. Jestli se nepletu, vaše spolupráce na časopisu FOTO začala jeho 15. číslem a od 19. čísla jste byla v tiráži vedena jako „redaktorka kulturních rubrik“, jak jste se k této spolupráci dostala? Byla to vaše vlastní iniciativa, nebo vás oslovil někdo z redakce?

Moje spolupráce s časopisem FOTO začala vlastně už od čísla 12, kdy jsem po návštěvě výstavy Jocka Sturgese v Moravské galerii v Brně měla pocit, že se k tématu nahota a dokument chci nějak vyjádřit. Napsala jsem tedy recenzi. A jelikož jsem časopis FOTO sledovala již dříve a občas tam poslala i nějaké fotografie, zcela přirozeně jsem poslala text přímo Tomáši Hlivovi. A tak to začalo.
Pak mě Tomáš požádal, jestli bych nedělala kulturní rubriku, tj. rubriku, kde jsou jaké výstavy, co se ve světě fotografie stalo, dříve to bylo označováno jako „panorama“. Krátké texty, to je dobrý začátek redaktorské práce. K tomu občas nějaký delší rozhovor se známější či méně známou osobností.

2. S číslem 26 jste se stala zástupcem šéfredaktora. Jak byste shrnula vaši spolupráci na časopisu FOTO?

Stát se zástupcem šéfredaktora s číslem 26 bylo jen formalizování stavu, který tak nějak přirozeně vznikl v rámci spolupráce v redakci. V redakci jsem postupně dělala stále více a více věcí. Od čísla 21 se hodně podílela na tématu čísla a psala k němu úvodní text, což už patří k zásadnější redaktorské práci. A jelikož nejsem člověk, co by potřeboval mít funkce a tituly, na změnu v tiráži došlo až s redesignem časopisu. Práce na FOTO je dlouhodobě značně neformální, tj. ani hierarchie a funkce se tam neřeší, každý dělá to, co zrovna může a chce. „Může“ v mém případě znamená třeba to, že FOTO dělám vedle svého zaměstnání. Někdy je to k dobru věci, někdy to může mít trošku negativní dopad.

3. Jakým způsobem vybíráte témata a autory, o kterých píšete, či se kterými děláte rozhovory?

Začnu z toho nejjednoduššího konce, od recenzí výstav a knih. Tam stačí chodit s očima otevřenýma a téma či autor vás sami osloví. Když vidíte výstavu Martina Parra ve Vídni, chcete čtenářům zprostředkovat to, jak jste jí byly osloveni a zanalyzovat svůj waw efekt. Nebo když jste na Paris Photo, máte pocit, že i v Čechách by se mělo vědět, jaká fotografie teď hýbe světem a prodává se. Tak se snažíte otisknout to nejlepší či nejzajímavější. Co se týče výběru autorů, kterým věnujeme větší prostor, tak tam je to vždy o diskuzi s Tomášem. Někde narazím na zajímavého autora, ať už začínajícího, nebo etablovaného, vydiskutujeme jeho kvality a pokud se nám líbí, dáme si ho jakoby na čekací list, až se bude hodit do konceptu jednotlivého čísla, tak ho oslovíme. Strašně zajímavé jsou pro mě ty diskuze v redakci, neb všichni koukáte na jednoho a téhož autora a vidíte různý potenciál, zvláště u

těch autorů bez delší historie a publikací. Na internetu, a to myslím i na osobních stránkách fotografů, je často nepřeberné množství fotografií, ve kterých můžete vidět buď obrovský potenciál na článek, když už tomu autorovi fandíte a jste ochotni to množství analyzovat a přeskládat, nebo vás to množství zahltí a jdete pryč. U známějších autorů se zase snažíme ukázat je z trošku jiné stránky, neukazovat čtenářům to, co už notoricky znají. Počítáme s poučeným čtenářem.

4. Od té doby, co jste s časopisem FOTO začala spolupracovat, se jeho celkový vizuální vzhled rapidně změnil od grafické stránky až po obsahovou. Jak byste tuto proměnu zhodnotila?

Upřímně říkám, že s vizuální stránkou já nemám moc co do činění. Ta je výsledkem diskuzí Tomáše, šéfredaktora a Richarda, grafika. Trošku vysvětlím, proč do toho nechci moc zasahovat, a tudíž ani komentovat. Když by měl Tomáš nedejbože pracovat v mém pracovním prostoru, první, co by udělal, uklidil by můj „pracovní nepořádek". Mám všude spoustu papírků, poznámek, do toho na obrazovce pár otevřených oken. Takto si tříbím myšlenky a bez toho bych byla nervózní. Tomáš zase potřebuje k práci čistý prostor, a myslím, že je to vidět i na vizuálu. Řeknu tedy něco ke změně obsahové. Od více hobby magazínu, který občas přinesl i návod, jak zpracovávat fotografie a jakou techniku si koupit, jsme se vědomě posouvali k poučenému čtenáři. Proč? Jednak proto, že jsme chtěli dělat takový časopis, který bychom i rádi četli a přirozeně jsme se i my jako osoby vyvíjeli nějakým směrem. I vnější situace se, alespoň dle nás, změnila. Recenze techniky už nikdo nehledá na papíře a vzhledem k její pomíjivosti je i škoda ji na papír tisknout. Totéž se týká programů na úpravu fotografií. Zaměřili jsme se na fotografii jako obraz a snažíme se čtenářům předkládat to, co považujeme za kvalitu a snad i vysvětlit, co je ta kvalita. A předpokládáme, že poučený čtenář si z toho vezme to, co ho osloví. Ať už je to z hlediska jeho vlastní tvorby, ve které mu to pomůže se posunout dál, nebo třeba jen jako potěšení z vizuálního zážitku. Hodnotit sama moc nechci. Na to jsem příliš moc zainteresovaná do příprav každého čísla a znám porodní bolesti, které je skoro pokaždé provázejí a vždy doufám, že na výsledku to není vidět. Hodnotit musí jiní.

4. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotila? Má zahraniční potenciál?

Musím neskromně říci, že i mezi zahraničními časopisy bychom velmi dobře obstáli.
O mezinárodním formátu časopisu jsme dokonce i párkrát intenzivně diskutovali, tj. myslím si, že má zahraniční potenciál. Zatím však vše stojí a padá s časovými možnostmi lidí okolo a potažmo financemi.

5. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Jak už jsem říkala dříve, ten vývoj časopisu byl přirozený s tím, jak se v něm střídali lidé a jak se vyvíjeli jako osobnosti. Jak se věci diskutovaly. Nedá se říci, že teď by se mělo něco změnit či zlepšit. To jsou takové ty manažerské poučky, kdy někdo něco „brainstormuje" a výsledek pak „implementuje", které však nebudou nikdy fungovat ve fotografii. Ať už jí dáme přívlastek „umělecká" nebo ne. Fotografie je hodně pocitová záležitost, a tak i změna ve FOTO musí vyplynout zcela přirozeně, a to, myslím, děláme. A co se zlepšení týče, znám naše Achillovy paty, ale ty prodiskutujeme interně.

Kryštof Korč

1. Jak byste shrnul vaši spolupráci s časopisem FOTO? Jakou zde máte roli?
Byl jsem občasným přispěvatelem, spolupráce vzešla celkem přirozeně z mých cest do Japonska a zájmu o tamní fotografickou kulturu. V časopisu vyšlo několik rozhovorů s tamními zajímavými autory a obecné texty popisující japonskou fotografickou kulturu.

2. Jak jste se dostal k časopisu FOTO? Byla to vaše vlastní iniciativa, nebo vás oslovil někdo z redakce?
Jak už to v českém fotografickém podhoubí bývá, šlo o kombinaci malého světa a jakéhosi grafomanského přetlaku. Šéfredaktora jsem znal přes společné známé a navázání spolupráce tak byla otázka pár mailů a společných káv.

3. Znal jste časopis již předtím, než jste na něm začal spolupracovat? Odebíral jste ho?
Znal, odebíral, a dle mého skromného názoru šlo o jediný slušný fotografický plátek už před jeho redesignem.

4. Pokud se nepletu, začal jste na časopise spolupracovat od 26. čísla, tj. od chvíle, kdy časopis prošel rapidní proměnou. Změnil se od grafické stránky až po obsahovou. Jak byste tuto proměnu hodnotil?
Jako jednoznačně kladnou, již před faceliftem šlo o jistého druhu artefakt, který se krásně četl, prohlížel a skvěle se vyjímal v knihovně. Po změně vizuálu, tiskového média a sazby, se druhé dva aspekty ještě výrazně zlepšily.

5. Co pro vás časopis FOTO znamená?
Pro mě je to dodnes jediné periodikum, které důstojným způsobem přináší informace z fotografického světa českému publiku.

6. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?
Myslím, že je to důstojný konkurent British Journal of Photography a dalších podobných periodik, jen s menším lokálním dosahem.

7. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?
Myslím, že mi jako externímu občasnému přispěvateli naprosto nepřísluší jakkoli jej tímto směrem hodnotit.

David Mužík

1. Jak byste shrnul vaši spolupráci s časopisem FOTO? Jakou zde máte roli?

Spolupráce s FOTO začala v průběhu studia na ITF, kdy jsem jako šéfredaktor portálu www.young-fresh.eu (dnes už jen www.young-photographers.eu) připravoval rubriku Talent. Po ukončení činnosti portálu jako informační báze pro fotografickou veřejnost jsem na čas spolupráci přerušil a vrátil se k ní s prvním redesignovaným číslem s tématem Rodinné album, ve kterém byla představena moje tvorba formou rozhovoru. V dalším čísle se pak nastartovala spolupráce, kdy jsem připravil rozhovor se zajímavým autorem - Ivan Pinkava, Wiktoria Wojciechowska, Rachel Cox, Jiří Havrda nebo Pavel M. Smejkal.

2. Jak jste se dostal k časopisu FOTO? Byla to vaše vlastní iniciativa, nebo vás oslovil někdo z redakce?

Známe se s Tomášem ze školy. Na startu projektu Young-fresh.eu jsem byl poměrně hodně aktivní, takže to byla taková přirozená další cesta tahle spolupráce. Kromě informačního portálu, kde byly aktuální fotografické výstavy, možnosti rezidencí, soutěží a zakázek, profily studentů fotografie, teoretické texty či recenze výstav, jsme vydávali kolekce pohlednic, pořádali výstavy, festivaly, bylo toho dost. Spolupráce s FOTO byla tedy v té době jen součástí komplexního projektu.

3. Znal jste časopis již předtím, než jste na něm začal spolupracovat? Odebíral jste ho?

Časopis jsem znal, jako spolupracovníkovi mi chodí pravidelně výtisky, takže ho v podstatě stále věrně odebírám.

4. Pokud se nepletu, začal jste na časopise spolupracovat od 27. čísla, tj. již v době, kdy časopis již prošel rapidní proměnou. Změnil se od grafické stránky až po obsahovou. Jak byste tuto proměnu hodnotil?

Změna byla existenční nutnost a myslím, že tak, jak se nakonec povedla, by nebyla možná bez fanaticky puntičkářského přístupu šéfredaktora. Řešil se doslova každý puntík, mazalo se opravdu všechno nepotřebné, dokud nezůstalo jen to nejnutnější. Současně s nekompromisním přístupem k obsahové části se podařilo z časopisu udělat něco na českém trhu opravdu výjimečného. A to nejen ve fotografickém oboru.

5. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?

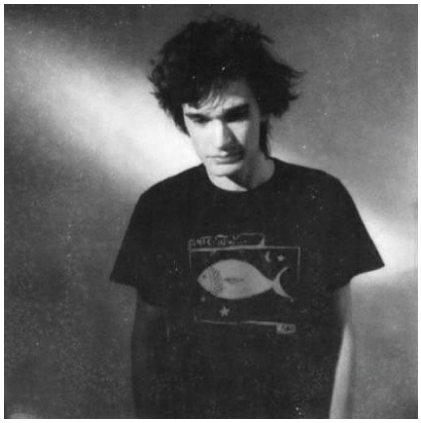
Tomáš mi potvrdí, že jsem ho od začátku tlačil do anglické mutace a je z mého pohledu tristní, že k ní dosud nedošlo. Při srovnání s mezinárodní konkurencí se opravdu mohlo jednat o jedinečné periodikum s širším dosahem. Nastartoval by se tím i finanční tok, bylo by víc peněz a možnost

z FOTO udělat něco širšího, pořádat festivaly, knižní edice atd. Je to škoda, nicméně časem to podle mého stejně bude nevyhnutelné.

6. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Z mého pohledu rozhodně výše zmíněná anglická verze, která může být třeba formou čtvrtletníku s výběrem ze dvou nebo tří českých čísel. Dále by stálo za to s mezinárodním číslem oslovit zahraniční autory textů a obohatit ten český diskurs nějakým jiným pohledem, přístupem, názorem. Dále vím, že byl občas boj sehnat zajímavé autory mimo Institut Tvůrčí Fotografie a Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně, ale to už je součást práce editorů a šéfredaktora a myslím, že se jim to nakonec docela daří. Ale třeba spolupráce se zahraničními školami by mohla časopis obohatit. Například v Polsku nebo Maďarsku jsou hodně zajímaví autoři.

Michal Čáp

1. Jak byste shrnul vaši spolupráci s časopisem FOTO? Jakou zde máte roli?
Jsem spíše občasný redaktor, nepřispívám do každého čísla. Nejprve jsem se věnoval především rozhovorům, pak jsem se tak trošku přesunul do technické sekce. Jsem taková výpomoc, když je třeba.

2. Jak jste se dostal k časopisu FOTO? Byla to vaše vlastní iniciativa, nebo vás oslovil někdo z redakce?
FOTO sleduju od začátku, ale objevil jsem ho přes Tomáše Hlivu, který se se mnou kdysi spojil, abych mu pomohl připravit článek o Polaroidech ještě v době, kdy časopis FOTO neexistoval a Tomáš psal do časopisu DIGIfoto. Skamarádili jsme se, FOTU jsem začal hned fandit (a do všeho Tomášovi kecat) a postupně vznikl ten nápad, že bych mohl do časopisu začít přispívat. Ta spolupráce vlastně vyvrcholila tím, že jsme kdysi připravili celé jedno číslo o Polaroidech.

3. Znal jste časopis již předtím, než jste na něm začal spolupracovat? Odebíral jste ho?
Díky tomu, že jsme časopis od začátku prodávali v Polagraphu, mám doma snad všechna čísla (smích).

4. Od té doby, co jste s časopisem FOTO začal spolupracovat, se jeho celkový vizuál rapidně změnil od grafické stránky až po obsahovou. Jak byste tuto proměnu zhodnotil?
Jednoznačně kladně! FOTO bylo vždycky graficky na úrovni, ale s každou změnou dostalo úplně nový rozměr. Současná podoba se minimálně vyrovná všem těm profláknutým časopisům ala Kinfolk nebo Drift, a přitom je taková hezky hravá. Líbí se mi, jak se layout stránek mění, jak nejsou rubriky vždycky stejné, je to takové živé.

5. Když porovnám starší vydání časopisu FOTO a jeho dnešní čísla, po obsahové stránce se ustoupilo i od technických informací. Nechybí vám tyto rubriky?
Ani ne. Myslím, že časopisů, které se věnují fotografii po technické stránce, je na trhu hromada. FOTO je jediné, které jde úplně jinou cestou a věnuje se spíše tvorbě, portfoliím, inspiraci. To mi přijde mnohem zajímavější a hlavně to má trochu větší přesah. FOTO můžete doma sbírat, číst ho a listovat s ním pro inspiraci i po letech, je de fakto jedno, jak staré číslo máte v ruce, nezestárne. Oproti tomu technické články jsou většinou neaktuální za pár týdnů…

6. Jak vnímáte srovnání časopisu FOTO a již nevydávaného časopisu DIGIfoto, v jehož redakční radě byl i Tomáš Hliva, aktuální šéfredaktor FOTO?
DIGIfoto je masovka, je to přesně ten časopis plný techniky, který vás zajímá, když si kupujete nové vybavení, anebo když foto-technikou prostě žijete. FOTO je

oproti tomu pro lidi, kteří se chtějí fotce skutečně věnovat, něco o ní vědí, chtějí se inspirovat a ve fotografii zlepšovat.

7. Co pro vás časopis FOTO znamená?

Hrozně oceňuji to zapálení a neústupnost, se kterou Tomáš a celá redakce FOTO dělá. To přesvědčení, že takhle má vypadat časopis o fotce, tu snahu dát do něj to nejlepší, i když to nemusí znamenat prodejní úspěchy. Jako by FOTO nebylo o nějakém byznysu, ale skutečně o tom dělat ten designově nejhezčí a obsahově nejlepší foto-časopis. Myslím, že takových časopisů (anebo spíše projektů obecně) už moc není.

8. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?

Abych pravdu řekl, tak moc srovnání nemám, ale věřím tomu, že potenciál má!

9. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Jo, rozhodně bych zapracoval na tom, aby vycházelo vždycky, ať se děje, co se děje, pravidelně a dodržovaly se plánované termíny vydání. Myslím, že předplatitelům musí hrozně vadit, když na časopis čekají a může to působit, že má časopis problémy a kdo ví, jestli další číslo vůbec vyjde. A to by si věrní předplatitelé rozhodně myslet neměli.

Grafický design a sazba

Richard Procházka

1. Jestli se nepletu, grafikem časopisu FOTO jste se stal od 29. čísla a jste jím dodnes. Jak jste se dostal k tomuto časopisu? Byla to vaše vlastní iniciativa, nebo vás oslovil někdo z redakce?

Grafická podoba časopisu se měnila před číslem 26, kdy k nám přišel do Artishocku šéfredaktor Tomáš Hliva a oslovil nás, že se mu líbí, co děláme a jestli bychom nezkusili něco navrhnout. Dlouho jsme pak seděli, povídali a dívali se na stará čísla, jiné naše fotografické časopisy a na jiné časopisy a říkali si, co tam chceme a co ne, jak chceme fotku prezentovat, komu je nové FOTO určeno... V Artishocku nás bylo 5 společníků a z toho jsme tři grafici. Takže v jakési vzájemné spolupráci jsme připravili a doladili tři návrhy, protože se všechny líbily a v každém se našlo něco výjimečného, nakonec byla první výsledná podoba jakousi kompilací všech tří. Tu jsme potom už ve dvou s Tomášem při práci na 26 předělávali, doladťovali. A vlastně v tom procesu neustáváme a pořád zkoušíme vylepšit detaily či zapojit nové prvky, ať už při práci s fotkou, typografií či layoutem.

2. Znal jste časopis již předtím, než jste na něm začal spolupracovat? Odebíral jste ho?

Časopis jsem znal, ale neodebíral. Hodně si už v časopisech a knížkách vybírám, co si koupím nebo objednám, taky už to není skoro kam dávat (smích) a FOTO v té době nebyl časopis, který bych musel mít doma, ani obsahem, ani grafickou podobou. Nicméně Tomášovo zadání mě nadchlo, protože už tehdy to právě znělo jako posun k tomu, co bych doma asi mít chtěl. Dnes vidím, že některé obsahové prvky byly i ve staré podobě,
ale ztrácely se v ostatním.

3. Čím jste se řídili při výběru nového papíru pro tisk?

Chtěli jsem něco „hmatového“, opravdový papír, který bude cítit v ruce a bude v ní cítit jinak, než je člověk u časopisu zvyklý. Chtěli jsme tím podpořit krédo tištěného časopisu, artefaktu, který nebude možné získat v elektronické podobě, vzdát jakýsi hold hmatatelnu a papíru, který naši lidskou tvořivost pomáhá zhmotňovat už tisíce let.

4. S jakým záměrem používáte v časopise různé druhy barev papíru jednotlivých stran?

Každá pravidelná rubrika, která má i poněkud svázanější design, má svou barvu. Důvod je orientační i čistě výtvarný. Je v tom možná i malá reminiscence na podobné rubriky ve starých ještě černobíle tištěných časopisech, kdy se pro získání aspoň nějaké výsledné barevnosti, ale právě i pro navigaci, používaly barevné papíry takové sytosti, aby se na ně dalo tisknout jen černou.
My už samozřejmě nepoužíváme barevné papíry, je to řešené tiskem – kvůli tiskovým nákladům –

a bylo by to i nepraktické. Takhle můžeme s barvami pracovat mnohem svobodněji a používat je i na jiných místech, než kde by to technologicky umožňovalo vložení archu do vazby.

5. Jak vnímáte srovnání časopisu FOTO a již nevydávaného časopisu DIGIfoto, v jehož redakční radě byl i Tomáš Hliva, aktuální šéfredaktor FOTO?

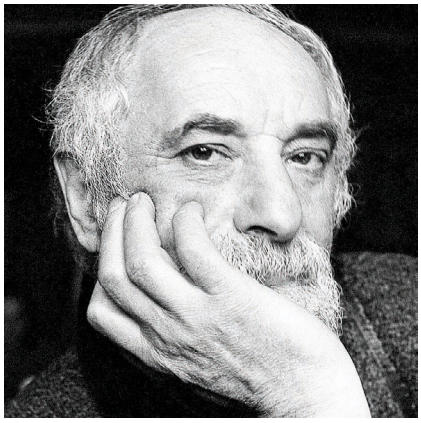
Podle mého jsou to dnes dva nesrovnatelné časopisy. Každý je určen úplně jinému čtenáři/fotografovi, nabízí a otevírá okno do úplně jiného prostoru fotografie. Není to jen mnohem techničtějším zaměřením DIGIfota (ale i FOTA před 26kou), a to jak na vybavení, recenze nových přístrojů, tak na techniku focení či zpracování pořízených snímků, ale je to celkovým zaměřením časopisu FOTO na fotografii jako způsob tvorby, nikoli jen pořízení kvalitních nebo líbivých snímků.

6. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?

Věřím, že FOTO má „zahraniční" potenciál. Doufám, že i ty zprávy a ohlasy, které na časopis zvenku máme, nejsou jen mazáním medu kolem úst. FOTO je výjimečné v jedné věci. Nemá programově nastavené hranice na náš region. Samozřejmě je „české", „středoevropské"... ale plyne to ze situace, kde vzniká, je to součást jeho půvabu, nikoli oficiální úsměv. FOTO se věnuje fotografii jako fenoménu, výrazovému prostředku, a je celkem jedno, odkud pochází, kdo a na co ji vyfotil. To všechno je až v dalším plánu.

Patron časopisu FOTO

Jindřich Štreit

1. Znáte časopis FOTO již od jeho prvního výtisku v dubnu r. 2012? Jak jste se o něm dozvěděl?
Časopis FOTO znám od prvního výtisku. Šéfredaktor byl student ITF. Radil se s pedagogy a diskutoval o svém záměru. Velmi důležitou roli zde sehrál prof. Vladimír Birgus, který má veliký přehled o tom, co se děje a jak to funguje ve světě.

2. Jak spolupracujete s časopisem FOTO?
Do časopisu FOTO nepřispívám články, ale snažím se pomoci získávat finanční prostředky. Dal jsem k dispozici své fotografie do ankety či na prodej. Oslovuji lidi, kteří by mohli časopis finančně podpořit. Snažím se propagovat časopis v různých rozhovorech v rozhlase a televizi. Jsem jedním z garantů časopisu.

3. Jaký máte názor na grafickou proměnu časopisu během jeho šestiletého vydávání?
Grafickou stránku obdivuji. Během let se mění. Mění se k lepšímu. Časopis FOTO považuji i po této stránce za moderní, odpovídající současným trendům. Je radost už jen jím listovat. A tak to také dělám. Nejprve si nové číslo projdu a potom se vracím k jednotlivým článkům.

4. Co pro vás časopis FOTO znamená?
Časopis mi dává možnost orientovat se v současném dění ve fotografickém světě. Dozvím se o akcích, které probíhají nebo již proběhly.

5. Odebíráte ho pravidelně?
Každé nové číslo je mi zasíláno redakcí poštou

6. Máte možnost porovnání i s jinými historickými českými fotografickými časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? V čem se liší od ostatních?
Fotografické dění sleduji již více než půl století. Již otec odebíral fotografický časopis. V knihovně ITF je možnost seznámit se s mnohými časopisy, které vycházejí ve světě. FOTO se neztratí. Má uměřenou grafiku a výborný obsah. Nepůsobí lacině, ale také ne přehnaně nápadně.

7. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?
Vzhledem k tomu, že redakce stále zápasí o každé číslo, bylo by potřeba, aby časopis měl ekonomickou jistotu. To potom ovlivňuje obsah, kdy se čeká, jak to dopadne a kdy bude moci vyjít. Zprávy o akcích z fotografického dění bych přivítal i ty, které se teprve připravují. Dovedu si představit, kolik je to práce a úsilí. Proto si vážím práce celé redakce.

Bývalí spolupracovníci

Petr Vilgus

1. Byl jste u samotného zrodu časopisu a jak sám Tomáš Hliva řekl kdyby nebylo Vás, tak by do toho nešel. Jak vnímáte začátky časopisu s odstupem času? Věřil jste mu?

To je od Tomáše moc hezké… Ani já bych do toho nešel, pokud by na pozici šéfredaktora nebyl právě on. Vznik časopisu byl reakcí na rozhodnutí tehdejšího majitele časopisu DIGIfoto o jeho okamžitém zastavení. Prostě se podívali na tabulku jejich titulů a udělali tlustou čáru mezi „vydělávají hodně" a „vydělávají málo". Ze dne na den uzavřeli brněnskou redakci a zaměstnance poslali domů. Do DIGIfota jsem přišel mnoho let před tím, kdy mě tam pozval tehdejší šéfredaktor Petr Bubeníček. Po zrušení časopisu jsme chvíli byli tak trochu v šoku, nikdo z nás to nečekal. Pak jsme se začali zabývat otázkou, jestli to know how, ten potenciál a ten okruh spolupracovníků rozpustit nebo jestli na předchozí práci navázat něčím novým mimo rámec vydavatelství Mladá Fronta (neplést s Babišovou firmou MAFRA, toto byla firma realitního magnáta Františka Savova). Převážil názor, že by samozřejmě bylo jednodušší se na všechno vykašlat, ale že by to byla nekonečná škoda. Proto jsme si zvolili složitější cestu. V tomto bodu je třeba připomenout člověka, o kterém se v souvislosti s časopisem FOTO málo mluví. Je to vydavatel a investor Josef Hnojil ze společnosti Springwinter. Bez jeho odhodlání časopis financovat, finančně ho založit do začátků a držet ho, i když prodeje byly z počátku nevalné, by žádné FOTO nebylo.

V osobnostech Tomáše a Josefa se potkaly naprosto odlišné osobnosti, které ale dokázaly stvořit velmi dobrý výsledek. Josef je pedant, detailista zaměřený na přesnost, vizionář, který sice občas dokáže uletět od reálného světa do daleké budoucnosti, ale vždy se umí vrátit zpět a dát svým představám reálné obrysy. Tomáš je umělec a bohém, kterému termíny moc neříkají, ale má obrovský šéfredaktorský talent, snad nekonečnou dávku energie a touhu dělat věci přesně podle vlastního přesvědčení. Není typ na průběžnou práci (to nejsem ani já), ale když se dostane do presu uzávěrky, dokáže neuvěřitelné věci. Josef a Tomáš – a zejména to často až nesnesitelné pnutí mezi nimi dvěma bylo příčinou toho, proč je FOTO tak dobré. Často jsem musel rozplétat jejich zauzlené spory a dávat jejich polemice směr. Ale byl to zdravý střet dvou vizí, které měly společný cíl a lišily se často jen v prostředcích. A ještě poznámka k úplným začátkům časopisu. Pokud si vzpomínám, první číslo mělo přinést můj velký rozhovor s Antonínem Kratochvílem. Tomáš se rozhodl ke mně připojit a mnoho hodin jsme rozmlouvali jak se samotným autorem, tak s jeho rodinou. A zažili jsme tak trochu drama, protože Antonín si po přečtení rozhovoru přál jeho významné změny a do jejich provedení nedovolil publikaci.

Trvalo to chvilku, než jsme článek odladili, ale nakonec se povedlo a první číslo se dostalo do trafik a schránek odběratelů.

2. Jak byste shrnul Vaši spolupráci s časopisem FOTO v roli „zástupce šéfredaktora“?
FOTO nikdy nebylo klasickým časopisem s redakcí, která se schází na poradách, žádná kafíčka, sekretářky s nožkou přes nožku a marketáci bloudící po chodbách a hledajících kout, kde se smí kouřit. Byli jsme týmem, kde šéfredaktor byl z Brna a jeho zástupce s vydavatelem z Prahy. Hlavní forma kontaktu byl mobil, email, internet. Přiznám se, že z toho jsem měl od začátku strach – přece jen jsem z generace, která je zvyklá na osobní styk. Ale nakonec to nebyl problém, obavy nebyly na místě. Komunikace mezi námi byla velmi intenzivní. Vymýšleli jsme s Tomášem obsah čísel, fotografy, se kterými bude rozhovor, témata, která budeme probírat. Na mě většinou byl hlavní článek a hlavní rozhovor, což byla práce, na kterou dodnes rád vzpomínám. Scházel jsem se se špičkami v oboru – Jindřichem Štreitem, Tomki Němcem, Antonínem Kratochvílem… Dále jsem vytvářel Rady odborníků, výběr galerií a aktuálních výstav, zabýval jsem se vztahy s významnými fotografy, které jsme chtěli získat jako patrony časopisu, budoval jsem vztahy s galeriemi, zajišťoval kontakt s pořadateli soutěží typu Czech Press Photo nebo Národní soutěž amatérské fotografie ve Svitavách (zde FOTO pravidelně udělovalo svou cenu). Pečoval jsem o facebookový profil.

3. Mohl byste mi prosím více přiblížit rubriku „Rady odborníků“?
Hodnocení prací fotografů mě moc bavilo, vycházelo z mé chuti pomáhat nadějným autorům v jejich cestě k lepším výsledkům. Hodnotili jsme tři snímky ze zaslaných portfolií a vždy jsme se snažili být pozitivní. Žádný Polreich, abychom řekli „chlape, děláš to blbě, na to se můžeš vykašlat“. Naopak, na fotografiích jsme se snažili chválit to dobré, podstatné bylo, aby recenze vyzněly příznivě a pomohli autorům v cestě vzhůru, ne aby je zašlapali do země. Dost jsme tvůrce tlačili k tomu, aby netvořili jednotlivé snímky, ale série fotografií se společným námětem nebo technicko-kompozičním řešením. Marian Beneš je můj spolužák ze střední školy, bývalý stipendista Fulbrightovy nadace, který strávil mnoho tvůrčích let v USA. Učí na různých středních a vysokých školách a je to především výborný a poctivý pedagog. Je velmi zdatný v technice, umí pracovat se světlem a zvládá prakticky jakýkoliv fotografický úkol, který se před něj postaví. Marian, který se mnou tipy dělal, má můj velký respekt.

4. Pokud se nepletu, od 20. čísla se v časopise rubrika „Rady odborníků“ přestala vyskytovat. Co zapříčinilo její zrušení?
Po pravdě už nevím (smích). Buď nás to už přestalo bavit nebo jsme dospěli k závěru, že se podobná rubrika do tohoto typu časopisu nehodí. Rubrika vznikla v původním časopisu DIGIfoto, který byl zaměřený na začínající a středně pokročilé amatéry. FOTO Tomáš Hliva posunul do podoby vytříbené umělecké revue pro zasvěcené.

5. Od nového redesignu časopisu jste se přestal vyskytovat v tiráži jako zástupce šéfredaktora. Proč tomu tak bylo? Pokračujete nadále jako externí redaktor?
Protože jsem časopis přestal významným způsobem ovlivňovat v tom, jaká bude jeho náplň. Převážily u mě jiné věci, kterým jsem věnoval většinu svého času – mj. politické angažmá na radnici v Praze 8, kde jsem od roku 2014 místostarostou. Samozřejmě jsem mohl v tiráži zůstat, dělat tam křoví a hrát roli někoho, kdo něco dělá, i když to nedělá. Mohl jsem tam dělat třeba „emeritního zástupce šéfredaktora“. Ale to mi nepřišlo poctivé.

6. Již jsem se zmínila o rapidní změně jak grafické, tak obsahové stránky časopisu. Jak byste tuto proměnu zhodnotil?
Původní koncept časopisu FOTO byl „Časopis pro všechny fotografy“. Tomu odpovídala i grafická úprava včetně rozložení prvků, rubrik… Vycházela z toho, na co jsme byli zvyklí v DIGIfotu. Tomáš však časopis stále více posouval do polohy umělecké revue a v určité chvíli bylo zjevné, že obsah a forma spolu příliš neladí. Tvář byla „pro všechny“, ale články byly „pro insidery“. Podle mě bylo logické, že se vzhled časopisu přiblížil jeho obsahu. Nová podoba byla pro mě bomba. Přišlo mi to, že grafik s Tomášem časopis dokonale „vymazlil“ a udělal z něj skutečný klenot.

7. Jste stále v kontaktu s lidmi, kteří na časopisu FOTO spolupracují dodnes?
Jsem, ale málo. S Tomášem je to složitější, Brno je od Prahy sice jen pár kilometrů, ale přesto se moc nevídáme. Ve větším kontaktu jsem s Josefem Hnojilem, který bydlí v Praze 10 a dost často mi posílá podněty, co změnit ve veřejném prostoru, jak proměnit ulice, kde udělali při rekonstrukci ulice dělníci nebo projektanti chybu…

Prostě mi v půl desáté večer přijde fotografie nového bezbariérového přechodu a popis toho, co tam Josef vnímá jako omyl. V kontaktu jsem samozřejmě i s dalšími lidmi z redakčního kruhu – s Vladimírem Birgusem nebo Josefem Mouchou.

8. Jak vnímáte srovnání časopisu FOTO a již nevydávaného časopisu DIGIfoto, v jehož redakční radě jste byl i vy?

Časopis DIGIfoto trpěl tím, že ho vydávalo vydavatelství zaměřené na techniku a počítače. Proto zde byla spousta článků o věcech, které mě naprosto nezajímaly – testy objektivů, recenze nových paměťových karet apod. Tedy věci, které jsem myslím nikdy ani nečetl. Vždy mi bylo jedno, co nového nabízí trh a až když jsem si potřeboval koupit něco nového, tak jsem jednoduše vyhledával informace a hodnocení na internetu. Podle mě to tak dělala většina čtenářů a „modla technických článků", které byly povinnou výbavou každého čísla, mě neskutečně štvala. Štvalo mě třeba to, že jsem třeba musel zkrátit velký rozhovor s Ditou Pepe (ve své době špička mezi českými fotografkami), aby se našlo místo pro nějakou nicotnost typu „ta a ta firma vymyslela něco, co je 2x rychlejší než stejný výrobek z loňského roku, wow". FOTO bylo od počátku konstruováno jako časopis pro řekněme větší fajnšmekry, pro insidery, pro ty, co už vědí a umí, a chtějí se dozvědět novinky ze své společnosti.

9. Má šanci se tištěný časopis v aktuální době na trhu udržet?

Nevím. Sám tištěná média už leta nekupuji, jediným papírovým časopisem v naší rodině je Čtyřlístek. Jinak čtu vše v elektronické podobě. Bojím se, že to je dominantní trend a zjednodušené možnosti nákupu elektronických médií papír postupně zničí. Zároveň si jsem jistý, že některé typy časopisů, které jsou na pomezí mezi periodikem a luxusní knihou, mají šanci na přežití. Mezi takové počítám i FOTO.

10. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Nemám potřebu zasahovat Tomášovi s Pepou do jejich práce, protože si myslím, že to dělají dobře. Dělají to dobře pro svět tady a teď. Zároveň je ale na místě přemýšlet o tom, jakou budoucnost budou mít tištěná média, resp. obecně cokoliv vytištěného na papíře. Když se dívám okolo sebe, potištěný papír rychle mizí. U nás na radnici jsme zrušili tištěné podklady pro jednání radních a máme je v elektronické podobě. Materiály pro jednání podepisuji elektronicky. V bance jsem papírový příkaz k úhradě nevyplnil už snad 5 let, s datovkou neposílám papírové dopisy a žádosti na úřady. Moje dcera čte hodně knih, ale minimum z papíru. Prakticky vše zná z elektronické čtečky. Mám obavu, že papírový časopis to bude mít stále těžší. Dlouhodobě tvrdím, že FOTO by mělo požádat o grant některou z neziskovek nebo fondů, které se zaměřují na přeshraniční spolupráci ve středoevropském regionu. Časopis se už řadu let hodně zabývá polskou fotografií, stejný zájem by měli autoři napřít do dalších středo a východoevropských zemí – namátkou do Maďarska, na Ukrajinu nebo do Pobaltí. Tvrdím, že časopis by měl mít vícejazyčné resumé, že by mohl mít některé články přeložené do cizích jazyků větších národů typu ukrajinština (mohlo by to být tak že v papírovém časopisu by byla česká verze a na webu za heslem pro předplatitele by byla verze cizojazyčná. Že by mohl fungovat podobně jako někdejší časopis Revue Fotografie, který před rokem 1989 v podstatě znamenal významný kontakt fotografů z východu se západními autory a trendy. To by ale chtělo rozmnožit počet členů redakčního kruhu o ty, kteří rozumí světu za našimi východními hranicemi. A znamenalo by to snahu o získání nekomerčního financování z grantů či fondů, protože popravdě nevidím v tuto chvíli mecenáše, který by takový počin byl ochotný financovat. Což je s podivem, protože náklady na vydávání časopisu FOTO dosahují pro velké firmy nevýznamnou částku. Mezinárodní FOTO by znamenalo výdaje v řádech, které představují roční mzdové náklady několika zaměstnanců nadnárodních firem či bank placených v jejich oboru průměrnou mzdou.

Marian Beneš

1. Jak byste shrnul vaši spolupráci s časopisem FOTO? Do jakých rubrik jste přispíval svými články?

Do časopisu FOTO jsem začal přispívat v době, kdy se ještě jmenoval DIGIfoto. Periodikum určené pro milovníky fotografie mělo mimořádně vhodně vyvážený obsah. Čtenáři našli informace nejen z oblasti technických novinek a tipů pro práci s fotoaparátem, resp. v počítačových editorech, ale také – a to pro mne bylo obzvláště lákavé – ze světa fotografických výstav, recenze pozoruhodných obrazových souborů a rozhovory se zajímavými autory. Myslím, že s transformací časopisu DIGIfoto do časopisu FOTO se tato vyváženost vybrousila ještě o něco více a časopis byl ještě lákavější. Dalo by se napsat, že titul FOTO vyplňoval v rámci časopisů obdobného profesního zaměření oblast mezi „časopisem o fotografii pro nejširší vrstvy nadšenců" a „art-magazínem pro intelektuální publikum".

Já jsem přispíval jako externí spolupracovník do pravidelné rubriky Tipy odborníků, kdy jsme s kolegou Vilgusem hodnotili fotografie zaslané do redakce čtenáři. Mimo to jsem párkrát připravil malý článek, např. o hodnocení soutěže Czech Press Photo anebo jsem psal kupř. o vlastním přístupu k fotografování architektury, svatební fotografii nebo o úspěších našich studentů ateliérů fotografie v zahraničí. Několikrát jsem připravil článek o našich projektech fotografování automobilů, které jsme realizovali s prof. Miroslavem Vojtěchovským za asistence našich studentů.

2. Mohl byste mi prosím více přiblížit rubriku „Rady odborníků"?

Každý měsíc jsme s Petrem Vilgusem vybrali tři autory z řad čtenářů časopisu FOTO a jejich fotografie jsme komentovali, případně doporučovali způsoby možných dalších autorských směrů. Byla to vždy vítaná příležitost se s kolegou Vilgusem sejít a podebatovat nad fotografiemi nadšených a mnohdy velmi talentovaných autorů a snad nejen je inspirovat a přispět radou k dalšímu tvůrčímu rozvoji.

3. Pokud se nepletu, od 20. čísla se v časopise rubrika „Rady odborníků" přestala vyskytovat. Co zapříčinilo její zrušení?

Mám pocit, že to souviselo s dalším posunem časopisu FOTO, pro který se rozhodl šéfredaktor Tomáš Hliva. Díky jeho velmi usilovné práci se z časopisu stal exkluzivní titul, a to jak po stránce obsahové, tak grafické. Dokonce i výběr papíru, na který časopis začal být , byl pečlivý a jistě mu předcházelo množství důkladných testů. Rubrika, do které jsem přispíval, už v takto uchopeném periodiku ztratila místo.

4. Jak jste se dostal k časopisu FOTO? Byla to vaše vlastní iniciativa, nebo vás oslovil někdo z redakce?

Ke spolupráci s časopisem mne přizval právě kolega Petr Vilgus a já jsem ihned s nevšední radostí souhlasil.

5. Znal jste časopis již předtím, než jste na něm začal spolupracovat? Odebíral jste ho?

Časopis jsem znal. Mimo jiné proto, že v jednom z čísel před mou spoluprací byl publikován článek o autorské tvorbě mé partnerky Lucii Škvorové. Už tehdy jsem pochopil, že za časopisem stojí lidé, kteří mají o fotografii opravdový zájem a mají jasný cíl – připravovat ho co nejpoctivěji a nejkvalitněji. V té době měl časopis navíc i pozoruhodný formát, který poskytoval publikovaným fotografiím velkolepý prostor a i tento detail na mne neobyčejně zapůsobil.

6. Pokud se nepletu, dříve jste psal pro časopis, který je často s FOTO porovnáván – DIGIfoto. V jakém období jste pro tento časopis psal?

Pro časopis DIGIfoto jsem psal mezi léty 2007 – 2014.

7. Od té doby, co jste s časopisem FOTO přestal spolupracovat se jeho celkový vizuál rapidně změnil od grafické stránky až po obsahovou. Jak byste tuto proměnu zhodnotil?

Moc bych si přál, aby cesta, jakou zvolil Tomáš Hliva, s podporou Josefa Hnojila, byla pro časopis úspěšná. Maximální důraz je položen na kvalitu – a to jak obsahovou, tak z hlediska reprodukce fotografií. Vím, že Tomáš do změny vložil v dobré víře mnoho energie a moc bych mu přál, aby se mu projekt podařil a měl s ním úspěch.

8. Jste stále v kontaktu s lidmi, kteří na časopisu FOTO spolupracují dodnes?

V pracovním kontaktu nejsme, ale přirozeně se známe a vždy, když se příležitostně potkáme, vidíme se rádi.

9. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?

Ono je spíše otázkou, jestli dnes má tištěný časopis, zaměřený na specifickou oblast, šanci tlak trhu ustát. Je to neobyčejně kruté, ale pokud není daný časopis součástí širšího portfolia velkého vydavatele (ve kterém jsou zahrnuty i masově oblíbené, kvalitou však velmi podprůměrné tituly), je přežití velmi obtížné. V tomto ohledu je to myslím stejné po celém světě. U nás je to asi ještě těžší o skutečnost, že jsme malá země. Šíře čtenářské obce je tak velmi limitovaná.

10. Myslíte si, že by bylo dobré na časopise FOTO něco změnit či zlepšit?

Vyhraněná obsahová náplň s jasným příklonem k výhradně výtvarnému a uměleckému směru by třeba mohla časopisu paradoxně uškodit. Absence některých dříve oblíbených rubrik nutně povede ke specifičtějšímu publiku. Bohužel, na takové projekty může být náš trh příliš malý...
Přeji si, aby se toto nebezpečí časopisu FOTO vyhnulo, aby měl dostatečnou čtenářskou obec a aby na trhu vydržel co nejdéle. Bezpochyby si to zaslouží. Ve světě časopisů se jedná o neobyčejně precizně vybroušený šperk.

Martin Kozák

1. Byl jste u samotného zrodu časopisu a podílel se na více než polovině vydaných čísel svou rubrikou „Technika“. Jak jste se k této spolupráci dostal?
Byl jsem osloven Janem Homolou. Ten po konci časopisu DIGIfoto, v němž byl zainteresovaný, vycítil díru na trhu a rozhodl se ji zaplnit novým časopisem a nabídl mi pozici redaktora technických rubrik. Znali jsme se z dřívějška z doby jeho šéfování webu DIGIarena, během které mi zveřejnil několik článků.

2. Když zůstaneme ještě u rubriky „Technika“ a zpětně se podíváme na 1..až 21.číslo časopisu FOTO, na kterém jste se podílel, došlo zde k řadě proměn. Bylo tak učiněno z vaší iniciativy?
Řekl bych tak 60 % já, 10 % šéfredaktor Tomáš Hliva a zbylým silným hybatelem změn byl i vydavatel Josef Hnojil.

3. Z jakého důvodu jste ukončil spolupráci s časopisem FOTO?
Zejména z časového, neboť jsem FOTO tvořil při zaměstnání. Nejen psaní, ale hlavně testování techniky zabralo hodně času; nejhorší to bylo v zimě, kdy je navíc brzy večer tma. A to se tak nějak v jeden moment sešlo s faktem, že tradiční technická rubrika přestala zapadat do nového méně tradičního konceptu.

4. Od čísla 22 z tiráže úplně zmizel titul „redaktor technických rubrik“, přesto i v dalších číslech, leč ve zkrácené podobě, rubrika „Technika“ nechybí. Víte, kdo zastává vaši funkci dnes? Jaký na ni máte názor?
I po skončení své intenzivní spolupráce jsem až do čísla 29 stvořil alespoň rubriku technických novinek, ale postupně ji přebral nejspíš Tomáš Hliva. A jelikož na vytvoření seznamu novinek není třeba žádných extra schopností, názor na ni nemám žádný (smích).

5. Jak vnímáte začátky časopisu s odstupem času?
Jsem rád, že jsem u vzniku byl a čas od času, když listuji starými čísly, tak mám dobrý pocit z velkého kusu odvedené práce. A také jsem za tu dobu poznal plno lidí, zejména z řad zástupců výrobců fototechniky a z některých tehdy vybudovaných kontaktů těžím dodnes.

6. Od té doby, co jste s časopisem FOTO přestal spolupracovat, se jeho celkový vizuál rapidně změnil od grafické stránky až po obsahovou. Jak byste tuto proměnu zhodnotil?
FOTO je bezkonkurenčně „nejhezčím“ fotografickým časopisem na českém trhu, menší formát a silnější papír mu neskutečně sluší a v knihovničce se skvěle vyjímá. Tohle se Tomáši Hlivovi s grafikem opravdu povedlo. S obsahem je to trochu horší, čistě z mého osobního pohledu by menší přitočení směrem k „normálnější“ fotografii neuškodilo.

7. Jste stále v kontaktu s lidmi, kteří na časopisu FOTO spolupracují dodnes?
Čas od času ano, ale čím dál méně a vlastně už jen prostřednictvím telefonu či sociálních sítí.

8. Máte možnost porovnání i s jinými zahraničními časopisy. Jak byste časopis FOTO hodnotil? Má zahraniční potenciál?
Potenciál si netroufám hodnotit. Ze zahraničních časopisů mám zkušenosti hlavně s mainstreamem (Popular Photography, Practical Photohraphy, Digital Photo a podobně) a ten je plný reklamy, až často nejde rozeznat, co je komerční sdělení a co redakční obsah, a točí stále dokola stejná a ohraná témata. S FOTO je to tudíž neporovnatelné.

Recenze časopisu FOTO

Pro úplnost své bakalářské práce o časopisu FOTO zde předkládám několik recenzí a názorů na časopis. Cituji zde odborné kritiky časopisu FOTO z roku 2017, dvě žádosti o grant z roku 2016 a citaci z Lidových novin ze dne 26. března 2016.

Odborné kritiky časopisu FOTO

„Časopis FOTO patří k jednomu z mála odborných fotografických periodik, jež představuje jednoznačnou kvalitu v národním i mezinárodním kontextu. Původní odborné texty umožňují profesionální i laické veřejnosti zorientovat se na fotografické scéně. Vysokou přidanou hodnotu představuje fakt, že se časopisu daří oslovovat celou řadu teoretiků, kteří mají mezinárodní renomé a tím prezentovat českou fotografii v zahraničí. Osobně se domnívám, že zajímavý mix materiálů od autorů různých generací umožňuje především živé propojení různých názorů, díky nimž obor neulpívá v elitní oborové bublině, ale daří se jí oslovovat i širší veřejnost. Existence časopisu je společensky potřebná.“
Aleš Seifert, ředitel Alšovy jihočeské galerie

„V segmente špecializovaných fotografických časopisov stále väčšiu a väčšiu časť obsahu zaberá reklamný priestor, PR články, testy fotoaparátov, objektívov a technického vybavenia, ktoré sú na jednej strane užitočné, na strane druhej však ide o umiestňovanie produktov v prospech konkrétnych výrobcov a distribútorov. Časť magazínov získava záujem čitateľskej verejnosti cez uverejňovanie tvorby z fotografických súťaží. Žiaľ, príliš sa nedarí dosahovať či predčiť kvality svojich predrevolučných vzorov – za všetky menujme napr. časopisy Československá fotografie (voľne nadväzujúc na medzivojnový Fotografický obzor, vychádzala nepretržite od roku 1949 do 2008) a Revue Fotografie (vychádzala v období

1957 až 1995). Z klasifikácie sa v českom prostredí vymykajú časopisy Fotograf a FOTO, pričom prvý menovaný je určený pre užšiu výtvarnú komunitu a druhý je zameraný na oblasť medzi oboma svetmi amatérskeho a profesionálneho umenia. V oboch časopisoch dominuje kultúrny a recenzný obsah. Časopis FOTO kladie dôraz na vizuálnu stránku – v pravidelných rubrikách predstavuje portfóliá českých, európskych i svetových umelcov-fotografov, jeho nadčasový dizajn a typografia výrazne vyčnieva nad konkurenčnými produktami, je vytlačený na kvalitnom papieri a pre spotrebiteľa tak predstavuje nielen informačný zdroj, ale i nenákladný umelecký objekt podobný autorskej fotografickej publikácii. Môžu si ho tak finančne dovoliť i študenti alebo bežná čitateľská verejnosť.
Po dramaturgickej stránke je časopis žánrovo a tematicky pestrý, zastúpená je mladšia i staršia generácia, známi i menej známi autori, zhruba polovica predstavovaných autorov v portfóliách a rozhovoroch je domácej proveniencie, zvyšná polovica zahraničnej. Nevyhýba sa ani teoretickej reflexii: v každom vydaní spravidla vychádza tematická esej rozoberajúca niektorý z fenoménov súčasnej fotografie (napr. rodinný album, vanitas, filozofické témy a podobne). Časopis FOTO založil v roku 2012 brnenský fotograf Tomáš Hliva. Podnes vyšlo 31 čísel.“
Branislav Štěpánek, publicista a kurátor

„Ako pravidelný čitateľ predmetného magazínu ale aj fotograf pracujúci na dlhodobých projektoch by som týmto rád vyjadril svoju podporu časopisu FOTO.
Jedná sa o ďaleko viac, ako len časopis o fotografii. Nie je to magazín, ktorý keď prestane vychádzať tak sa nič na trhu nezmení. Nič sa nezmení u jeho čitateľov, nakoľko si jednoducho začnú kupovať „iný“. Práve naopak, stane sa, nakoľko na trhu Čiech a Slovenska iný nie je. A nepamätám si, že by bol.
Časopis FOTO predstavuje platformu pre dokumentárnu ale aj modernú fotografiu. Dáva priestor fotografom predstavovať svoje projekty, mnohokrát dlhodobé, spája komunitu. Umožňuje informovať, vychovávať. A v neposlednom rade ho vnímam ako výkladnú skriňu Českej fotografie.
Rozumiem, že podobný časopis neexistuje v prostredí Slovenskej republiky. Je to myslím z dôvodov veľkosti trhu, ekonomiky ale tiež preto, že existoval pre nás Slovákov „ten český“. Neviem si však predstaviť, že by práve česká fotografia stratila svoju dôležitú platformu.
Bol by som nerád, keby to vyznelo pateticky, ale neoživenie časopisu neostane bez následkov. Bude to znamenať morálnu prehru pre fotografickú verejnosť a pár zanietených ľudí, ktorý ho držali pri živote a robili ho na Európskej úrovni. Že fotografia nemusí byť komercializovaná aby sa vedela udržať ako médium. Ako však prezentovať kvalitnú fotografiu nekomerčne...? Ako má kvalitná platforma bojovať s médiami na lesklom papiere plných platených recenzií distribútorov fotografických prístrojov, ktoré fotografie ani vlastne nerobia...? A má vôbec...?
Časopis FOTO dokázal urobiť niečo, čo „tí ostatní“ nie. Je o fotografii a je na papiere, ktorého sa rád dotýkam. Na ktorý sa rád pozerám. O ktorý sa rád starám a vraciam sa k nemu. Pretože fotografie majú byť tlačené a majú byť úctyhodne prezentované. Je to nákladné.
Ale myslím, že aspoň jedna takáto platforma v ČR existovať musí. Musí byť podporená.
Ako Slovák žijúci vo Varšave si často kladiem otázku, prečo v Poľsku niektoré veci fungujú a „u nás“ nie...? Prečo podobné projekty sú v Poľsku úspešné? Ako je možné že sú tlačené na kvalitnom archívnom papieri, majú vyše 200 strán, stoja vyše 30 EUR a je to celé možné? Bola by veľká škoda, keby Čechy a Slovensko stratilo jedinú úctivú platformu, ktorá reprezentuje aj v zahraničí. Pomôžte nám prosím zachovať ilúziu o tom, že to možné je.
Že fotografia má miesto v našej spoločnosti a sú organizácie, ktoré ju podporujú. FOTO predstavuje aj archív prác a akúsi časť budúceho kultúrneho dedičstva v oblasti fotografii.
Ďakujem“
Adrián Švec, fotograf

„Přestože časopis FOTO není na české scéně dlouho, podařilo se mu úspěšně zaplnit mezeru v nabídce magazínů, které se věnují rozmanitému médiu fotografie. Časopis má výrazný potenciál zaujmout široké spektrum čtenářů nejen kvalitním obsahem, ale i nadčasovým grafickým vizuálem. Jeho hlavní motto je „VIDĚT FOTOGRAFII“. Kdybychom toto motto přeložili do angličtiny jako „SEE PHOTOGRAPHY“, naprosto by to vystihlo hlavní záměr časopisu. Sloveso to see má široký význam, spojený jak s optickým viděním a pozorováním, tak hlavně s hlubším pochopením. V tomto kontextu to znamená nejen si fotografii prohlížet a pozorovat na stránkách časopisu, ale hlavně ji pochopit v jejím širokém významu. V časopise FOTO jsou přirozeně

vybírána témata, která jsou samozřejmě atraktivní pro čtenáře, zároveň však aktuální. Reagují na současné události, tendence i otázky spojené s tímto médiem. Svým výběrem publikovaných fotografů a článků o nich, ukazuje časopis rozmanité chápání fotografie, obohacuje čtenáře o novou dimenzi vnímání, která se neomezuje pouze na rady, jak vyfotit daný fotografický žánr nebo jak vyretušovat fotografii dle tutoriálu. Časopis je vhodný jak pro odborníky, tak širokou veřejnost, komunikuje s nimi velmi srozumitelným jazykem, který však rozhodně není banální ani nudný. Čtenář je tak velmi čtivým způsobem seznámen s originálními fotografickými projekty, upozorněn na dění jak na české, tak zahraniční scéně a pozván na výstavy, které rozšíří jeho obzor. Velmi vyvážený obsah doplňuje uživatelsky příjemná podoba časopisu, která má blízko k snad až k typografickému minimalismu. Pokud to s fotografií myslíte vážně a nechcete se omezit pouze na průměrnou interakci s tímto fenoménem, rozhodně nemůžete tento časopis ponechat bez povšimnutí. Začtěte se a nebudete litovat. Nejen, že se pobavíte, rozšíříte vaše obzory a s lehkostí překlenete běžnou fotografickou realitu. Najednou UVIDÍTE, jak k vám začnou proudit skrze „spontánní" inspiraci témata, která jste dosud nechávali bez povšimnutí nebo jste jim nedokázali dostatečně do hloubky porozumět, abyste mohli zúročit jejich potenciál ve své tvorbě nebo v kontaktu s uměním. Ať už jste laik nebo pokročilejší nadšenec, tento časopis vás povede zábavnou cestou, kdy začít VIDĚT a CHÁPAT daleko více, je naprostou samozřejmostí. "

PhDr. BcA Darina Hlinková, Ph.D., vysokoškolský pedagog

"Ako výkonná redaktorka medzinárodného časopisu o fotografii Imago (1996 – 2011) viem, aká dôležitá je formálna stránka umeleckého magazínu. Teda okrem samotného výberu fotografií a textov ich grafické spracovanie, voľba fontov, papieru, väzby, pojednanie obálky a ďalších sprievodných materiálov (ako napríklad vzhľad a štruktúra webovej stránky). Vytlačené číslo je vždy výsledkom série správnych rozhodnutí, podmienenej schopnosťou selekcie, plodnej komunikácie, relevantného úsudku a celkovej ucelenej predstavy, pre aké publikum je časopis pripravovaný a aké by mal spĺňať nároky. Časopis FOTO je preto pre mňa milým prekvapením na fotografickej scéne posledných rokov, pretože vyššie napísané spĺňa. Touto profesionalitou zároveň rozširuje okruh vizuálne náročných čitateľov. Úspešne prekleňuje priepasť medzi odbornými periodikami o umení s dôrazom na textoch, populárnymi časopismi zameranými na informácie o fotografickej technike a nezávislými zinmi pracujúcimi predovšetkým s nekonvenčnou vizualitou. Časopis FOTO považujem za zaujímavý ako po formálnej, tak i po obsahovej stránke a odporúčam ho finančne podporiť."

Mgr. Lucia L. Fišerová, Ph.D., bývalá redaktorka časopisu Imago, vysokoškolský pedagog

„Nedávno jsem do jednoho článku psal o významu svébytné autorské tvorby. Popisoval jsem, jak jsme my, současní autoři, stále více v područí lákavých osidel elektronicky prosíťovaného světa – digitálního obrazového smogu, který plní naše počítače, tablety a telefony, a který bez jakéhokoli studu ovlivňuje vizuální kulturu dnešní společnosti. Opíral jsem se o názor mého marketingově výrazně úspěšnějšího newyorského kolegy německého původu, fotografa Martina Schoellera, který varoval před slepými daty počítačů a telefonů, v jejichž náhodném obsahu se ředí sami tvůrci a nabádal k původní autorské tvorbě, která je také kvalitně a kultivovaně prezentovaná. Není proto překvapením, že jsem si sám pro sebe, společně s mými studenty na dvou vysokých školách i s kolegy v Asociaci profesionálních fotografů, oblíbil časopis, který pod vlivem rozvoje a (nad) užívání digitálních obrazových záznamových a interpretačních médií, důsledně a bez výjimek prosazuje výhradně tištěné publikování. To je podpořeno detailní péčí a výběrem inspirativních autorů domácích i zahraničních, kdy jsou jejich původní díla reprodukována na co nejkvalitnější papír té nejvyšší třídy. Kvalita obrazových výstupů nemá u nás mezi tištěnými periodiky konkurenci. Redakce časopisu vybírá vždy ryzí tvorbu, která je postavena na svébytném, promyšleném a systematickém přístupu a neopakovatelném rukopisu autora. Svým přístupem dokáže udržet nejen výpovědní sílu fotografického média, ale také čtenářovu/divákovu pozornost. Časopis FOTO ztělesňuje respekt k tradičním hodnotám naší profese a kultivuje způsob, jakým se fotografie představuje širokému publiku. Jedná se o naprosto ojedinělý počin v naší zemi, ale je jisté, že jedině takový přístup může mít vliv na zušlechťování vizuální kultury u nás."

MgA. Marian Beneš, viceprezident Asociace profesionálních fotografů ČR

"Podle mého názoru je v současné situaci mediální krajiny časopis FOTO nejlépe vedeným periodikem, protože je nejen nejobsažnější, ale především velmi vyvážený v názorech, mapující jak měleckou, tak amatérskou oblast, jak ve fotografii tak v přidružených mutacích.
Se zájmem sleduji především recenze hodnotných výstav, které pomáhají udržet kontakt fotografické veřejnosti s tím nejlepším co současná výtvarná scéna moderních mechanických médií nabízí, jak v rovině analogové tak digitální fotografie."
prof. Mgr. Miroslav Vojtěchovský, vysokoškolský pedagog, publicista, kurátor, fotograf

„Časopis FOTO je v českém i středoevropském prostoru unikát. Jeho redakce jde programově proti trendům, které by "dobrý hospodář" poslušně následoval. Nepůsobí tu totiž ekonomové zaměření na zisk, ale lidé, kteří věří tomu, co píší a tisknou.
Časopis si drží tištěnou podobu, protože se převážně zabývá fyzickou fotografií – skutečnou hmatatelnou věcí, které se lze dotknout, a nikoliv jen shlukem dat promítaným na displej. Každé vydání časopisu je překrásným předmětem, spíš pravidelně vycházející knihou než běžným periodikem.
FOTO si drží vysoký standard článků, které jsou kritické, myšlenkově hluboké a zejména nezávislé. Nenajdete tu jinde naprosto běžné "sponzorování" textů ani jiný způsob korumpování redaktorů, které jim výměnou za pár desítek tisíc od sponzora na účet vydavatele bere to nejdůležitější – novinářskou svobodu. Jako prakticky jediné naše tištěné periodikum zaměřené na umění se FOTO nezabývá povrchnostmi typu testy techniky či drby ze světa slavných. Redakci jde o rozšiřování obzoru poučených laiků a odborníků, kultivaci a prohlubování jejich zájmu o obor. Nepíší však jen pro experty, ale pro statisíce lidí, kteří fotografii vnímají jako vážný zájem. V redakčním kruhu časopisu FOTO se pohybuje vysoký počet žen, které boří zažité klišé, že umělecká fotografie je především mužskou zálibou.
Autorům článků se daří rozvíjet debatu a polemiku. FOTO je dialogu otevřeným vysokoškolským pedagogem, který jednostraně nepoučuje, ale sdílí informace a naslouchá názorům jiných. A co je třeba ještě vyzdvihnout, je zájem časopisu o středoevropský prostor. Buďme k sobě upřímní – kolik toho dnes běžný fotograf ví o aktuální tvorbě v Polsku či na Slovensku?
Je paradoxní, že v době internetu a otevřených hranic prakticky nic nevíme o svých bezprostředních sousedech. FOTO se úspěšně snaží tuto bariéru překonat. Na vysokou kvalitu časopisu mají především vliv dva lidé – šéfredaktor Tomáš Hliva a vydavatel Josef Hnojil. Přestože je to dvojice do značné míry protikladných osobností, právě jejich spojením v jednom projektu vzniká unikátní FOTO. Hliva je šéfredaktor s osobitým vkusem, životním postojem a tvůrčím názorem. Díky němu stránky časopisu vypadají tak, jak je známe. Hnojil je tolerantní vydavatel, který přijal fakt, že "jeho" časopis není studnou na peníze. Že větší smysl než bezprostřední zisk z prodeje má vliv časopisu na českou uměleckou scénu, možnost sdílet a formovat názor celé fotografické generace a natrvalo zachytit na fyzické stránky tvorbu, kterou za pár let či desetiletí přes Google nenajdeme. Nebýt schopnosti vydavatele oddělovat trvalé hodnoty od pomíjivých, tak by časopis FOTO už dávno neexistoval v té precizní podobě, jak jej naštěstí známe."
MgA. Petr Vilgus, Ph.D., historik fotografie a vysokoškolský pedagog

"Časopis FOTO, sleduji celý jeho život. Od okamžiku, kdy se narodil, uplyne letos více než pět let. Během svého dospívání si prošel zajímavou inspirativní pubertou a nakonec krásně dospěl. S radostí a napětím jsem tak očekával jeho re-design před dvěma roky, který měl časopis vynést do pomyslného stavu dokonalosti. Osobní zkušenost mi vnucuje, že dosáhnout tohoto stavu není v životě člověka přece možné. Ukázalo se však, že v životě fotografického magazínu FOTO tahle skutečnost neplatí. Autoři magazínu učesali grafickou podobu časopisu do čisté jednoduché formy s vědomím jen toho nejlepšího pro fotografii. Lépe to snad ani nejde. Fotografie na stránkách mají dostatečný prostor, netlačí se na sebe a nejsou rušeny absolutně ničím. Krásný papír ze kterého je časopis vyroben, fotografiím prospívá a je opravdu zásadní pro dokonalou prezentaci fotografií v tištěné podobě. Jev, na který se v dnešní digitální době tolik zapomíná!
Celkově jemný, čistý design se propojuje s obsahem každého výtisku do opravdu dokonalého celku. Reklamní sdělení jsou ty tam a uvnitř časopisu nemají svoje místo. I tohle je opravdu unikátní a přece tolik prospěšný zásah. Divák se tak opravdu může soustředit jen a pouze na kvalitní obsah každého čísla FOTO, které obsahuje pestrou škálu autorských profilů, odborných recenzí výstav, fotografických událostí,

inspirativních rozhovorů s autory z celého světa umění fotografie a vždy nakonec i špetku důležitých technických novinek.
Vše je dokonalé. Forma i obsah. S klidným svědomím můžu říci, že není u nás (a těžko by se hledal i ve světě) fotografický časopis, který by se svoji formou a odborně kvalitním obsahem takto vymykal nad jiné fotografické magazíny. Zaslouženě."
Mgr. MgA. Roman Franc, fotograf

„Jako ředitelka výhradně fotografické galerie Leica Gallery Prague se ve své každodenní praxi setkávám s nejširší možnou fotografickou obcí. Nejsou to jen galeristé, kurátoři a teoretikové fotografie nebo výtvarné oblasti jako celku, fotografové amatérští i profesionální, zájemci o fotografii pouze ze svého čistého zájmu (jako milovaného odvětví a svého koníčka), ale i s lidmi, kteří se snaží celé toto odvětví obsáhnout vydavatelsky a předkládat tak této široké fotografické obci svět fotografie ve smysluplné platformě, srozumitelné svému čtenáři a aktuálně reflektující fotografické dění a jeho vývoj nejen v Čechách, ale i ve světě, a nejen na poli fotografického umění jako svébytného uměleckého odvětví, ale i z pohledu neoddiskutovatelné provázanosti tohoto odvětví s velmi dynamicky se vyvíjející technickou základnou, která fotografickou tvorbu staví do výjimečného postavení právě svojí provázaností s potřebnou fotografickou technikou a vývojem těchto technologií.
V době krize vydavatelů tištěných periodik a jejich neustále se snižujících nákladů či dokonce zániků jednotlivých titulů musím konstatovat, že vydavatelský tým časopisu FOTO, které kolem sebe soustředil šéfredaktor Tomáš Hliva, odvádí pravidelně vysoce kvalifikovanou práci, na kterou čekají jak předplatitelé tohoto fotografického titulu, tak jeho náhodní a jednorázoví kupci.
V tomto periodiku totiž mají jistotu, že získávají kvalitu obsahovou silně provázanou s kvalitou formální. Redakční tým, složený jak z kmenových pracovníků, tak z vysoce kvalifikovaných pracovníků externích, nerezignoval v této těžké době na kvalitu tisku a grafiky a svým čtenářům tak předkládá komplexní fotografické periodikum, které jak svým obsahem, tak svým zpracováním a vysokou estetickou vypracovaností, snese srovnání se zahraničními vydavateli podobně zaměřených tištěných periodik.
Velmi proto já osobně oceňuji neutuchající snahu vydavatele i redakčního týmu pravidelně seznamovat širokou fotografickou veřejnost s novinkami a trendy v tomto odvětví, zprostředkovávat kontakt s našimi předními tvůrci i teoretiky fotografie a to vše ve velmi kvalitně pojatém formátu, který k fotografii patří.
Časopis FOTO se svojí dosavadní neutuchající činností vypracoval na důležitou součást života fotografické komunity a já bych moc přála nám všem, kteří působíme ve světě fotografie, aby byl touto nedílnou součástí i další období."
Milena Dubská, ředitelka Leica Gallery Prague, o.p.s.

Doporučení o udělení grantu

„Časopis FOTO udělal v poslední době ohromný kvalitativní skok nejenom co se týká moderní grafické úpravy a používání kvalitního papíru, ale především v samotné koncepci a obsahu.
Na minimum omezil technickou část, testy a rady fotografům a plně se soustředil na samotnou fotografickou tvorbu. Každé číslo je tematicky zaměřeno, přičemž zvolená témata bývají uváděna historicko-teoretickým textem, poskytujícím široký společenský a umělecký kontext. Vybraná autorská portfolia představují výrazná díla z dějin i současnosti české i světové fotografie, která daná témata zpracovávají nejrůznějšími způsoby. Kromě tematické části každé číslo zahrnuje i další ukázky z tvorby už zavedených i dosud málo známých tvůrců, podrobné informace o významných světových festivalech a veletrzích (Arles, Paris Photo, Měsíc fotografie a OFF festival v Bratislavě aj.), recenze důležitých výstav a knih, krátké aktuální informace.
FOTO je tak vedle Fotografa, který je však programově zaměřen jenom na užší část fotografické tvorby, jediným českým fotografickým časopisem, jenž je možno označit za kvalitní a nekomerční. Jeho poslední ročník bych díky vysoké úrovni většiny publikovaných fotografií a textů, jasné koncepci a výborné kvalitě grafického i tiskového provedení neváhal přiřadit k takovým odborným periodikům jakými jsou Aperture, European Photography nebo Foam, které ovšem disponují nepoměrně vyššími finančními prostředky.
Je jasné, že v době, kdy už neexistují velké fotografické firmy typu Kodak či Agfa, které byly zvyklé finančně podporovat řadu nekomerčních fotografických výstav a publikací, a kdy se kvůli internetu zmenšuje počet čtenářů prakticky všem tištěným médiím, takovýto časopis nemůže vycházet bez pomoci kulturních institucí. Proto vřele doporučuji podpořit další existenci

časopisu FOTO, v českém kontextu opravdu výjimečného, udělením grantu.“
prof. PhDr. Vladimír Birgus, vedoucí ITF FPF SU, vysokoškolský pedagog, historik, fotograf

„Vážení, současné době vychází spousta obrazových časopisů. Mají různou úroveň. Jeden z nejlepších, nejfundovanějších a nejperspektivnějších je časopis FOTO. Šéfredaktorem je MgA. Tomáš Hliva, který má všechny předpoklady vést tento časopis po odborné i obrazové stránce tak, aby se zařadil mezi přední evropská periodika tohoto oboru. Časopis FOTO dlouhodobě sleduji a podporuji. Považuji za velmi důležité, aby i nadále vycházel, protože naše země je doslova fotografickou velmocí s dlouhodobou tradicí. Mladá generace vítá orientaci v tom nejlepším, co se v současném evropské i světové fotografickém světě děje a tu mu poskytuje právě tento časopis.
Věřím, že tomu tak bude i nadále. Bohužel bez finanční pomoci a grantů to není možné.“
prof. Mgr. Jindřich Štreit, dr. h. c., dokumentární fotograf a vysokoškolský pedagog

umělecké fotografie, ať ve formě profilů, rozhovorů, statí, tak i servisních materiálů. Pokračuje tím trend periodika FOTO odlišit se od fotočasopisů, jejichž těžištěm jsou produktové a technické informace; ty jsou tady zastoupeny rovněž, ale decentně na konci čísla. Kdo to myslí s focením vážně, neměl by FOTO přecházet.“
Josef Chuchma, redaktor Lidových novin, Lidové noviny, 26.3. 2016

Citace z novin

„Podstatnou proměnou prošel časopis FOTO, který vychází pět let, šestkrát ročně. Druhá čtvrtstovka čísel je otevřena víc než tzv. redesignem – jde totiž o inovaci nejen grafické úpravy směrem k maximální čistotě, ale též použitého papíru (nyní sametový, vysoké gramáže), zvětšil se rozsah (pravda, vzrostla i cena) a nadále – a to zřetelně – posílilo zaměření na velkorysou prezentaci tvůrčí,

Závěr

Prostřednictvím předložené bakalářské práce jsem zachytila všeobecný přehled vývoje fotografických časopisů v Čechách. Stejně tak jsem zpracovala historii a vývoj časopisu FOTO od jeho vzniku v roce 2012 do současnosti. Popsala jsem strukturu časopisu, formální úpravu a grafický vzhled a zmínila jsem také jeho proměny a vývoj v uvedených oblastech. Oslovila jsem téměř všechny redaktory, grafiky i ostatní spolupracovníky časopisu a kladla jim formou rozhovoru otázky napříč historií časopisu, chtěla jsem znát jejich názory a zkušenosti.

S potěšením jsem mohla konstatovat, že časopis FOTO si postupně vybudoval své pevné místo mezi odbornou i laickou čtenářskou veřejností, a stále má co říci svým příznivcům. Jako časopis bez stálého zdroje financí se časopis FOTO potýká dlouhodobě s financováním chodu časopisu a s distribucí. Důvodem toho, že se snížil počet zájemců (předplatitelů časopisu) o časopis FOTO právě v době, kdy došlo ke zvýšení kvality a zlepšení grafické podoby časopisu, se zdá být skutečnost, že se otevřely možnosti internetových prezentací časopisů.

Běžný nepoučený čtenář považuje fotografii v dnešní době pouze za jakýsi doplněk textu a nedokáže o fotografii přemýšlet jako o uměleckém díle s příběhem a obsahem. Takový čtenář nepozná a nedocení kvalitu tištěného fotografického časopisu. Možná zde hraje svou roli také nastavení distribuce a prodeje časopisu FOTO. Zlepšení se očekává po zřízení nové funkce manažera prodeje, jehož úkolem bude šíření povědomí o takovémto kvalitním časopise mezi odbornou i laickou veřejností. Často diskutovanou otázkou je pak distribuce časopisu směrem do zahraničí, kde by časopis FOTO jistě svou kvalitu mezi konkurencí obhájil.

Ve své současné podobě se časopis FOTO stal hodnotným uměleckým fotografickým časopisem, který je vhodné uchovat pro další generace, aby nadále posloužil k vytříbení kulturního i uměleckého pohledu celé masy čtenářů i odborníků. Všem, kdo se o to dosud zasloužili, patří poděkování a obdiv.

Citace

[1] TOMAN, Jindřich. *Foto/montáž tiskem.* 1. Vydání. Praha: KANT, 2009. s. 20. ISBN 978-80-86970-92-9

[2] http://www.scheufler.cz/cs-CZ/files/3437/Journal%20Horn.pdf [30.7. 2018 20:20]

[3] TOMAN, Jindřich. *Foto/montáž tiskem.* 1. Vydání. Praha: KANT, 2009. s. 21. ISBN 978-80-86970-92-9

[4] TEIGE, Karel. Revue Devětsilu, ročník I., č. 1, Praha: Odeon, 1927. s. 2.

[5] https://fotografmagazine.cz/o-nas/ [16.7. 2018 19:15]

[6] http://www.milan-dvorak.net/analog-mag-nastupce-temnokomornika [17.7. 2018 13:59]

[7] TOMAN, Jindřich. *Foto/montáž tiskem.* 1. Vydání. Praha: KANT, 2009. s. 254. ISBN 978-80-86970-92-9

[8] *Časopis FOTO: Časopis pro všechny fotografy*. Praha: Springwinter, s.r.o., 2012, roč. 1, č.1. s. 5. ISSN 1805-3335

[9] http://www.photo-genia.com/tomas-hliva/ 13.7. 2018 12:35

[10] https://www.fotoskoda.cz/fest/osobnost/krystof-korc/ 13.7. 20:30

[11] *Časopis FOTO: Vidět fotografii jinak*. Praha: Springwinter, s.r.o., 2016, roč. 5, č.26. s. 3. ISSN 1805-3335

[12]*Časopis FOTO: Vidět fotografii*. Praha: Springwinter, s.r.o., 2016, roč. 5, č. 28. s. 33 ISSN 1805-3335

Jmenný rejstřík

Absolonová, Michaela 77
Adam, Stanislav 97,98
Alxel, Riniger 121
Ángel, Miguel 157
Arbusová, Diana 65, 66
Ašenbrennerová, Jana 73, 74, 121
Aufricht, Karol 69
Axelsson, Ragnar 121, 122
Balada, Michal 55, 56
Baňka, Pavel 22,
Bartoš, Jiří 137
Bartůšek, Jan 20
Bedřichová, Petra 44
Beneš, Edvard 145
Beneš, Marian 13, 22, 30, 31, 39, 45, 46, 51, 65, 69, 70, 89, 190, 191, 210, 212, 218,
Beneš, Petr 129
Benešová, Natálie 51, 52
Berens, Marta 169, 170
Bieleszová, Štěpánka 145
Birgus, Vladimír 13, 21, 22, 31, 39, 44, 46, 52, 60, 65, 69, 73, 81, 82, 85, 86, 93, 97, 101, 105, 109, 113, 125, 129, 133, 137, 141, 145, 149, 153, 161, 165, 169, 181, 190, 191, 193, 195, 208, 211, 221,
Borissov, Nikola 88, 89
Brenner, Frédéric 133
Brunner, Rudolf 113
Brykczyński, Jan 137, 138
Bříza, Stanislav 22, 141, 161, 169
Bubeníček, Petr 22, 30, 165, 209
Burda, Radek 85, 97
Bureš, Milan 65
Cafiero, Olga 136, 136, 138
Cága, Jan 51, 52, 65, 69, 117
Capa, Robert 77, 78, 194
Comte, Michael 117, 118
Connor, Hana 125
Cooperová, Martha 39, 93, 94, 97, 98
Cox, Rachel 165, 166, 202
Cudlín, Karel 20, 69, 70
Čáp, Michal 13, 44, 45, 101, 145, 190, 191, 204
Čejka, Jaromír 21,
Čejková, Michaela 85, 86,
Černý, Václav 20,
David, David 45
Davies, Ellie 145
Detko, Marek 93, 94
Dias, Pavel 20
Dlohoška, Jaroslav 20
Dobeš, Roman 45
Doležal, Petr 85
Dopitová, Milena 145
Dostál, František 97, 98, 125, 126
Drlíková, Lucie 129, 130
Drtikol, František 16, 20, 39, 65, 66, 145, 197
Dubská, Milena 220
Dufek, Antonín 109
Duchamp, Marcel 165
Dvořák, František 16
Dvořák, Karel 16
Dvořák, Lukáš 58, 64, 65, 66, 84,
Dvořák, Rudolf Bruner 17, 113, 114
Dvořáková, Alena 110, 121, 122
Džurná, Michaela 164, 165
Ebrardová, Sophie 157, 158k
Eckert, Jindřich 16
Ehm, Josef 16
Ertelová, Jitka 129, 130
Erwitt, Elliott 109, 110
Ewald, Wendy 133
Faltejsek, Martin 117, 118, 177, 178
Fanderlík, Milota 18
Faukner, Jan 60, 62, 125, 126
Fischer, Viktor 110, 121, 122
Fischerová, Eliška 73, 74
Fišer, Jan 51
Fišerová, Lucie L. 218
Flore, Maia 148
Fouchet, Laurent 109, 110
Franc, Roman 97, 98, 101, 102, 150, 154, 220
František, Josef I. 17
Friedrich, J. 17
Fujita, Sususmu 161, 162
Fuková, Eva 81, 82, 125
Funke, Jaromír 16, 17, 20, 65, 109, 110, 145, 157, 158
Gaberle, David 41, 157, 176, 177, 178
Gergyely, Lászlo 60
Ghost, Shiny 165
Gierałtowski, Krzystof 80, 173, 174
Gola, Tomek 109, 110
Goldwein, Bernard 16
Gombiková, Jana 165, 166
Grmolenská, Martina 13, 32, 44, 45, 97, 117, 125, 129, 133, 137, 141, 145, 149, 153, 157, 165, 196, 173, 177, 181,185, 190, 191, 198, 199
Gronský, Alexander 93
Guryča, Richard 22
Haasz, Jaroslav 16
Hackenschmied, Alexander 177, 178
Hajdůchová, Petra 73, 74
Hájek, Karel 18, 69,
Halánová, Zuzana 105, 106
Hanke, Jiří 113, 114, 165, 166
Hanke, Michael 177, 178
Hartová, Edith Tudor 113
Hasara, Šárka 117, 118
Haszprunarová, Tereza 59, 62, 77, 78
Havel, Václav 69, 77
Havlová, Martina 121
Havrda, Jiří 177, 178, 202
Heger, Jiří 20
Hejna, Michal 85
Hermann, Karel 20
Heyd, Eva 137
Hine, Lewis W. 56, 197,
Hipman, Karel 17
Hladík, Michal 21
Hlinková, Darina 218
Hliva, Tomáš 13, 22, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 38, 44, 45, 46, 47, 51, 59, 65, 69, 73, 77, 105, 109, 121, 129, 141, 145, 153, 157, 165, 173, 177, 178, 181, 185, 190, 191, 192, 195, 196, 197, 198, 199, 204, 206, 207, 209, 210, 212, 213, 214, 217, 219, 220, 221
Hnojil, Josef 32, 34, 44, 137, 193, 194, 209, 211, 213, 214, 219
Hoepker, Thomas 38, 128, 129, 130
Holomíček, Bohdan 117, 118
HØltermand, Kim 69, 70
Holý, Adam 81, 82
Homola, Jan 31, 32, 45, 55, 85, 89, 197, 214
Hopper, Dennis 39, 62, 197
Horčinová, Anna 89, 90
Horn, Wilhelm 15
Horská, Eva 20, 195
Horychová, Renata 121
Hucek, Jaroslav 86
Hucek, Miroslav 20
Hudec, Tomáš 117, 118
Hudeček, Vladimír 51
Hunterová, Jana 97, 98, 137
Husník, Jakub 16
Chadim, Tomáš 145, 146
Chalupová, Romana 133
Chmura, Frank 77
Chocholová, Kateřina 121
Chuchma, Josef 40, 44, 157, 165, 173, 221

Ibrahimovič, Ibra 41, 129, 130
Ilgner, Martin 133, 134
Iman, Martin 59
Issa, Salim 81, 82
Jandourek, Filip 173, 174
Jaňura, Jakub 121
Jarcovjáková, Libuše 145, 173, 174
Jarkovský, Marek 145
Jaroš, Milan 85, 86, 149
Jeníček, Jiří 20
Jičínský, Karel 16
Jílek, Štěpán 109, 110, 157, 158
Jindra, Jan 21, 129, 130, 165, 166
Jíra, Jakub 117
Jirásek, Pavel 153
Jirásková, Tereza 117, 118
Jírů, Václav 20
Jobs, Steve 65
Johan, Simen 172, 173, 174
Juneková, Andrea 105, 106
Jungrová, Alžběta 149, 150
Jurdič, Jakub 113, 114
Kafka, Josef 16
Kalhous, Radek 173, 174
Kalivoda, František 20
Kamarád, Ladislav 55, 56
Kámen, Martin 77, 78
Kamenská, Olga 89
Karbusický, Jan 21
Karlický, Karel 125
Karpíšková, Barbora Liška 145, 146
Karwan, Karolina 169, 170
, Bára Alex 153, 161, 165, 173
Kencki, Adam 185, 186
Khür, Jan 133, 134
Klačková, Kateřina 78
Klačková, Petra 77
Kljatov, Alexej 117, 118
Knorrová, Karen 81
Koblic, Přemysl 16, 149
Köhlerová, Renáta Mia 32, 33, 46, 129, 130, 160, 161, 162
Kolář, Viktor 101, 102, 145, 195
Kolbaba, Jiří 59, 62
Kolčavová, Gabriela 41
Kollar, Martin 65, 66, 133,
Kollárová Pleskot, Katarína 44, 169,
Kollerová, Viki 41, 177, 178
Koníčková, Tereza 35, 44, 184, 185, 186
Korč, Kryštof 13, 41, 44, 45, 153, 161, 169, 177, 190, 191, 201
Korček, Petr 121, 122
Koštanská, Martina 44, 45, 185
Koudelka, Josef 65, 77, 133, 137, 138, 157, 173
Kout, Lucie 45, 52, 59, 65, 69, 73, 77, 81,
Koutský, Karel 185
Kouwenhoven, Bill 60
Kozák, Martin 13, 31, 46, 51, 55, 59, 65, 69, 70, 73, 77, 86, 90, 105, 106, 118, 121, 190, 191, 192, 193, 214
Králová Pospíšilová, Michala 32, 33, 46, 121, 122
Krátká, Klára 181
Krátký, Čestmír 137
Kratochvíl, Antonín 38, 59, 62, 120, 121, 122, 149, 150, 173, 174, 209, 210
Kratochvíl, Antonín Tino 65, 66,
Krčil, Bohumil 169, 170
Kryštůfek, Milan 145
Křížová, Juliana 69, 70
Kubín, Josef 69
Kučera, Jaroslav 169, 170
Kučerová, Alena 20
Kuklišová, Lucie 121
Kupka, František 161
Kužanovová, Marie 145
Kyndrová, Dana 51, 52, 149
Kyselková, Eliška 69, 70, 72, 73, 82, 109, 110
Lang, Dorothey 141, 142
Laura, Wlasta 161, 162
Laurinc, Daniel 105, 106
Lauschman, Jan 101, 102
Leeová, Jungjin 133
Lelyukh, Sergey 117
Libora, Pavel 22
Lichtaňski, Michal 141, 142
Lindner, Petr 22, 30, 31
Lindqvist, Martina 55, 56
Lobanov, Rusla 59
Lovíšková, Lea 101, 102,
Ludwig, Karel 65
Lukas, Jan 145, 146, 177
Lukáš, Petr 21
Lumpe, Tomáš 81
Luskačová, Markéta 39, 133, 134
Maceček, Radomír 141, 142
Macek, Václav 21, 195
Macmillan, Lain 39, 85, 86
Madelski, Joanna 60
Madelski, Krzysztof 60
Mach, Petr 20
Machava, Mona Moe 59, 62
Machotka, Miroslav 137, 138
Malachta, Oldřich 161, 162
Malinová, Andrea 41, 153, 154
Mára, Pavel 142, 170
Markovičová, Veronika 93, 94
Martin, Jeffrey 93
Matějů, Věra 20
Matoušek, Otakar 157, 158
Matuštík, Marek 41, 157, 158
Maximišin, Sergej 153, 154
Meloniová, Miryam 129
Mičian, Jozef 59, 100, 101, 102
Miklík, Jan 89
Mikšová, Eliška 137, 138
Milach, Rafal 113, 157, 158
Miller Malá, Petra 145
Mohelská, Libuše 30, 44,
Moholy-Nagy, László 20,
Monroe, Marilyn 51, 52, 165, 197
Morisson, Donald 149
Moucha, Josef 13, 20, 21, 22, 30, 31, 34, 39, 40, 44, 46, 65, 73, 77, 81, 85, 101, 109, 121, 129, 133, 149, 153, 157, 165, 173, 181, 182, 185, 191, 195, 197, 202, 211
Mrázková, Daniela 20, 195
Mrskoš, Fratišek 16, 17
Mucha, Alfons 161
Müller, Karl 16
Murhaaya, Ben 121, 122
Mužík, David 13, 44, 45, 65, 77, 153, 154, 161, 173, 177, 181, 191, 202
Nádvorník, Pavel 21
Najbrt, David 133
Nárovec, František 129
Nebor, Leoš 20
Nechaj, Andrej 181
Nelson, Jimmy 113
Němec, Jan 55, 56, 121,
Němec, Tomki 77, 78, 210
Németh, Boris 186
Niépce, Nicéphore 89, 90
Nimcová, Lucie 60
Nomura, Keiko 169, 170
Nosek, Tomáš 45
Novák, Jan 30
Novák, Karel 97, 98, 113, 149, 150
Novák, Martin 81
Novotný, Miloň 121, 122
Novotný, Michal 101, 102
Novotný, Vladimír Kiva 69, 89,
Ondzik, Jozef 65
Opatovská, Katarína 76
Orlowská, Anna 60
Ostřáková, Ivana 93
Paappa, Karoliina 132, 133, 134
Paseková, Štěpánka 81
Pechatý, Pavel 20
Penn, Irving 145
Pepe, Dita 65, 81, 133, 134, 145, 157, 211
Peress, Gilles 133
Peschl, Daniel 81
Piers, Rian 113
Pikous, Jan 137
Pinčíková, Maria 137, 138
Pinkava, Ivan 77, 78, 161, 162, 202
Písačková, Kateřina 45, 73, 85, 97
Podestát, Václav 145, 149
Podstraský, Anton 113

Pogoda, Bart 104, 105, 106
Pohibný, Jan 109, 121, 125, 133
Poláček, Daniel 145
Pospěch, Tomáš 21, 41, 141, 142, 145, 177, 185, 193
Pospíšil, Bohouš 116, 117, 118,
Posselt, Laerke 89, 90
Postupa, Ladislav 137
Povýšil, Jan 113, 114
Prášilová, Bára 121
Preslová, Míla 145
Procházka, Richard 13, 32, 34, 35, 46, 47, 177, 190, 194, 198, 206
Pulicar, Martin 31, 32, 46, 69, 73, 145, 146
Pužmanová, Lenka 105, 106
Ragan, Robert 141
Rainer, Florian 185, 186
Rakouský, František Ferdinand 113
Recuenco, Eugenio 125, 126
Redond, Markl 149, 150
Reich, Jan 60, 62
Reichová, Barbora 121
Rejl, Aleš 85, 86, 97, 113, 114
Renelt, Yan 105, 106
Rimpler, Josef F. 20
Rodinal, Karel 22
Rokicka, Kama 140
Rössler, Jaroslav 126, 145
Rueda, David de 145, 146
Rychnovský, Ondřej 113
Sablin, Nadia 152, 153, 154
Sakař, Honza 149, 150
Samson, Adrian 168, 169, 170
Saudek, Jan 144, 145, 146
Scott, Ridley 173
Sedláčková, Lenka 45, 77,
Seifert, Aleš 216
Sejkota, Roman 20
Sekerová, Lucie 185, 186
Shaw, Sam 165, 166
Sheikh, Fazal 133
Shore, Stephen 133
Schinzel, Karel 16
Schoeller, Martin 218
Schulz, Lumír 108
Siarek, Michal 165, 166
Siderski, Rafal 153, 154
Simen, Johan 172, 173, 174
Sitenský, Ladislav 18
Skaláková, Eva 145
Skokan, Jakub 157
Skopalíková, Barbora 121
Sláma, Vojtěch V. 77, 78, 169, 170, 185
Slováčková, Lenka 81
Smejkal, Pavel M. 181, 182, 202
Smrčková, Simona 50, 51, 52, 68
Sneidermannová, Ćlementine 137
Sobol, Jacob Aue 101, 102
Sokalská, Maga 177, 178
Solomonová, Rosalind 133
Souček, Ludvík 20
Souralová, Veronika 153, 154
Spassková, Taja 113, 114, 157, 158
Spousta, Jaroslav 20
Stáhlich, Rudolf 21
Stanmeyer, Johan 121
Stavars, Martin 92, 93, 94
Steichen, Edward 194
Stein, Štěpánka 81
Steiner, Lisl 181
Steinerová, Petra 145
Stern, Bert 51, 52, 197
Stevard, David 149
Stibor, Miroslav 145
Stieglitz, Alfréd 185, 186
Strugackij, Arkadij 185
Strugackij, Boris 185
Struth, Thomas 133
Stulírová, Markéta 93
Sturges, Jock 96, 97, 98, 113, 199
Sudek, Josef 17, 20, 74, 145, 157, 161, 162
Sucharda, Jan 85, 105
Svoboda, Jan 149, 153, 154,
Šeborová, Silvie 30
Šibík, Jan 117, 118
Šimon, Robert Antonín 16
Škarda, Augustin 16, 20
Škvorová, Lucie 213
Šourková, Alena 20
Štech, Václav Vilém 16
Štecha, Pavel 20
Štěpánek, Branislav 217
Štim, Marek 85, 86, 105, 106, 110
Štreit, Jindřich 13, 39, 41, 47, 97, 98, 121, 122, 137, 138, 145, 177, 178, 181, 182, 190, 193, 195, 208, 210, 221
Šusterová, Ivana 185
Švec, Adrián 185, 186, 217
Takacsová, Dia 165, 166
Támová, Katarína 69
Teige, Karel 18, 28
Thomas, Ann 161
Tichý, Miroslav 173, 174
Toman, Petr 177
Tomanová, Marie 141, 142
Tomaszewský, Tomasz 93
Tóth, Matúš 97, 98
Tremp, Jessika 81, 82
Trhoň, Ondřej 141
Třeštík, Tomáš 141, 142, 149, 150
Tůma, Martin 157
Tuminas, Daria 77, 78
Ulverová, Radana 169
Vaag, Irina 173, 174
Valenta, Tomáš 89
Vančát, Pavel 69
Vano, Robert 54, 56,
Vašků, Václav 97, 98, 149
Veber, Imrich 82, 93, 94
Vejvoda, Rudolf 18
Velkoborský, Petr 129, 130
Veškrna, Vojtěch 153, 154
Viazanička, Ján 133, 134
Vilgus, Petr 13, 22, 30, 31, 39, 45, 46, 51, 55, 65, 69, 73, 77, 81, 85, 89, 93, 97, 101, 105, 109, 113, 117, 121, 129, 133, 137, 153, 173, 185, 190, 191, 197, 209, 212, 213, 219
Villapadierna, Ramir
Vlček, Jakub 69, 70, 124, 125, 127
Vlčková, Tereza 73
Vojkovský, Karel 157
Vojtěch, Dan 97, 98, 121, 122, 126
Vojtěchovský, Miroslav 212, 219
Vondráček, Vladimír 180, 181, 182
Vondrouš, Roman 105, 106, 177, 178
Vrabec, Tomáš 51
Vráz, Enrique Stanko 16
Vyhnálková, Dagmar 65, 66, 93, 94, 109, 110
Wágner, Martin 59, 62
Wall, Jeff 133
Waplington, Nick 133
Warhol, Andy 73, 74
Weber, Donald 93
Wesner, Wolfgang 73
Wessing, Taylor 149
Weston, Edward 105
White, Logan 51, 52
Wierzbowski, Lukazs 141, 142
Wiškovský, Eugen 16, 145, 146
Withamová, Kimberly 161, 162
Wojciechowská, Wiktoria 156, 157, 158, 202
Youngho, Kang 112
Zdráhalová, Anna 89
Zelníčková, Pavlína 44, 158
Zykmund, Václav 195
Žák, Petr 20
Železný, Vladimír 137, 138
Židková, Klára 133
Židková, Vladimíra Kotra 34, 129, 130, 149, 150, 157
Židlický, Vladimír 137, 138

Seznam použité literatury

Knižní zdroje

BIRGUS, Vladimír; MLČOCH, Jan. *Česká fotografie 20. století.* 1. vydání. Praha: KANT, 2009. 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7

BIRGUS, Vladimír. *Česká fotografická avantgarda: 1918 - 1948*. 1. vydání. Praha: KANT, 1999. 325 s. ISBN 80-86217-11-6

BAATZ, Willfried. *Fotografie: malá encyklopedie*. 1. vydání. Brno: Computer Press, 2004. 192 s. ISBN 80-251-0210-6

BIRGUS, Vladimír; SCHEUFLER, Pavel. *Fotografie v Českých zemích 1839 – 1999: chronologie.* 1. vydání. Praha: Grada Publishing, 1999. ISBN 80-7169-902-0

BIRGUS, Vladimír. Pedagogové Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. 1. vydání. Praha: KANT, 2001. ISBN 80-86217-45-0

VOJTĚCHOVSKÝ, Miroslav; MATĚJŮ, Věra. *Výběr: fotografie členů Asociace profesionálních fotografů*. 1. vydání. Praha: Asociace profesionálních fotografů České republiky, 2007. 74 s. ISBN 80-902629-8-8

BATCHEN, Geoffrey. *Obraz a diseminace: za novou historii pro fotografii*. 1. vydání. Praha: Akademie múzických umění, 2016. 163 s. ISBN 978-80-7331-409-5

BARTÁK, Jan. *Z dějin Polygrafie: Tisk novin a časopisů v průběhu staletí*. 1. vydání. Praha: Votobia, 2004. 229 s. ISBN 80-7220-203-0

MRÁZKOVÁ, Daniela. *Co je fotografie: 150 let fotografie: katalog výstavy*. 1. vydání. Praha: VIDEOPRESS, 1989. 391 s. ISBN 80-7024-004-0

HALDA, Jan; OSVALDOVÁ, Barbora. *Slovník žurnalistiky: výklad pojmů a teorie oboru.* 1. vydání. Praha: Karlova Univerzita, 2017. 301 s. ISBN 978-80-246-3752-5

ANDĚL, Jaroslav. *Myšlení o fotografii / 1: průvodce modernitou v antologii textů*. 1. vydání. Praha: Akademie múzických umění, 2012. 462 s. ISBN 978-80-7331-235-0

KONČELÍK, Jakub; VEČEŘA, Pavel; ORSÁG, Petr. *Dějiny českých médií 20. Století.* 1. vydání. Praha: Portál s. r. o., 2010. 310 s. ISBN 978-80-7367-698-8

BEDNAŘÍK, Petr; JIRÁK, Jan; KÖPPLOVÁ, Barbara. *Dějiny českých médií: Od počátku do současnosti.* 1. vydání. Praha: Grada Publishing, a.s., 2011. 448 s. ISBN 978-80-247-3028-8

TOMAN, Jindřich. *Foto/montáž tiskem.* 1. Vydání. Praha: KANT, 2009. 375 s. ISBN 978-80-86970-92-9

Časopisové zdroje

Časopis FOTO: Časopis pro všechny fotografy. Praha: Springwinter, s.r.o., 2012, roč. 1, č. 1 – č. 7. ISSN 1805-3335

Časopis FOTO: Časopis pro všechny fotografy. Praha: Springwinter, s.r.o., 2013, roč. 2, č. 8 – č. 16. ISSN 1805-3335

Časopis FOTO: Časopis pro všechny fotografy. Praha: Springwinter, s.r.o., 2014, roč. 3, č. 17 – č. 20. ISSN 1805-3335

Časopis FOTO: Vidět fotografii jinak. Praha: Springwinter, s.r.o., 2015, roč. 4, č. 21 – č. 25. ISSN 1805-3335

Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s.r.o., 2016, roč. 5, č. 26 – č. 29. ISSN 1805-3335

Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s.r.o., 2017, roč. 6, č. 30 – č. 33. ISSN 1805-3335

Časopis FOTO: Vidět fotografii. Praha: Springwinter, s.r.o., 2018, roč. 7, č. 34 ISSN 1805-3335

Historická fotografie: Sborník pro prezentaci historické fotografie ve fondech a sbírkách České republiky. Praha: Národní archiv, 2009, roč. 8, 9. 79 s. ISSN 1213-399X, ISBN 80-86712-39-7 (NA)

ReD, Revue Devětsilu. Praha: Odeon, 1927, roč. I, č. 1.

DIGIfoto. Praha: Mladá fronta a. s., 2011. roč. 8, č. 4. ISSN 1801-0873

Fotograf, Brno: Medica Publishing and Consulting s.r.o., 2004, roč. 3, č. 4. ISSN 1213-9602

Fotografie magazín, Bratislava: ABEBE, 2006, roč. 3, č. 11. ISSN 1211-0019

Československá fotografie, Praha: Panorama, 1981, roč. XXXII, č. 5. ISSSN 0009-05-19

Internetové zdroje

http://www.casopis-foto.cz [10.7. 2018 10:35]
http://www.photo-genia.com/tomas-hliva/ [13.7. 2018 12:35]
http://www.vilgus.cz/index.php?id=zivotopis-politika&typ=politik [13.7. 15:26]
https://cs.wikipedia.org/wiki/Marian_Beneš [13.7. 2018, 17:20]
http://www.theditions.com/cz/umelci/muzik-david.html [13.7. 2018 19:40]
https://www.fotoskoda.cz/fest/osobnost/krystof-korc/ [13.7. 2018 20:30]
http://abart-full.artarchiv.cz/ [15.7. 14:00]
http://www.digitalniknihovna.cz/mzk/ [15.7. 2018 17:24]
https://fotografmagazine.cz/o-nas/ [16.7. 2018 19:15]
http://www.milan-dvorak.net/analog-mag-nastupce-temnokomornika [17.7. 2018 13:59]
http://www.scheufler.cz/cs-CZ/files/3437/Journal%20Horn.pdf [30.7. 2018 20:20]

Zdroje obrazové přílohy

http://abart-full.artarchiv.cz/dokumenty.php?Fvazba=files&IDdokumentu=56220 [15.7. 2018 14:00]
http://abart-full.artarchiv.cz/dokumenty.php?Fvazba=detail&i=&Fedice=&Fnazev=fotografický%20obzor&Frokvydani=&Fcislo=&Frocnik=&Fisbnissn=&Fpredmet=&Fautor=&Fjinydoc= [15.7. 2018 14:05]
http://www.digitalniknihovna.cz/mzk/view/uuid:a2d55251-d939-11e4-ae4e-5ef3fc9ae867?page=uuid:55f2c240-d963-11e4-97af-005056827e51 [15.7. 2018 17:24]
http://pagefive.com/casopis/17727-analog-mag-02.html [17.7. 2018 13:55]
http://jancharvat.cz/portfolio/analog-mag-02/ [17.7. 2018 14:03]
https://monoskop.org/Devětsil [23.7. 2018 12:37]
http://www.digitalniknihovna.cz/mzk/view/uuid:c1b018b0-42d8-11e4-aded-005056827e51?page=uuid:808b0e80-42dd-11e4-af1d-001018b5eb5c [23.7. 2018 13:11]
http://www.technicalmuseum.cz/casopisy/historicka-fotografie/ [23.7. 2018 13:37]
https://fotografmagazine.cz/magazine/telo/ [23.7. 2018 14:34]
http://www.temnokomornik.com/index.php?s=starsi-cisla# [23.7. 2018 16:18]
http://www.csfotoobchod.cz/cs/12-cs-fotografie [23.7. 2018 17:28]
http://digital.slub-dresden.de/werkansicht/dlf/94660/3/ [23.7. 2018 17:29]
http://www.ifotovideo.cz/casopis/fotovideo-08-2018/ [23.7. 2018 17:29]

Časopis FOTO

Jana Habalová

Teoretická bakalářská práce zpracována pro: Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě
Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí práce: prof. PhDr. Vladimír Birgus
Oponent: doc. Mgr. Josef Moucha
Grafická úprava: BcA. Jakub Kmošek
Písmo: Cambria

V bakalářské práci jsou publikovány fotografie dodané šéfredaktorem MgA. Tomášem Hlivou.

Počet úhozů vlastního textu:
Znaky (bez mezer): 179 520
Znaky (včetně mezer): 209 841
Rozsah celé práce: 236 stran

© 2018 Jana Habalová
Praha 2018